COLECTIA ROMANTIC

Silvy Sanders

259

MIRAJUL FERICIRII

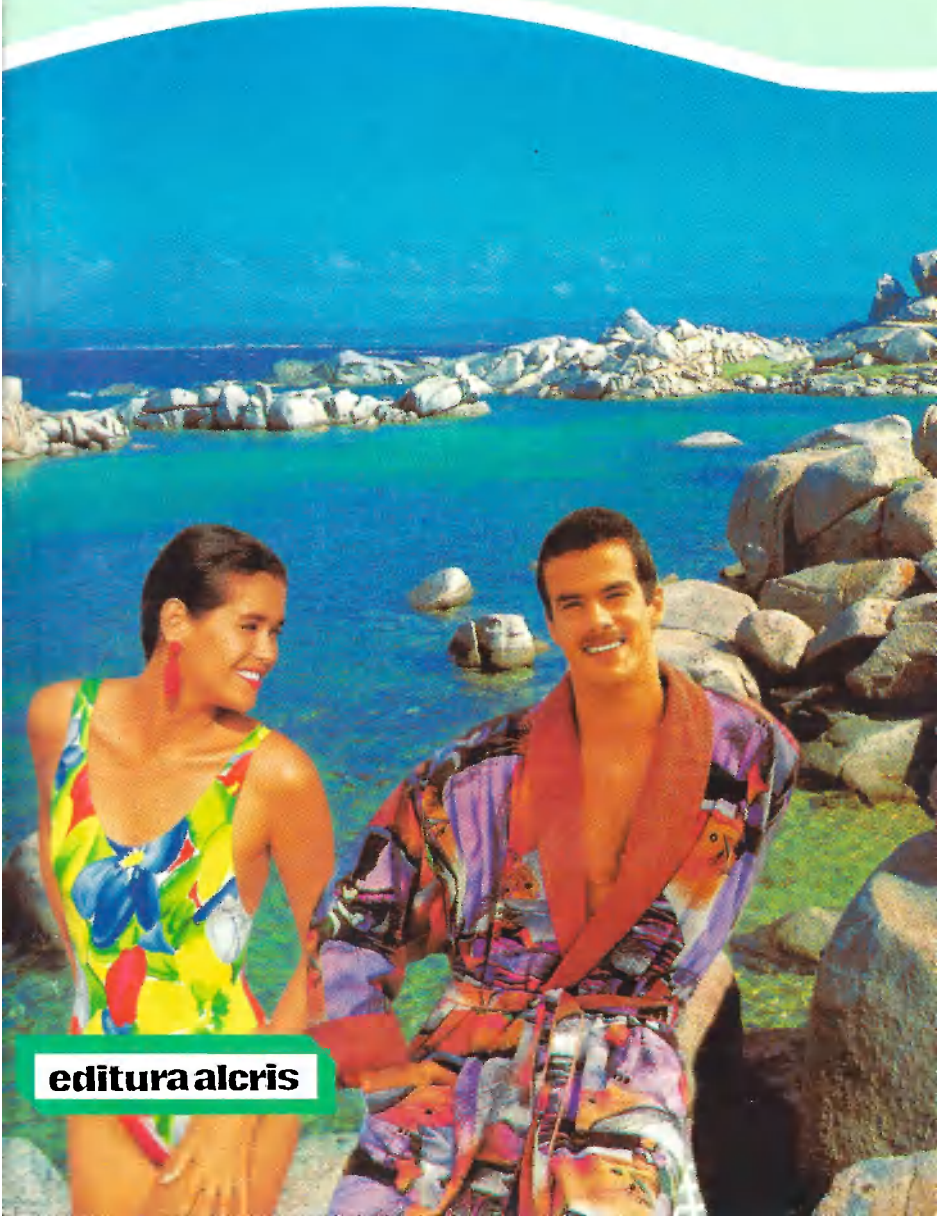

editura alcris

SILVY SANDERS

MIRAJUL FERICIRII

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© by Silvy Sanders, 1997
MIRAJUL FERICIRII
Adaptare de: Silvia Berescu
Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-91-4

Colecția „ROMANTIC"

SILVY SANDERS

MIRAJUL FERICIRII

ALCRIS

CAPITOLUL I

NEW YORK
21.06.1993

Era seară. De la etajul 30 oraşul se vedea ca o mare întunecată şi fermecătoare, străzile lungi erau ca o beteală argintie aruncată mai mult sau mai puţin uniform în marea tumultuoasă, coloşii din beton şi sticlă se vedeau ca nişte săgeţi luminoase îndreptate spre cer. Privit de aici, de sus, uriaşul oraş părea, chiar şi la acea oră, plin de viaţă.

Hylary Manering Campalla sprijinită de balustrada terasei, privea în jos la mişcarea necontenită din stradă. De sus, oamenii aproape că nu se văd, ea mai mult le simte prezenţa în pulsul străzii. Gânduri de tot felul îi tulbură liniştea. Ea încearcă cu disperare să se rupă din mreaja lor şi să se detaşeze de problemele care o frământă.

Atunci când are probleme, orice om devine un pic filozof, căutând să descifreze tainele vieţii, să pătrundă misterul trecerii lui pe pământ. Hylary nu face nici ea excepţie. Meditează asupra stării ei de acum şi concluzia e fermă şi clară: este cumplit de nefericită. Numai în copilărie şi în adolescenţă fusese fericită.

Doamne, ce frumoase fuseseră iernile pline de zăpadă şi verile pline de soare ale copilăriei! Cu ochii închişi, se lăsă invadată de amintiri. Avusese o mamă deosebit de frumoasă şi bună, care a căutat tot timpul, cât a trăit, să o ferească de orice emoţie mai puternică, de orice suferinţă, şi a avut grijă să nu-i lipsească nimic, mai ales dragostea, pe care a revărsat-o din abundenţă asupra ei.

Tatăl ei, care în acea perioadă fusese foarte ocupat cu consolidarea uriaşei lor companii, nu-i acordase prea mult

timp dar dragostea cu care o privea atunci când era acasă era suficientă pentru a se ști ocrotită și iubită.

Fratele ei mai mare, Robert, avea pentru ea o dragoste bolnavă. Fiind cu zece ani mai mare, el o ocrotise și avusese grijă de ea. Era ca un câine credincios pe urmele ei. Da, până la 13 ani fusese fericită, își dădea seama abia acum. Apoi au început necazurile. Cea mai mare nenorocire fusese moartea mamei. Atunci s-a rupt ceva în sufletul ei, s-a făcut un gol uriaș care n-a mai putut fi umplut de nimeni.

Tatăl și fratele ei, cu toată dragostea lor, n-au reușit niciodată s-o înlocuiască pe mama dispărută. Dacă până atunci Henri Manering fusese mai mult un musafir acasă, de la dispariția prematură a soției sale și-a găsit timp să fie totdeauna prezent la masa de prânz. Reușea asta și pentru că Robert preluase multe din treburile companiei, muncind cu plăcere multe ore pe zi. Timpul mesei era ca o reuniune de familie unde fiecare își spunea necazurile și se dădeau sfaturile necesare pentru depășirea momentelor critice. Așa au trecut câțiva ani, într-o atmosferă plăcută de muncă pentru Henri și Robert, și de învățătură pentru ea.

Un surâs palid îi înflori în colțul buzelor, când își aminti de descoperirea făcută în fața oglinzii când se pregătea pentru fastuoasa petrecere organizată de ai ei când împlinise 18 ani. Până atunci nu prea avusese timp și nici înclinație, spre a se studia în oglindă. Niciodată nu sperase să fie frumoasă. Considera că nimic nu putea rivaliza cu frumusețea mamei sale pe care o considerase perfectă. Dar atunci, în acea seară, a fost șocată de propria imagine din oglindă. Bătrâna Tinna își împreunase mâinile pe pântecul voluminos privind-o cu plăcere, lăsând să cadă câteva lacrimi pe obrazul negru ca smoala.

– Of, Doamne, fetița mea s-a făcut o frumusețe! constatase ea cu încântare.

Oglinda reflecta un chip de o frumusețe îngerească. Ovalul feței era perfect, ochii mari și puțin migdalați, de un negru intens, erau încadrați în gene lungi și dese, năsucul un pic în vânt îi dădea un aer de copil, iar gura frumos conturată, cu buze senzuale și roșii ca cireașa coaptă o făcea irezistibilă. Tenul mat și părul negru cu reflexe albăstrii îi desăvârșeau frumusețea.

Petrecerea fusese un succes iar ea fusese de departe cea mai frumoasă.

De atunci devenise conștientă de frumusețea ei, și nu putea să-și ascundă tremurul de plăcere când bărbații aruncau asupra ei cascade de complimente. A început să participe la dineurile oficiale date de familie și să fie foarte curtată. Atât tatăl ei cât și Robert au început să-i inoculeze ideea că este una din cele mai bogate fete și că va fi vânată pentru uriașa sa avere tot așa cum răufăcătorii erau vânați pentru recompensă.

Fiecare nou prieten era verificat, trecut prin consiliul de familie și în cele din urmă înlăturat ca necorespunzător. Hylary se gândea că fusese foarte docilă în acea perioadă, și asta din cauză că nu se îndrăgostise cu adevărat de nimeni.

Cu timpul se stabilise un echilibru în casă. Bărbații se ocupau de afaceri, iar ea de treburile casei. Îi plăcea mult să se ocupe de gospodărie, să organizeze petreceri pentru aniversări sau dineuri de afaceri, într-un cuvânt, devenise o fată excepțional de frumoasă, cu creștere și purtare desăvârșită, din înalta societate.

Singurul lucru după care tânjea, era o dragoste adevărată, uriașă, devastatoare. Dar cum începea să-i placă cineva, cei doi bărbați din familie aveau grijă s-o despartă de pretendent, cu argumente foarte întemeiate.

Ajunsă aici cu filmul amintirilor, Hylary se trezi din visare, ridicându-se brusc în picioare la zgomotul făcut de sonerie. Din cauza rapidității cu care s-a ridicat a trebuit să

se sprijine de braţul fotoliului, pentru că o uriaşă ameţeală puse stăpânire pe ea. Îi trebuiră câteva secunde să-şi revină, apoi cu paşi şovăitori se îndreptă spre uşă.

– Bună, surioară! spuse Robert.

– Bună, răspunse Hylary, zâmbind timid.

– Ei, ce faci? Nu mă inviţi să intru, sau vrei să stăm de vorbă aici, la masă?

– Oh, scuză-mă, intră, te rog. Se dădu la o parte din dreptul uşii lăsându-l să intre în holul spaţios.

Robert făcu un pas în casă, împinse uşa cu piciorul, apoi cu un gest teatral se înclină în faţa ei.

– Prinţesă, primeşte de la umilul tău admirator acest buchet de flori!

Mâna lui dreaptă care până atunci stătuse ascunsă la spate, îi întinse un imens buchet de trandafiri roşii.

Gestul lui o luă pe nepregătite şi pentru moment, pe chipul ei palid apăru un zâmbet cald. Înainte ca ea să poate spune ceva, el aruncă buchetul de flori pe măsuţa din apropiere şi deschise braţele.

– Hai, vino la mine, Prinţesă!

Ea se aruncă în braţele lui şi începu să plângă fără zgomot, cu lacrimi mari, care se strecurau prin perdeaua deasă a genelor.

Robert se aplecă şi o luă în braţe ca pe un copil mic, neajutorat, care trebuie mângâiat să-şi uite supărarea. Aşa, cu ea în braţe, trecu în sufragerie şi se opri pe terasă unde se aşeză pe fotoliul de pe care ea abia se ridicase.

O ţinea la piept şi mâna lui liniştitoare o mângâia pe părul mătăsos care-i cădea bogat pe umeri.

– Te rog, te rog mult, nu mai plânge!

Mâna lui continuă să o mângâie protector în timp ce cu celălalt braţ o strângea la piept. O lăsă să se descarce un timp, apoi îi scoase batista din buzunar şi începu să-i şteargă obrajii plini de lacrimi.

– Hylary, ochii tăi minunaţi nu trebuie să plângă pentru nimeni în lumea asta!

Hylary se linişti încet şi lacrimile începură să dispară.

Văzând că nu mai plânge, Robert o depărtă uşor de pieptul lui şi încercă să-i capteze atenţia, scufundându-şi privirea în ochii ei.

– Spune-mi, Prinţesă, lacrimile astea sunt pentru el?

Hylary, după o scurtă ezitare, îi răspunse încetişor:

– Nu, pentru el nu cred să fi plâns vreodată, pur şi simplu nu merita, cred că plâng pentru mine, sau mai degrabă deplâng ghinionul pe care-l am.

– Zău, cum aşa?

– Robert, împlinesc curând 25 de ani şi consider că nu am făcut nimic folositor în viaţă. Am sentimentul acut că am trăit degeaba. N-am lăsat nici un semn al trecerii mele pe pământ. Tata şi cu tine aţi ridicat colosul numit „MT", care va dăinui prin timp, chiar dacă voi nu veţi mai fi. Multe din prietenele mele au o profesie, fac ceva, nu sunt dependente, ca mine, de cineva, acum de un soţ, iar când eram acasă, de voi.

Robert îi puse un deget pe buzele tremurânde.

– Hai, Prinţesă, să nu vorbim acum despre asta. O să discutăm altă dată, când minţile or să ne fie limpezi. Este o seară frumoasă, ce-ar fi să mergem undeva la un local drăguţ, să bem ceva, că tu tot nu-mi dai nimic, să dansăm şi să uităm pe moment de necazuri?

– Nu, mulţumesc, prefer să fiu singură.

– Singură tot eşti de două săptămâni, ajunge. Trebuie să ieşi din casă. Hai, pune ceva pe tine şi să mergem.

De la tonul tandru, Robert trecuse la unul mai poruncitor.

– Nu, dragule, nu pot să merg.

– De ce?

– Pentru că nu vreau.

– Cum facem, că eu vreau?

După o scurtă ezitare, privindu-l în ochi, Hylary răspunse:

– Nu pot încă să privesc oamenii în faţă. După ce toate ziarele au scris despre mine, după ce am fost arătată cu degetul de toată lumea, tu îmi cer să merg şi să dansez ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

Glasul ei, moale la început, ajunse la un timbru înalt spre sfârşitul frazei.

Robert îşi dădu seama că dacă va insista, va ajunge inevitabil iarăşi la plâns. O privi şi o întrebă liniştit:

– Atunci, pot să beau ceva în casa asta?

Hylary se sculă tăcută din braţele lui şi intră în sufragerie, unde stătu câteva clipe să-şi potolească bătăile inimii. Îşi aduse aminte că frumoşii trandafiri rămăseseră pe măsuţa din hol. Luă o vază, o umplu cu apă, apoi aduse trandafirii şi îi aşeză cu grijă. Frumuseţea gingaşă a florilor o făcu să se simtă mai bine. Prospeţimea pe care o aveau şi parfumul lor suav aproape o liniştiră.

Deodată, îşi aduse aminte pentru ce intrase în sufragerie, aruncă o ultimă privire florilor şi se îndreptă spre bar. Scoase o sticlă de whisky, răsturnă câteva cubuleţe de gheaţă într-o cupă, luă un pahar şi aranjând totul pe o tavă, reveni pe terasă.

– Vai, Hylary, am crezut că te-ai dus să cumperi băutura! De ce a durat atât?

– Uitasem de trandafiri, a trebuit să-i pun în apă.

– Şi uite, ai adus numai un singur pahar, ştii doar că nu-mi place să beau singur!

– Bine, mai aduc unul, dar eu voi bea ceva dulce. Măcar aşa să reuşesc să mă mai îndulcesc.

Se întoarse la bar de unde îşi luă o sticlă de lichior şi un pahar.

– Pentru noi, ridică el paharul, uitându-se fix în ochii ei, iar inima i se strânse când văzu deznădejdea şi tristeţea

din ochii ei. Crezi că stând închisă în casă, cu gândurile tale, faci bine cuiva? Nu, copile, nu-ţi faci decât ţie rău. Haide, ai încredere în mine, să mergem undeva, îţi promit să nu vezi nici urmă de reporter.

Ochii lui erau atât de rugători, încât ea schiţă un zâmbet palid şi, puţin ruşinată, nu mai refuză categoric.

Simţindu-i şovăiala, Robert îşi înteţi atacurile folosind toate argumentele pe care le găsi, şi toată influenţa pe care o avea asupra ei.

După câteva minute, în care ea îl ascultă atent, începu să găsească propunerea lui interesantă, apoi cedă. Lăsându-şi capul în jos, îl întrebă liniştită:

– În ce ai vrea să mă îmbrac?

Robert îşi întoarse privirea, pentru a-şi putea ascunde lucirea de mulţumire din ochi. Lăsă să treacă secunde până să răspundă:

– În compleul galben de mătase, ştii doar cât de mult îmi place!

Cu capul în jos, Hylary plecă să se îmbrace. Trecu întâi prin baie, unde se spălă bine cu apă rece, până ce obrajii îi căpătară puţină culoare. Cu faţa încă udă se privi în oglindă. Unde era fata minunată de acum câţiva ani? Din oglindă o priveau doi ochi negri frumoşi, dar fără strălucirea de altădată, colţurile gurii erau puţin lăsate, accentuând aerul trist al chipului. Arăta totuşi bine, puţin mai îmbătrânită decât vârsta ei, dar frumuseţea tristă îi stătea totuşi bine. Cu un gest nervos îşi trecu degetele prin păr, încercând parcă să-şi alunge gândurile negre care începuseră să pună stăpânire pe ea.

– Nu, la naiba cu toate spaimele, doar n-o să-mi pun acum cenuşă în cap şi să mă duc la mănăstire. În fond, n-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine.

Acestea fiind zise, se aşeză hotărâtă în faţa minunatei oglinzi montate deasupra măsuţei de toaletă, deschise cutia

cu farduri şi începu să se machieze, se îmbrăcă, îşi aranjă părul, se încălţă şi se prezentă în faţa fratelui său.

Cu mâna la tâmplă, într-un salut milităresc, zise:

– Stăpâne, pajul dumneavoastră este gata.

Robert îşi reţinu un oftat şi îi zâmbi.

– Ah! Prinţesă, o să fie nevoie să mă bat pentru tine, cât eşti de frumoasă.

O luă drăgăstos de braţ şi se îndreptară către ieşire. Închise cu grijă uşa, în timp ce ea chema liftul.

Ajunşi în stradă, Hylary trecu în revistă maşinile parcate.

– Nu-ţi văd maşina, constată ea, sau ţi-ai luat alta de când nu ne-am văzut?

– Corvette-ul acela roşu crezi că îţi place?

– Când l-ai cumpărat?

– Păi, acum vreo trei-patru zile.

– Bravo, frăţioare, eu stau şi sufăr, iar tu îţi cumperi maşină nouă, n-am ce zice!

– Prinţesă, ce sunt eu de vină că-mi plac maşinile şi, în afară de asta, tocmai de aceea am cumpărat-o fiindcă tu erai supărată iar eu nu aveam nici o bucurie, aşa că mi-am făcut una, zâmbi el poznaş.

Robert se repezi înaintea ei, îi deschise portiera, apoi plin de voioşie se aşeză la volan pornind motorul.

– Încotro? întrebă Hylary uitându-se pe geam.

– Vei vedea. Vom merge undeva unde nu ai fost niciodată. Nu ştiu cum se face că nu te-am dus până acum acolo, dar sper să-ţi placă, încheie el accelerând şi trecând pe culoarea galbenă a semaforului.

Hylary renunţă să mai urmărească străzile pe care goneau, pentru a şti unde se află.

După o goană nebună prin oraş, maşina se opri destul de brusc, cu un scrâşnet puternic de pneuri, în faţa unui local discret luminat. Robert coborî, ajutând-o apoi şi pe

ea să coboare. O luă de cot, conducând-o spre intrare. Localul nu era prea mare, dar era curat şi amenajat cu mult bun gust.

Feţele de masă de un roşu aprins erau brodate cu negru şi alb, cu nişte modele deosebite pe care Hylary nu le mai văzuse niciodată. Bănui că este un model popular.

– Robert, cărei ţări îi este specific acest restaurant?

– O ţară de care, probabil, nici nu ai auzit.

– Cum se numeşte?

– România.

– Oh! Cred că am auzit totuşi câte ceva. Este o ţară din fostul lagăr socialist?

– Da, Prinţesă, o ţară, undeva, în Europa.

– Dar cum ai ajuns să cunoşti acest local?

– Este al unui fost coleg de liceu.

– Zău? nu mi-ai vorbit niciodată de el.

– Este adevărat, şi asta pentru că uitasem de existenţa lui. La şcoală era un copil foarte dotat dar şi foarte retras. Nu prea căuta prietenia celorlalţi copii. Întâmplarea mi l-a scos acum doi ani în cale. Cu toate că trecuse mult timp de când nu ne-am mai văzut, ne-am recunoscut reciproc. Atunci, el m-a invitat să-i văd localul şi am petrecut clipe minunate împreună.

Nu intraseră bine când un ospătar grijuliu îi întrebă dacă doresc o masă. La răspunsul lor afirmativ, le indică o masă mai în spate, dar nu apucară să ajungă acolo, că pe traiectoria lor se interpuse un bărbat înalt, masiv, plăcut la înfăţişare, care le zâmbea cu toată faţa.

– Vai, vai, ce oaspeţi, nu credeam că-ţi mai aduci aminte de umilul meu stabiliment!

Întorcându-se către Hylary care îl privea, amuzată de exuberanţa lui, întrebă:

– Încântătoarea doamnă este soţia ta?

– Daniel, este sora mea!

– Scuzaţi-mi vă rog ignoranţa, sunt un zăpăcit. Dacă mă uit mai bine, aveţi aceiaşi ochi, dar ea este mult mai frumoasă ca tine. Întinzând mâna către ea, îi duse parcă cu evlavie mâna la buze, murmurând:

– Sunt încântat de cunoştinţă, domnişoară Hylary, aşa parcă zicea taurul ăsta bătrân că te numeşti.

– Eu, taur bătrân, atunci tu ce eşti?

– Un alt taur bătrân, e bine?!

– Da, cred că e bine.

– Oh, dar eu vorbesc, vorbesc, şi vă ţin în picioare, vă rog, poftiţi pe aici.

Luând-o înainte îşi croi drum printre mese, până ajunse la o masă frumos aranjată, aproape de ringul de dans. Se întoarse apoi către ei şi din privire îl întrebă pe Robert dacă-i convine. La semnul lui afirmativ, trase un scaun aşteptând apoi ca Hylary să se aşeze.

– Cu ce doriţi să începem? întrebă uitându-se la Robert. Vă este foame?

– Da, mie unul îmi este foame.

– Mie nu prea.

– Dar domniţă, am eu o modalitate să vă fac să vă fie foame!

O urmă de zâmbet trecu fugar peste chipul ei când răspunse:

– Vreau s-o văd şi pe asta.

– Nimic mai simplu, dacă mă scuzaţi un moment.

Parcă alunecând printre mese, dispăru pentru câteva clipe, ca apoi să se întoarcă cu trei pahărele şi o sticlă puse frumos pe o tavă din lemn încrustat, cu o lucrătură minunată. Umplu fiecare pahărel, apoi toastă:

– Pentru prietenie şi pentru poftă de mâncare, zise ducând paharul la buze. Aruncă conţinutul direct în gât şi înghiţi. Imitându-l, Robert goli paharul dintr-o înghiţitură, în timp ce Hylary sorbi numai puţin. Imediat avu impresia

că se va sufoca şi nu va mai putea răsufla normal niciodată. Simţea băutura coborând, arzător, pe gât până în stomac. Robert o privea amuzat.

– Cum vi se pare? întrebă gazda.

– Minunată, răspunse Robert.

– Bunăăă, încercă Hylary să vorbească.

După care, uitându-se unul la altul, îi bufni râsul pe toţi trei. Hylary simţea că i se înroşesc obrajii din cauza băuturii, dar la insistenţele celor doi bărbaţi, dădu cu stoicism paharul pe gât. Fără să le solicite părerea asupra meniului, Daniel îi rugă să se lase pe mâna lui. Felurile de mâncare se succedau după un ritm stabilit de patron, gustoase şi variate. Hylary care la început gustă, doar din politeţe, se trezi la un moment dat cu farfuria goală. Nu-i venea să creadă, nu mai mâncase aşa cu poftă de multă vreme. Robert îi arunca, pe sub sprâncene, câte o privire încântată, mulţumindu-se să facă o conversaţie uşoară.

Daniel se dovedi un maestru în a-şi face oaspeţii să mânânce.

Hylary dansă, când cu Daniel, când cu fratele său, amândoi fiind buni dansatori.

Fata îi era recunoscătoare fratelui ei, pentru că aproape o obligase să vină aici.

Băură un vin foarte bun pe care Daniel se lăudă că îl are din ţara lui.

– Daniel, te rog, poţi să ne povesteşti ceva despre ţara ta, eventual unde se află, mai precis?

Această dorinţă îi umplu chipul de lumină şi bucurie lui Daniel. Îşi dădură seama că nu i se ivea prea des prilejul să vorbească despre ţara lui. Cu ochii scânteind de emoţie şi plăcere, el începu:

– De Iugoslavia cred că aţi auzit cu toţii, aşa că pot să vă spun că ţara mea se află la nord-est de ea, dincolo de fluviul numit Dunăre. Este o ţară aflată la intersecţia

drumurilor care fac legătura între Asia şi Europa. Această mică ţărişoară a dat lumii bărbaţi puternici şi femei frumoase, a fost scutul care a apărat Europa de invaziile turceşti. În timp ce strămoşii mei luptau cu lancea şi arcul, civilizaţiile din vestul Europei se dezvoltau şi înfloreau. Este o ţară minunat de frumoasă, cu multă verdeaţă, are toate formele de relief, câmpii, dealuri, munţi semeţi, mare cu plajă aurie, şi oamenii sunt deosebit de ospitalieri.

Vorbea liniştit, dar parcă era singur, oaspeţii dispăruseră iar ochii lui priveau ca la un film pe care numai el îl putea vedea.

Le povesti despre munţii lui, despre marea lui, despre oraşele lui, despre satele mici şi amărâte în care trăiau oameni cu suflet de aur.

Apoi, cu părere de rău, reveni la realitate.

– Regret că v-am plictisit atâta cu poveştile mele!

– Mie una mi-au plăcut şi cred că eşti foarte îndrăgostit de ţara ta.

– Da, recunoscu el cu un zâmbet larg. N-am văzut-o niciodată, dar mama îmi povestea mereu despre locurile unde s-a născut. Când a murit, gândul ei a fost spre acele meleaguri, care pentru mine reprezintă un ţinut de basm peste care zace ceaţa necunoscutului. Aş vrea, în vara asta, să-mi iau nevasta şi copiii şi să merg acolo. Simt în mine o chemare pe care trebuie s-o împlinesc.

Convingerea din vorbele lui o făcu pe Hylary să tresară. Era ceva ce ea nu putea înţelege. Se gândi că ea vizitase aproape toată lumea, văzuse ţări mari cu o istorie bogată, şi ţări mici fără trecut, în căutarea unui viitor. De fiecare dată când se întorcea din călătorii, se bucura că vine acasă, fără a simţi sentimentele de care era animat Daniel în dorinţa lui de întoarcere acasă.

Un ospătar se apropie politicos, solicitându-l pe patron cu o problemă.

Când rămase singuri, Robert o întrebă:

– Hylary, spune drept, ţi-a plăcut? Daniel este un băiat bun, dar când vorbeşte de ţara lui, cam întrece măsura.

– Da, mi-a plăcut, mi-a plăcut tocmai pentru că a vorbit mult şi n-a aşteptat să vorbim şi noi. Cred că n-aş fi fost în stare să fac prea multă conversaţie, aşa a fost totul perfect. Ştii cumva pe unde este toaleta pentru doamne?

Robert se ridică şi o conduse, apoi se întoarse la masă, iar după câteva clipe se întoarse şi Daniel.

– Robert, zise încet, am citit şi eu ce s-a întâmplat cu sora ta, şi te asigur că n-am crezut nimic, de aceea vreau să-ţi atrag atenţia că la masa aceea gălăgioasă se află doi reporteri de la New Press, care s-ar putea să fie cam nepoliticoşi dacă o vor recunoaşte, aşa că vezi cum faci.

– Mulţumesc, eşti un adevărat prieten. Băgă mâna în buzunar să plătească consumaţia, dar Daniel îl opri cu un gest ferm.

– Te rog, Robert, a fost plăcerea mea, vă mulţumesc din suflet că aţi avut răbdare să mă ascultaţi, pentru mine asta a însemnat foarte mult.

– Dar Daniel, nu se poate, am mâncat cât un regiment!

– Data viitoare, acum a fost din partea casei.

Hylary se apropia încet printre mese. Robert sesiză imediat că fusese recunoscută de unul din bărbaţii indicaţi de prietenul său. Cu coada ochiului văzu când reporterul se aplecă şoptind ceva vecinului de masă. Amândoi apoi, o fixară pe Hylary, care ajunsese la masă. Robert se ridică ferm, îşi trase sora între el şi Daniel, pornind-o către ieşire. În drum spre uşă, remarcă unul din reporteri care se ridicase cu intenţia vădită de a-i urma. Se opri o clipă întorcându-se şi privindu-l în ochi. Fulgerele aruncate de ochii lui negri l-au făcut pe celălalt să şovăie la început, ca apoi să renunţe aşezându-se la loc. Din doi paşi o ajunse pe Hylary, care cu toate că era nedumerită, nu puse nici o

întrebare. Își luară rămas-bun de la Daniel mulțumindu-i încă o dată pentru ospitalitate. După ce porni motorul, Robert răspunse întrebării ei mute.

– Erau doi ziariști care te-au recunoscut, zise încet.

– Oh!

A fost singurul sunet pe care l-a scos. Mașina rulă cu viteză, ajungând repede în fața blocului în care locuia Hylary. Intrați în apartament, tăcerea deveni grea. Părea că totul redevenise ca la începutul serii. Robert căuta cu disperare un subiect de discuție.

– Hylary, ce-ai zice dacă ai veni acasă? Tu știi cât de mult ne lipsești, tatei și mie.

– Nu pot acum, crede-mă că nu pot. Acum a fost noapte și lumea nu m-a remarcat, dar ziua mi se pare că toți mă arată cu degetul.

O înțelegea și nu știa cum s-o ajute.

– Surioară, ce-ar fi să pleci în vacanță? o întrebă după o clipă de gândire.

– În vacanță? Și unde să plec?

Stătu un moment pe gânduri, apoi fericit, îi răspunse:

– Pleacă undeva unde nu te cunoaște nimeni și unde poți fi o turistă oarecare.

Hylary îl privea cu nedumerire, ochii ei întrebând „unde?".

– Pleacă în țara lui Daniel, pleacă în România.

– Undeee?!

Toată fizionomia ei exprima o totală neîncredere.

În schimb, Robert era din ce în ce mai atras de idee.

– Prințesă, este o țară mică, uitată într-un colț de continent! Nu te cunoaște nimeni. Nu cred că ajung nici ziarele noastre până acolo, și l-ai auzit pe Daniel ce frumos vorbea despre acele locuri. Poți să mergi la munte sau la mare, după cum vrei.

– Robert, m-ai luat prea repede, nu știu nici măcar dacă vreau să mă duc, și apoi, chiar crezi că ar fi bine?

– Da, zise el cu convingere, cred că ar fi foarte bine. Aici totul îți trezește amintiri încă dureroase. Acolo nu te cunoaște nimeni, și dacă ai să reușești să-ți pui stavilă gândurilor negre, cred că va fi minunat. Gândește-te, continuă el, ai fost de una singură în Japonia, Australia, chiar și în câteva țări africane, ce te poate împiedica acum să faci o excursie într-o țară fostă comunistă, care se pare că este pitorească? Nu cred să existe vreun trib de canibali, încă nedescoperiți, care să te mănânce, termină el zâmbind.

Luând tăcerea ei drept încurajare, Robert continuă să vorbească.

– Mâine am câteva întâlniri, până la ora 12, apoi mă voi ocupa de organizarea acestei vacanțe, care vreau să fie foarte plăcută. Din păcate, poimâine trebuie să mă întorc la Chicago. Avem o perioadă mai grea la firmă și tata are nevoie de mine. După o scurtă pauză, adăugă:

– Cred că mi-ar fi plăcut să merg și eu cu tine. Dar poate că înainte de plecare, vii tu acasă câteva zile, bătrânul s-ar bucura.

– Robert, acum este târziu, iar băutura aceea specială a lui Daniel mi s-a lăsat în ceafă, lasă-mă să mă gândesc până mâine. Poate ai dreptate, nu știu, dar vreau un răgaz de gândire.

– Bine, atunci mă duc la hotel, să nu te deranjez dimineața când trebuie să plec.

– Nu fi copil, cum o să mă deranjezi, numai că nu cred că mă voi putea scula să-ți pregătesc micul dejun.

– După cum bine știi, pot să mi-l pregătesc și singur.

– Hai, atunci la culcare, că mor de somn.

După ce îl instală în camera de oaspeți, Hylary își sărută fratele pe amândoi obrajii urându-i noapte bună. Înainte ca ea să iasă din cameră, el o atenționă:

– Mâine, sau mai corect azi, după ora 12 am să te sun să-mi spui ce-ai hotărât.

Fata intră în dormitor, abia acum simţindu-se obosită.

– Sper ca măcar acum să pot dormi fără pastile, îşi spuse încet în timp ce se aşeza uşor în patul prea mare pentru ea.

*
* *

Se trezi la 9, sătulă de somn dar cu o stare de agitaţie pe care la început nu şi-o putu explica. Îşi aduse apoi aminte de propunerea lui Robert. Se întinse ca o pisică somnoroasă, îşi trase cearşaful până sub bărbie şi pironindu-şi ochii în tavan începu să mediteze la situaţia ei şi în special la posibilitatea unei vacanţe. Nu găsi nici un motiv logic de a renunţa. Pe măsură ce se gândea, ideea i se părea chiar foarte bună.

În fond, nu ucisese pe nimeni, nu făcuse nici o fraudă, ca să fie urmărită de poliţie, iar ceea ce i se întâmplase ei, poate păţeau zilnic alte femei, dar fapta se consuma probabil în tăcere şi anonimat.

Da, merita o vacanţă, undeva departe, o merita pentru toţi aceşti ultimi cinci ani în care fusese căsătorită şi care fuseseră pedeapsa ei. Trebuia să înalţe un zid gros între ea şi trecut, să încerce să nu mai privească înapoi. Se uită la ceas, arăta 9:30. Sări sprintenă din pat, intrând în baie unde apa duşului îi biciui cu putere pielea câteva minute, apoi cu toate simţurile trezite la viaţă, îşi îndreptă paşii spre bucătărie. Cafeaua fierbinte o făcu să se simtă şi mai bine. I se părea că încet, dar sigur, se trezeşte din starea letargică din ultimul timp. Încercă să-şi aducă aminte ce făcuse în ultimele două săptămâni, şi constată că nu făcuse nimic, stătuse închisă în apartament, cu telefonul

decuplat, plângându-şi soarta. Viaţa trecuse pur şi simplu pe lângă ea. Nimeni nu-i mai putea aduce înapoi timpul pierdut.

Gândul îi reveni la vacanţă. Îi surâdea ideea de a fi o oarecare, să nu fie nevoită să se controleze tot timpul, să se poată îmbrăca cu lucruri simple, iar timpul să fie numai al ei, să nu dea nimănui socoteală ce face.

– Olé! strigă răsucindu-se pe un picior şi făcând o mişcare asemănătoare cu a unui toreador în faţa taurului dezlănţuit. Trebuie să lupt în primul rând cu mine, şi voi lupta, mormăi singură prin casă. O să las aici toate supărările şi în bagaj o să iau numai visele frumoase. Mai făcu o piruetă, apoi se îndreptă spre terasă unde se aşeză pe fotoliu.

Tresări atunci când telefonul începu să sune.

– Alo! Prinţesă, te-ai sculat?

– Da, şi abia aşteptam să mă suni.

– Să înţeleg că-mi dai undă verde în aranjarea vacanţei?

– Da, Robert, cred că ai avut o idee grozavă. Am început deja să mă simt mai bine numai la gândul acestei vacanţe. Citesc de câteva ore şi am reuşit să mă concentrez, să înţeleg ce citesc, nu ca până ieri. O, Robert, îţi mulţumesc mult, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

– Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Acum vreau să ştiu ce te-ar interesa să vizitezi în România, mare sau munte?

– Nu m-am gândit la asta, dar cred că prefer marea, de fapt totdeauna am preferat marea muntelui.

– Ştiu, dar acum cred că ar fi mai bine să te duci la munte. Este mai odihnitor pentru sistemul tău nervos.

– Poate, dar vreau la mare, iar dacă o să-mi placă, aranjez eu acolo şi puţin munte, ce zici?

– Bine, acum închid, să văd ce pot face. Te sun după ce rezolv ceva.

Punând telefonul pe birou, Robert își frecă palmele satisfăcut. Apăsă pe butonul care sună secretara, spunându-i vesel:

– Betty, găsește și fă-mi legătura cu o firmă de turism mai cunoscută.

– Da, domnule.

Robert se lăsă pe spătarul fotoliului, mulțumit. Reușise să o scoată din cochilie, lucru pe care tatăl lor nu-l reușise, acum patru zile când încercase. Totul va fi bine, își spuse, Hylary se va întoarce apoi acasă, și viața va fi ca înainte de căsătoria ei. Când își aduse aminte de Tony, cumnatul lui, mânia îl făcu să strângă din dinți. După întoarcerea lui Hylary din vacanță, va trebui să aibă o discuție cu ea despre cele întâmplate și atunci ó să ia măsurile de rigoare împotriva acestui macaronar afurisit.

Beculețul roșu începu să clipească. Ridică receptorul ascultând vocea secretarei:

– Domnule, aveți legătura cu domnul Smith, președintele firmei „International sights".

– Mulțumesc, Betty. Alo, bună ziua, sunt Robert Manering de la „M.T.".

– Bună ziua, domnle, cu ce vă putem servi?

– Aș dori, dacă se poate, un sejur de, să zicem, trei săptămâni, în România.

La celălalt capăt al firului se lăsă ăcerea.

– Îmi pare rău, domnule Manering, dar firma noastră nu are legături turistice cu România, dar dacă doriți neapărat această țară, vă putem pune în legătură cu firma germană „Euroturist", care s-ar putea să aibă legături și cu țara dorită de dumneavoastră.

– Cât ar dura să faceți contactarea?

– Două zile.

– Mulumesc, dacă nu voi găsi ceva mai bun în altă parte, vă mai sun. La revedere.

– La revedere, domnule.

După întreruperea legăturii telefonice, Robert îşi sună secretara.

– Betty, sună la toate firmele de turism din New Yor şi întreabă dacă au legături turistice cu România.

– Cu România, domnule?

– Da, Betty.

– Imediat.

Această mică piedică îl incită şi mai mult, dorea foarte tare acum s-o trimită pe Hylary pe bătrânul continent. Să o rupă pentru câteva săptămâni de vechile legături. Era sigur că atunci când se va întoarce vor putea discuta cu calm despre cele întâmplate.

– Asta ar fi culmea, să nu existe nici o firmă cu contracte în această ţară, rosti el tare.

Beculeţul roşu al telefonului se aprinse.

– Domnule, aveţi firma „Mondo Trans".

– Bună ziua, sunt Robert Manering. Spuneţi-mi, vă rog, aveţi legături cu România?

– Da, domnule Manering, printr-o agenţie particulară de turism, „Romantur" din România.

Robert se aşează mai bine în fotoliu, zâmbind mulţumit.

– Doresc să-mi aranjaţi o vacanţă de trei săptămâni, la mare, în această ţară.

– Preferaţi o anume staţiune?

– Eu nu cunosc România, aşa că nu am nici o preferinţă. Aş dori totuşi ca staţiunea să fie ceva mai retrasă, în nici un caz nu una renumită, vreau ceva liniştit şi cu puţină lume.

– Am reţinut preferinţa dv., şi acum vă rugăm să ne precizaţi câte persoane pleacă în vacanţă, durata fiind de trei săptămâni, dacă am reţinut bine.

– De plecat pleacă o singură persoană, Hylary Manering Campalla.

– În cât timp credeți că putem intra în posesia pașaportului doamnei Manering, pentru a ne ocupa de vize?

– Cred că pot face ca pașaportul să ajungă la dumneavoastră în cursul zilei de azi, este bine?

– Perfect, până atunci noi vă vom putea informa asupra stațiunilor unde firma are rezervări.

– Foarte bine, pe curând!

Reușise și era încântat, așa că formă numărul surorii sale.

– Hylary, am reușit, vin să te iau să mergem la sediul firmei „Mondo Trans" pentru a-ți preda pașaportul și a stabili data plecării și localitatea.

– Mulțumesc, Robert, am să-ți aduc ceva frumos de acolo, dacă-mi vor ajunge banii, zise ea poznaș, dar am să fac economii și tot iau ceva.

Robert începu să râdă, iar Hylary zâmbi.

– Robert, ai mâncat?

– Nu, dar peste zece minute mai am o întrunire și dacă tu vrei să faci ceva bun peste o oră, am să aterizez la tine în bucătărie, crezi că se poate?

– Aș fi foarte fericită și cred că voi mânca și eu.

– Grozav, acum te las, ne vedem peste o oră.

*

* *

– Ce făceai, Prințesă, de nu-mi deschideai?

Hylary arăta mult mai bine ca seara trecută. Obrajii căpătaseră puțină culoare, iar ochii negri ca antracitul priveau cu mai multă încredere.

O sărută pe frunte și se strecură pe lângă ea în bucătărie. Masa era deja pregătită, așa că se așeză și începu să guste din castroanele de pe masă.

Hylary rămase în ușa bucătăriei, privindu-l mustrător.

– Robert, ești incorigibil, iar nu te-ai spălat pe mâini și ai și început să mănânci.

– Îmi este foarte foame, răspunse el cu gura plină, îndreptând spre ea niște ochi de cățel bătut.

– Știu, ție totdeauna îți este foame, bine măcar că nu trebuie să dai educație unui copil!

Felurile de mâncare se succedau rapid pe masă, în timp ce Robert parcă arunca mâncarea în stomac ca într-un sac fără fund. Frumoasa lui soră îl privea zâmbind, gustând câte puțin din fiecare fel de mâncare. Când au ajuns la înghețată, oftă mulțumit.

– Dacă aș mânca în fiecare zi așa, cred că n-aș mai avea loc pe ușă.

– Nu cred să există zi în care să nu mănânci la fel de mult și nu te-ai mai îngrășat, știi tu ce să faci pentru a scăpa de acest neajuns, îi făcu ea cu ochiul.

– Hai să bem cafeaua pe terasă, cred că este mai plăcut afară decât în cutia asta. Niciodată nu mi-au plăcut apartamentele, casele sunt mai pe gustul meu.

După ce s-au așezat comod pe terasă, Hylary îl întrebă:

– Știi cum se numește localitatea unde îmi voi petrece vacanța?

– Nu știu, dar vom afla când mergem cu pașaportul. Acum, hai să discutăm cum o să-ți petreci timpul de azi încolo, vrei?

– Sigur că da.

– Uite ce îți propun eu.

– Te ascult!

– Mergi mâine cu mine acasă, stai câteva zile, să-l facem fericit și pe tata, pleci apoi spre Paris, unde dacă vrei poți rămâne un timp, apoi sper să existe vreo cursă aeriană spre România, într-un oraș cât mai apropiat de stațiunea unde vei fi găzduită.

– Ca de obicei ești un organizator de elită. Ideea cu Parisul este tentantă, dar nu mai mult de 4–5 zile.

– Acasă cât vrei să stai?

– Păi dacă plecăm mâine, până la începutul lunii viitoare.

– Grozav!

Robert nu sperase ca ea să accepte să stea atâtea zile, în același oraș cu zănaticul de Tony, care dacă va afla că s-a întors ar putea să-i mai facă vreo scenă. Închise ochii ca ea să nu-i poată citi gândurile.

– Până bei tu cafeaua, eu mă duc să strâng masa, zise Hylary ridicându-se.

Datorită puterii economice pe care o reprezenta firma lor, a patra ca mărime în S.U.A., viața lor particulară fusese mereu expusă publicității. Apariția lui Robert pe lume, ca prim moștenitor, fusese larg comentată, toată lumea știa care este ziua lui de naștere, când a făcut gripă, când s-a bătut cu alți băieți; apoi după zece ani s-a născut Hylary, și presa a vuit din nou. Din toate întâmplările petrecute în familie, urmările uneia singure rămăseseră necunoscute reporterilor și deci miilor de cititori avizi de senzațional. Era vorba de accidentul de mașină pe care-l avusese în urmă cu șase ani în Franța, în Alpi. Acel accident fusese piatra de răscruce a vieții lui. Era singur în mașină și din cauza vitezei prea mari pe care o avusese la intrarea într-o curbă, mașina părăsise șoseaua și fusese propulsată în hău. El a avut prezența de spirit să sară din mașină înainte ca aceasta să se prăbușească în prăpastie. Se izbise de stânca muntelui, apoi corpul îi făcuse un salt mic până în copacul care creștea singuratic puțin mai jos de șosea și rămăsese zdrobit în crengile lui puternice, ca o rufă la uscat. Fusese foarte grav rănit dar se făcuse bine. Se gândea acum, dacă nu cumva era mai bine să fi murit atunci decât să trăiască așa. Fracturile și leziunile i se vindecaseră, dar accidentul îi răpise bărbăția. Știa că nu va mai putea face dragoste niciodată și deci nu va avea nici copii. Singurii care cunoșteau această dramă erau doctorul

care-l îngrijise în Franţa, Hylary şi tatăl lor. Despre accident se aflase, dar despre consecinţele lui lumea nu aflase nimic.

La câteva luni după accident rupsese logodna cu frumoasa Lorena, pentru un motiv stupid şi fără explicaţii. De atunci se dăruise mai mult muncii la firmă, trăind ca un bărbat foarte ocupat, iar ziarele nu au mai avut prilejul să comenteze aventurile lui amoroase.

După un timp a apărut Tony Campalla în viaţa lui Hylary şi cu toate că avusese o strângere de inimă atunci când ea se căsătorise, Robert o pusese pe seama geloziei. Dar raţiunea învinsese. Singura care putea avea moştenitori era ea. Şi iată că după aproape cinci ani, ea se desparte fără a avea copiii mult aşteptaţi de toată familia. În toţi aceşti ani, el o privise neputincios cum se schimbă şi nu găsise niciodată momentul să discute cu ea despre căsnicia ei. Acum era mai bine că nu avuseseră copii. Oare va reuşi să se rupă de trecutul nu prea îndepărtat, va reuşi să rămână omul echilibrat şi foarte cald care fusese? Soarta nu putea să fie aşa crudă cu familia lor, Hylary trebuia să-şi găsească omul potrivit, Robert nu putea accepta ideea că ar fi asexuată aşa cum o etichetaseră câteva zire. Când va avea dovada că totul a fost o calomnie, va avea el grijă ca daunele morale pe care le vor plăti aceste ziare să-i aducă la sapă de lemn.

Prins de gânduri, nu simţi când Hylary se aşează pe fotoliul alăturat.

– La ce te gândeşti aşa intens? întrebă ea încet, să nu-l deranjeze.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a reveni la prezent.

– La vacanţa ta, zâmbi el, cred că-mi doresc şi eu una, dar nu acum, poate mai spre sfârşitul anului.

– Nu cred ca ăsta să fi fost subiectul gândurilor tale, erai prea încruntat, dar nu insist să aflu, aşa că mai bine spune-mi când plecăm să ducem paşaportul.

Robert îşi privi ceasul, care arăta deja ora 16.

– După ce te îmbraci, putem să mergem.

Peste trei sferturi de oră intrau pe uşa firmei „Mondo Trans", întâmpinaţi de zâmbetul profesional al unei funcţionare tinere.

– Cu ce vă putem fi de folos?

– Sunt Robert Manering şi am vorbit cu cineva de la dumneavoastră pentru un sejur în România.

Zâmbetul profesionar se transformă în unul fermecător, tânăra ştiind că nu în fiecare zi îl putea vedea în carne şi oase pe teribilul Manering.

– Da, domnule, cu şeful meu aţi vorbit. S-a făcut legătura cu firma din Bucureşti, şi ne-au pus la dispoziţie următoarele variante: staţiunea Mamaia, cu cazare în hoteluri de patru stele şi pensiune completă, staţiunea Eforie-Nord, în hotel de trei stele, şi de asemenea aici mai au rezervări în câteva vile pe malul mării, dar confortul este de numai două stele. Tânăra încercă să mai adauge ceva dar mâna ridicată de Hylary o făcu să se oprească.

– Asta vreau, o vilă de două stele, spuse ea ferm.

– Dar doamnă, încercă tânăra s-o convingă, două stele nu oferă un confort prea mare, din acea vilă dumneavoastră nu aveţi decât o cameră, vor mai fi şi alţi turişti şi nu am vrea ca noi să fim cauza nemulţumirii dumneavoastră.

– Nu, domnişoară, nu vă faceţi probleme, dacă sora mea doreşte asta, ştie ce vrea, aşa că faceţi rezervarea pentru localitatea... cum i-aţi spus...

– Eforie Nord.

– Da, începând cu ce dată, Hylary?

– Cred că începând cu 10 sau 11 iulie, răspunse ea cu ochii fixaţi pe un calendar mare care se afla în spatele funcţionarei.

– Cu 11 iulie este foarte bine, atunci începe la ei o nouă serie.

– Acestea fiind hotărâte, am mai dori, dacă puteţi, să-i asiguraţi surorii mele şi cinci zile la Paris.

– Nimic mai simplu, avem contracte cu cele mai renumite hoteluri din Paris.

– Eu vreau unul mic, de trei stele, să zicem, îşi arătă Hylary dorinţa.

Fata se uită puţin descumpănită la clienta sa. Nu-i venea să creadă că oameni atât de bogaţi vor să locuiască în condiţii modeste. Oare erau aşa de zgârciţi? Dar precizarea lui Robert o făcu să înţeleagă.

– Domnişoară, mizăm mult pe discreţia dumneavoastră. Nu vreau să se ştie că Hylary Manering pleacă în Europa, şi dacă doriţi să mai folosim vreodată serviciile dumneavoastră, vă rog să vă ţineţi gura.

– Am înţeles, zise rapid tânăra, vom face aşa cum doriţi, la Paris, un hotel de trei stele. Doamnă, cu ce linie aeriană preferaţi să călătoriţi?

– Până la Paris va călători cu unul din avioanele noastre, ocupaţi-vă numai de transportul de la Paris la... Nord, nu am reţinut cum se numeşte staţiunea, preciză Robert.

– Deci doamna va sta până la sfârşitul lunii iulie, până pe 31 inclusiv. Doriţi viza pe paşaport pentru mai mult timp?

– Da, puneţi viza pentru încă o lună.

– Ar mai fi de discutat problema întoarcerii.

– Pentru întoarcere va folosi tot un avion particular, dacă ne veţi da coordonatele celui mai apropiat aeroport.

După un moment de linişte, în care tânăra funcţionară făcu calculele de rigoare, îi anunţă:

– Costul acestei vacanţe este de 12 530 $.

– Inclusiv Parisul?

– Bineînţeles.

– Numai atât? întrebă Hylary uimită.

– Da, doamnă, confortul este modest, iar transportul îl efectuaţi mai mult cu mijloacele dumneavoastră.

– Vai, Robert, ce economă am devenit!

– Da, surioară, şi dacă nu te simţi bine, un telefon şi a doua zi eşti în drum spre casă.

Robert plăti, lăsară paşaportul şi, mână în mână ca doi copii, ieşiră în stradă.

Amândoi erau mulţumiţi. Din motive diferite, dar erau mulţumiţi.

Tînăra funcţionară îi urmări cu privirea. Văzuse tristeţea din ochii frumoasei femei şi se întreba acum de ce era aşa de nefericită când era bogată şi frumoasă, pentru că ea avusese probleme numai din pricina lipsei banilor. Lăsă gândul să o poarte la ce ar face ea dacă s-ar trezi bogată într-o zi.

Întorşi în apartament, Robert prepară două sonde cu băuturi răcoritoare şi se aşeză în faţa televizorului pentru a asculta ultimele ştiri. Hylary se ghemui lângă el, gustând din băutură. Deodată o imagine de la televizor îi aduse aminte de un lucru pe care-l uitase.

– Prinţesă, dar tu ştii că dacă stai plecată până la sfârşitul lunii iulie, înseamnă că-ţi vei petrece pentru prima oară ziua de naştere printre străini?

– Nu m-am gândit la asta, dar sincer vorbind, nu cred că are vreo importanţă. Chiar dacă aş fi acasă, nu cred că am mai putea face o petrecere ca pe timpuri.

– Mai bine ai pleca două săptămâni la Paris şi apoi te-ai întoarce să sărbătorim cum se cuvine cei 25 de ani.

– Nu, acum vrea să ajung în România, să nu mă întrebi de ce, dar asta doresc, dacă vrei consider-o ca pe un dar de ziua mea.

– Dar, Hylary, nu împlineşti în fiecare an o asemenea vârstă.

– Este foarte adevărat ce spui, dar nici nu divorţezi în fiecare an, zise ea cu obidă.

Robert realiză imediat că a alunecat pe un teren nefavorabil şi nu mai insistă.

– Eu ştiu că voi mă iubiţi, chiar dacă nu facem o petrecere şi nu primesc o grămadă de cadouri scumpe. Robert, nu mai sunt un copil, şi cred că întâmplarea a potrivit lucrurile foarte bine, vreau să mă descurc şi singură, să-mi aniversez ziua aşa cum voi crede de cuviinţă, departe de casă. Parcă nu mai suport petrecerile astea pretenţioase, simt nevoia să fiu singură, să pot să mă gândesc la greşelile făcute şi să îndrept din viaţa mea ce se mai poate îndrepta. Plec în această vacanţă hotărâtă să mă distrez şi să încerc să uit chiar şi faptul că voi împlini 25 de ani. Dacă voi reuşi să fac asta, înseamnă că mă voi întoarce vindecată de Tony şi pentru mine asta este crucial acum.

Vocea lui Robert se auzi plină de amărăciune:

– Dacă aşa vrei tu, aşa să fie. Sper că nu te va deranja faptul că am de gând să mă interesez dacă nu cunosc pe cineva la ambasada noastră din România, asta ca o măsură de siguranţă.

– Ce mi se poate întâmpla, Robert? Voi fi o simplă turistă, nu prea înstărită, deci nu voi fi vizată de hoţi, iar de terorişti încă n-am auzit în partea aceea de lume. Te rog nu mai pune pe urmele mele vreun copoi, că de data asta mă supăr rău. Înţelege, vreau cu adevărat să mă simt singură, să fiu eu, un fir de nisip mititel, în lumea asta mare, nu dirijat de voi, ci dus de vânt după bunul lui plac. Experienţa asta mă incită foarte tare.

– Nu mai zic nimic. Când plecăm acasă? schimbă el subiectul.

– Mâine.

– Ai vreo preferinţă asupra pilotului cu care să zbori la Paris?

– Nu ştiu de ce mai deschizi acest subiect, ştii foarte bine că eu n-am plecat niciodată cu alt pilot în afara lui Alex.

– Am glumit, Prințesă, știam care va fi răspunsul, dar voiam să te aud spunând asta. Astăzi unde luăm cina, că deja mi s-a făcut foame?

– Cred că ar fi grozav să mâncăm tot la Daniel, să am posibilitatea să-l mai aud povestind de țara lui. Să vedem ce figură va face când o să-i spunem că voi pleca înaintea lui acolo.

Cu ochii strânși ca două linii, Robert se uită la ea. Reușise s-o scoată din starea de apatie, reușise s-o facă să se preocupe de ceva, și asta era foarte bine, erau semne sigure de însănătoșire după boala numită Tony Campalla.

Acum era convins că găsise medicamentul cel mai bun. Această vacanță era leacul miraculos. Bătrânul se va bucura mult, fusese foarte îngrijorat din cauza ei, și la vârsta lui trebuia ferit de emoții și stres.

Chiar în seara asta trebuia să-i telefoneze și să-i povestească ce a realizat. Va trebui să se ocupe el de Hylary cât va sta acasă. Robert își dădu seama că zilele următoare va avea multă treabă și nu va putea să stea pe acasă atât cât ar fi dorit.

*
* *

Imensa casă părea pustie, nu se mișca nimic, nici afară în grădină, nici în casă. Cu toate acestea, impresia era falsă. În spatele unui superb birou din lemn de mahon stătea într-un jilț din același lemn un bărbat brunet cu trăsături frumoase, dar prea feminine; ochii căprui încadrați de gene nefiresc de lungi priveau absenți undeva, un punct de pe tavan. Tony Campalla încerca să se concentreze asupra apropiatei vizite a tatălui său. Telefonul care-i anunțase această vizită îl luase pe nepregătite. Trebuia să se întâlnească odată și odată, după prostia pe care o făcuse, cu tatăl său. În ultima lună reușise să manevreze lucrurile în așa fel încât să nu dea ochii cu el,

dar acum inevitabilul se produsese, bătrânul venea la el acasă. Nu înţelegea de ce nu-l chemase în casa părintească, cum făcea de obicei atunci când trebuia să-l certe. În această casă bătrânul nu mai intrase de la nunta lui cu Hylary şi acum, dintr-o dată, venea să stea de vorbă. Asta era un fel de-a spune, pentru că atunci când bătrânul discuta, însemna că el vorbeşte iar celălalt trebuie să se mulţumească să fie de acord cu el. După nefericitul incident când Hylary plecase, se sfătuise cu fraţii lui mai mari, Mario şi Carlo, ce să facă. Ei îl sfătuiseră să arunce el primul cu noroi în ea, şi asta făcuse. Au fost foarte surprinşi când ea nu ripostase deloc, dar mai ales au fost şocaţi că tot clanul Manering nu s-a apărat sub nici o formă. Aşteptaseră zi după zi să găsească în paginile ziarelor relatarea faptelor reale, dar nimic. O tăcere care nu prevestea nimic bun. Cu toate acestea, cu trecerea timpului, Tony începuse să se liniştească. Singurul lucru care se produsese era divorţul pe care îl introdusese avocatul familiei Manering, iar motivul i se păruse foarte elegant, „nepotriviie de caracter". Sucise pe toate părţile problema, dar nu reuşise să ajungă la nici o concluzie logică a purtării lor. Îl cunoştea foarte bine pe Robert ca să ştie că dacă ar fi ştiut adevărul, dădea în judecată până acum toate ziarele care o înfieraseră în fel şi chip pe Hylary, apoi probabil că ar fi venit aici şi l-ar fi bătut măr. Când se întâmplase nenorocirea, bătrânul era în Italia, dar se întorsese de trei săptămâni şi cu toate că Tony îl evitase, nici el nu-l chemase la ordine. Fusese de acord cu divorţul şi credea că totul se va termina cu bine, dar avocatul îi adusese la cunoştinţă că îl chemase bătrânul şi îi ordonase să amâne cât poate desfacerea căsătoriei. Oare pentru asta venea azi aici? În liniştea care domnea în casă, auzi foarte clar zgomotul silenţios făcut de motorul limuzinei cu care umbla tatăl său. Ca o marionetă, se ridică din jilţ ducându-se să deschidă uşa grea de la intrare. Deschise

exact în clipa când tatăl său întindea mâna să sune. Omul care stătea în faţa lui Tony era un om deosebit. Înalt cam de 1,85, solid, chiar dacă purta un baston minunat cu mâner de argint în care numai mima că se sprijină, avea o faţă frumoasă încadrată de un păr alb strălucitor. O mustaţă la fel de albă ca şi părul îi ascundea buzele subţiri. Nasul drept şi bărbia ascuţită arătau multă hotărâre şi un caracter puternic. Ochii căprui constituiau un contrast interesant cu părul şi sprâncenele albe.

Timp de câteva secunde s-au privit în ochi şi din acest duel Tony a trebuit să se recunoască învins şi să-şi plece privirea.

Fără să spună un cuvânt, bătrânul ridică bastonul şi-l împinse pe Tony din drumul său, intrând în casă. Ca un robot, Tony închise uşa şi îl urmă în biroul pe care tocmai îl părăsise.

După ce se aşeză într-un fotoliu, bătrânul îi arătă cu bastonul scaunul din faţa sa pe care să-l ocupe.

Privirea bătrânului era rece şi mustrătoare.

– Ştiam că eşti un poponar, dar nu mă aşteptam să fii şi tâmpit, rupse tăcerea bătrânul, cu o voce şuierătoare.

– Tată, îţi dai seama că nu am vrut să se întâmple aşa.

– Una este că nu ai vrut şi alta că s-a întâmplat! Iar asta n-a fost tot, a mai trebuit să faci şi scandal în toate ziarele, de ce?

– Păi... n-a fost numai ideea mea, la asta m-au ajutat şi Mario cu Carlo.

– Este o adevărată pedeapsă să ai asemenea copii, Tot nu înţeleg de ce a fost nevoie de tot circul acela.

– Ne-am gândit că aşa va încerca să facă ea, şi am vrut să i-o luăm înainte.

– Hotărât lucru, voi aveţi în cap orice în afară de creier. Dar acum faptele sunt consumate. Vreau să aud cum s-a întâmplat.

– Simplu şi clasic, Hylary s-a întors mai devreme acasă şi m-a surprins cu Bob la mine în dormitor.

– N-a fost suficient, ai mai şi ţipat la ea, bănuiesc.

Tony lăsă capul în jos, tăcerea sa confirmând spusele bătrânului.

– Ce mai ştii de ea în ultimul timp?

– Nimic, în afară de faptul că a intentat acţiune de divorţ.

– Unde se află acum, ştii?

– Nu.

– Atunci să-ţi spun eu, tâmpitule. După cearta voastră a plecat la New York de unde a adus-o acasă, pe 23 iunie, Robert Manering. A locuit aici, în acelaşi oraş cu tine timp de aproape două săptămâni, dar tu n-ai ştiut. Ieri a plecat cu unul din avioanele lor particulare spre Europa. Asta este ceea ce ştiu şi mai vreau să ştiu că mâine vei pleca şi tu spre bătrânul continent, ţara de destinaţie ţi-o vei alege singur, pentru a o găsi şi a o convinge să se întoarcă la tine.

Tony sări în picioare agitat.

– Cred că nu-ţi dai seama ce vorbeşti, nu se va întoarce niciodată la mine după cele întâmplate.

– Tu, rahatule, să nu-mi spui că nu ştiu ce vorbesc. Dacă nu vrea să se întoarcă la tine, atunci nu se va mai întoarce nici în America, clar. Nu ne putem permite să dăm zestrea înapoi. În caz de divorţ noi suntem la pământ, aşa că acest divorţ nu trebuie să aibă loc. Ea trebuie să dispară, cât mai este încă nevasta ta.

– Înţeleg.

– Ar trebui să te străduieşti, pentru că altfel nu vei mai avea nici după ce să bei apă, şi nicidecum să-ţi mai permiţi un băiat frumos.

– Sincer, voi face tot ce pot.

– Unde crezi că a plecat?

– În Italia nu cred să fi mers, nu suporta italienii de la un timp, încercă el să glumească, dar tatăl său nu zâmbi şi atunci continuă cu supoziţiile. Cred că în Franţa s-a oprit.

– Pentru a nu căuta prin toată Europa, singur, ia legătura cu toţi oamenii pe care îi avem în principalele state europene, să cerceteze toate aeroporturile şi abia după ce o vor localiza ai să pleci, nu vreau să-ţi petreci o scurtă vacanţă pe banii mei.

Bătrânul scoase din buzunar o hârtie şi i-o întinse.

– Ai aici lista persoanelor care pot fi contactate pentru a executa această fază preliminară a acţiunii. Aşa cum ţi-am spus la început, aş vrea să pleci mâine, dar dacă nu vor afla nimic, ceea ce mă îndoiesc, pleci cel târziu poimâine. Ea nu se ascunde aşa că va fi uşor de depistat. Începând de mâine ai la dispoziţie o săptămână să rezolvi problema, şi pentru a fi sigur că te zbaţi şi nu leneveşti, vei fi însoţit de doi din oamenii mei.

– Nu-ţi face probleme, o voi găsi dacă trebuie, dar nu ca să ne împăcăm.

– Pot să-ţi mai spun că în momentul decolării, în avion a fost numai ea cu pilotul, deci, dacă nu se întâlneşte cu cineva acolo, va fi singură.

Bătrânul privi fix chipul fiului său.

– Dacă nu dispare ea, tu vei fi cel care va avea mari probleme, nu pot pierde acum 50 de milioane. Ai grijă ce faci, este cea mai importantă sarcină pe care ai primit-o vreodată.

Se ridică destul de uşor pentru vârsta lui, şi părăsi casa fără să mai spună nimic.

CAPITOLUL II

CRAIOVA
19.06.1993

Maşina rula încet pe străzile pustii la acea oră târzie din noapte. Semnaliză dreapta şi intră într-un cvartal de blocuri, oprind apoi în parcarea dintre ele. Portiera din partea şoferului se deschise şi un bărbat masiv începu să se deşire ieşind afară. Dacă stăteai să te uiţi cum se înalţă, îţi puneai inevitabil întrebarea cum de a avut loc înăuntru. Fără să se sinchisească prea mult de partenera care tocmai cobora, îşi încuie portiera, apoi ocolind maşina o încuie şi pe cealaltă, verifică restul de uşi şi portbagajul, băgând cu un gest neglijent cheile în buzunar. Între timp femeia intrase cu paşi mărunţi, dictaţi de fusta foarte strâmtă, pe uşa blocului W2.

El o ajunse din urmă tocmai când ea se chinuia să deschidă uşa apartamentului 4. Îi dădu uşor mâna la o parte şi cu o mişcare sigură făcu iala să se deschidă, strecurând pe lângă capul fetei un braţ lung pentru a aprinde lumina din hol.

Cu aceiaşi paşi mărunţi de Cio Cio San, ea intră îndreptându-se spre bucătărie, unde o dată ajunsă scoase din frigider o sticlă de suc şi bău cu sete direct din sticlă.

– Vrei şi tu? Îl întrebă în timp ce înşuruba capacul.

– Nu, aş prefera să dorm, răspunse el cu o voce foarte puternică, dar cu un timbru plăcut. Asta dacă nu vrei să facem altceva amândoi, strecură el pe sub mustaţa deasă care-i acoperea buza de sus, accentuând senzualitatea gurii.

Cu o mână puternică el îi cuprinse mijlocul trăgând-o către pieptul lui musculos, gura lui luând în stăpânire buzele ei într-o sărutare posesivă dar lipsită de pasiune. În timp ce mâna lui modela pe sub fusta scurtă fesele rotunde, ea i se agăţa de gât frecându-se uşor, excitant, de el.

– Am putea să facem şi puţină dragoste, murmură ea când buzele lui coborâră spre gât sărutând fiecare centimetru din pielea ei fină.

– Să facem, răspunse el, depărtând-o puţin. Mai ales că toată seara te-ai frecat de mine de am crezut la un moment dat că mă voi sui pe tine în faţa tuturor. Crezi că era normal să te porţi aşa?

– Am vrut să le arăt tuturor muierilor de acolo că eşti al meu şi numai al meu, susură ea în timp ce se îndrepta spre dormitor desfăcându-şi din mers nasturii de la bluză şi fermoarul fustei.

El o ajunse, după ce aruncase haina pe un scaun, şi o trase sălbatic spre sine.

– Eşti al meu, nu-i aşa, Victor? întrebă cu vocea puţin gâtuită în timp ce îşi freca sânii plini şi tari de pieptul lui.

Răspunsul a fost un mormăit, apoi ca să nu mai poată vorbi, el îi astupă gura cu o sărutare, răsturnând-o pe pat.

După un timp, cu trupurile satisfăcute, zăceau în pat unul lângă celălalt.

– Victor, dormi?

Nu încă.

– Şi dacă te rog ceva, vrei? se alintă ea.

– Spune ce vrei, răsună vocea lui fără urmă de bunăvoinţă.

– Am văzut o rochiţă grozavă, care-mi venea foarte bine. Poţi să mi-o cumperi?

– Cât costă?

Glasul ei deveni firav când răspunse:

– Cincizeci şi două de mii, dar zău că merită.

– Bine, Doina, poți s-o cumperi, rosti el cu voce tare, în timp ce se gândea că este cam costisitoare o amantă ca ea.

Bucuroasă ea bătu din palme, apoi se rostogoli peste el sărutându-l cu frenezie.

– Vreau să vezi pe ce dai banii, așa că o să mergem amândoi s-o cumpărăm, hotărî ea.

– Nu pot, luni am foarte multe probleme de rezolvat.

Femeia se ridică în șezut, goală până la mijloc, și foarte hotărâtă.

– A, nu, de data asta nu te las, vreau să mergi cu mine.

– Doina, te rog, sunt obosit și nu am chef de ceartă, mai ales după cât vin am turnat în mine toată seara. Te duci singură, încheie el.

Încercuindu-și genunchii cu brațele, Doina arboră o figură supărată, încercând să-l convingă.

– Mereu mă trimiți singură la cumpărături, parcă ți-aș fi soție, zise cu un ton de reproș.

Dacă s-ar fi uitat în acel moment la el, și-ar fi dat seama că spusese ceva ce nu trebuia, căci ochii lui de un albastru intens o priponiră cu o privire de gheață, iar tâmpla dreaptă începu să-i pulseze ușor.

Dar ea era atentă să deseneze, cu unghia dată cu lac mov, cercuri pe cearșaful care-i ascundea genunchii.

Consideră că nu fusese suficient de categorică, așa că își înăspri puțin vocea când vorbi din nou.

– Vreau să mergi cu mine, fără a mai invoca eternele scuze cu ce mult ai tu de muncit.

– Nu, veni sec răspunsul.

– Ba da, ai să mergi chiar dacă trebuie să te leg. De data asta nu accept un refuz.

Privirea lui arunca deja fulgere; dacă ea ar fi gândit puțin, n-ar mai fi insistat. Dar era obișnuită să obțină ce dorea.

– Femeie, potoleşte-te şi lasă-mă să mă culc, îi aruncă el printre dinţi.

Ţâfnoasă, ea ridică ochii spre el.

– Nu-mi zice mie femeie, am şi eu un nume, ce, l-ai uitat, sau eu sunt bună numai în pat, pe stradă ţi-e ruşine cu mine?

Şi furtuna se dezlănţui.

– Eşti bună pe dracu! Nu eşti bună de nimic şi mai tacă-ţi fleanca aia odată, că ai reuşit să mă scoţi din sărite.

De la tonul puţin ridicat vocea ei atinse notele isteriei.

– Adică, vrei să spui că nu te-am mulţumit nici în pat?

– Vrei să ştii cu adevărat, sau preferi un răspuns de complezenţă?

– Nu mă lua pe mine cu cuvinte pe care să nu le înţeleg. Vreau adevărul, nu comple... cum i-ai zis.

– Ce facem noi se numeşte sex, şi nu m-ai mulţumit niciodată, ai fost bună numai pentru o descărcare fiziologică şi atât tot.

– Nu sunt bună? Iar după ce inhală puternic aer, continuă: Până acum ai avut altă părere. Asta înseamnă că blonda de la masa de alături te-a făcut să ajungi la această concluzie, escrocule ce eşti!

– Nimeni nu mi-a schimbat părerea şi ar fi cazul să încetezi.

– De ce? Pentru că aşa vrei tu? Uite că nu vreau să încetez, ripostă ea obraznic.

– Du-te dracului şi lasă-mă în pace, cap plin cu câlţi ce eşti! Este aproape dimineaţă şi lumea normală doarme, vrei să trezim toţi vecinii cu cearta noastră?

– Ba du-te tu dracului, tâmpitule!

– Eu sunt în casa mea, în patul meu, aşa că tu vei fi cea care vei auzi bancul cu guma... şterge-o!

– Am şi eu unde să stau, că doar nu m-ai cules de pe stradă.

– Nu, te-am cules din bar, vai de capul meu.

– Să nu crezi că eşti mai bun ca alţii, eşti mai puţin dotat decât crezi, şuieră vocea ca un bâzâit de viespe.

– N-am nici o pretenţie în acest domeniu în care tu mă depăşeşti net în cunoştinţe, ripostă el ironic.

Supărată, se ridică din pat înfăşurată cu un cearşaf, îi întoarse spatele ieşind din dormitor şi bodogănind:

– O să vezi tu că te voi lăsa eu cu fundul în baltă, dobitocule!

Victor se întinse şi stinse veioza de lângă pat, se acoperi mai bine şi uitând de tot şi toate, adormi.

*
* *

Dimineaţa îl găsi pe Victor Tomşa dormind de-a curmezişul patului, înfăşurat în cearşaf. Ca prin vis auzi telefonul sunând. Se întoarse pe partea cealaltă, în ideea că telefonul va înceta să mai sune, dar afurisitul nu tăcu şi reuşi să-l facă să înţeleagă că nu visa.

– Doina, mormăi, răspunde tu.

Aşteptă câteva clipe ca ea să se mişte, dar nimic. Deschise un ochi, şi văzu că era singur în pat. Pentru început nu înţelese de ce, aşa că îşi aruncă picioarele jos din pat, gest care făcu să i se pară că tot capul i-a explodat, încercând să ajungă la telefonul care suna cu zgomotul unui tunet.

Avea gâtul uscat şi limba umflată. Cu un mare efort, reuşi să se ridice în picioare şi ţinându-se de uşă, ajunse în sufragerie unde, când să pună mâna pe receptor, telefonul încetă să mai sune. Înjurând printre dinţi se întoarse în pat încercând să-şi aducă aminte ce se întâmplase noaptea trecută. Dar nu apucă să se dumirească fiindcă telefonul începu să sune iar. Acum ceva mai sigur pe picioare se

îndreptă spre măsuța pe care se afla acest aparat de tocat nervii.

– Alo, alo, Victore, te-ai trezit?

– Nu, răspunse el iritat.

– Ce faci, băiatule, ești cam șifonat?

– Cred că da, dar ce-ți veni să mă suni cu noaptea-n cap, nu știi că azi e duminică?

În receptor se auzi un râs baritonal, apoi cunoscuta voce a fratelui său.

– Victore, este ora 10, băiatule, ce ai pățit noaptea trecută, de ești așa obosit? Oare nu te-a lăsat Doina să dormi?

– Cred că m-a lăsat de tot.

– Zău! Ce-ai mai făcut?

– Auzi, tu nu ai serviciu, nu ai familie, de mă torturezi pe mine cu întrebări ca la Gestapo? Mai bine zi de ce m-ai sunat.

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni serioasă.

– Ai dreptate, te-am sunat cu un scop.

– Și care anume?

– Am făcut un aranjament să mergem la mare, n-ai vrea să vii și tu cu noi vreo 14–15 zile? Bineînțeles, dacă vrei poți să-ți iei și remorcă.

– Nu, nu cred că pot.

– Auzi, băi țâcă, văd că ești cu fundul în sus acum, dar sper să-ți treacă, așa că eu am să închid și am să te sun mâine. Până atunci sper să te mai gândești. Apoi schimbând tonul, continuă. Frățioare, ai muncit destul patru ani fără o zi de concediu, mi-ar face plăcere să stăm câteva zile împreună, și eu sunt obosit, cred că meritățm. Ce zici, te mai gândești?

– Da, am să mă mai gândesc.

– Bine, atunci salut!

Punând încet receptorul în furcă, Victor se îndreptă spre bucătărie unde bău un gât zdravăn de lapte. Totdeauna i-a plăcut laptele rece. Cu mintea ceva mai limpede, deschise încet uşa de la celălalt dormitor, dar patul era gol, ca şi dulapul care avea uşile deschise. Înţelese că Doina plecase.

Se întoarse în bucătărie, se aşeză la masă cu sticla de lapte în faţă, gândindu-se la cele petrecute noaptea trecută. Îşi făcu o tartină cu icre, tăie puţin salam, mai bău nişte lapte, apoi puse ibricul să-şi facă o cafea. Cu ceaşca de cafea în mână, se întoarse în sufragerie aşezându-se pe scaunul de la birou. Ajunsese la concluzia că fusese cam deplasat cu fata, dar curios, nu-i părea rău deloc.

– Da, poate că e mai bine că a plecat. E o fată drăguţă, dar are gură mare şi minte puţină, zise zâmbind la fotografia de pe colţul biroului.

Din fotografie îi zâmbea o frumoasă femeie blondă, cu ochii la fel de albaştri ca ai lui. Mâna i se lăsă tandră pe geamul care acoperea fotografia. Într-o încercare mută şi lipsită de sens, îi mângâia chipul imortalizat de ochiul aparatului de fotografiat.

– Ştii, Carmen, continuă el monologul, încerc, zău că încerc, să te înlocuiesc, dar nu reuşesc. Mă port ca un bădăran, spun lucruri pe care apoi le regret, dar nu sunt în stare să-mi cer iertare. Sincer, parcă mă şi bucur când greşesc. Nu se poate, oare, să te întorci puţin la mine şi să mă faci bărbatul fericit de acum câţiva ani? Da, ştiu, nu se poate. Este adevărat că şi lui Dumnezeu îi place ce este frumos şi bun, dar cred că putea să te mai lase un pic lângă mine.

O lacrimă se prelinse uşor pe obrazul trist. Mâna lui uriaşă se ridică încet şi degetele lungi, tremurătoare atinseră din nou sticla rece care proteja fotografia.

De undeva din adâncurile sufletului îi urcă încet, până îl cotropi cu totul, amintirea tragicului accident. Îşi aduse aminte de corpul ei minunat care fusese transformat într-o masă de carne sângerândă de maşina care o lovise în plin pe trecerea de pietoni şi nu oprise decât proptindu-se într-un stâlp.

Se gândea şi acum că dacă ar fi fost acolo, l-ar fi omorât cu mâna lui pe puştiul de 19 ani care conducea un hârb de maşină fără frâne. Ce făcea faptele de nesuportat era că puştiul omorâse atunci două fiinţe, pe Carmen şi fătul de patru luni din pântecele ei. Cele două fiinţe pentru care Victor şi-ar fi dat bucuros viaţa, numai să scape. Soarta însă nu a vrut aşa.

Trecuseră aproape patru ani de atunci, dar totul i se părea că se întâmplase ieri.

Era atunci, imediat după Revoluţie, când toţi erau fericiţi de neaşteptata eliberare şi când toţi îşi doreau o maşină din Occident, indiferent cât de veche şi proastă era. Trecuse atâta vreme în care nici nu văzuseră maşini străine, încât libertatea dobândită a fost folosită şi pentru aducerea scursurilor din vest. Legea care a îngrădit acest lucru a venit prea târziu. Soţia şi copilul lui nenăscut au căzut victime unei maşini fără frâne, condusă de un tânăr inconştient.

Telefonul începu să sune făcându-l aproape să sară de pe scaun.

– Alo, auzi vocea cumnatei sale.

– Bună, inimioară, v-aţi hotărât toată familia să vorbiţi cu mine la telefon?

– Urs răutăcios ce eşti, am vrut să te rog să încerci să nu refuzi propunerea lui Mihai. Are multă nevoie de odihnă şi dacă tu nu mergi, cred că va renunţa şi el.

– Aha... care va să zică, sunt cam obligat să merg, pentru binele fratelui mai mare.

– Nu, nu eşti obligat, răspunse vocea caldă a cumnatei sale, eu numai te rog.

– Începând cu ce dată ar trebui să plecaţi?

– De pe 12 iulie.

– Bine, inimioară, poate merg şi eu, este după închiderea lunii şi cred că voi avea timp, dar să ştii că nu pentru voi merg, ci pentru cei mici.

– Nu contează pentru cine o faci, numai să mergi.

– Ce fac copiii?

– Mulţumesc, bine. Mihai mi-a spus că te-a părăsit ultima cucerire, este adevărat?

– Sper să fie adevărat şi să nu mă trezesc cu ea pe cap din nou.

– Vai de mine, atunci cu trei bărbaţi, poate vă împăcaţi, să scap măcar de tine.

– Nu fi şi tu pesimistă, poate găsesc la mare o sirenă, plec cu ea în larg şi nu mă mai întorc niciodată, astfel scăpând de prezenţa mea pentru totdeauna.

– Cinicule! Vezi să nu mă dai de gol în faţa lui Mihai mâine, când o să-ţi telefoneze, nu vreau să ştie că am insistat şi eu.

– Bine, pa, te sărut.

Singurătatea puse din nou stăpânire pe el. Închise ochii şi revăzu chipul Alinei Tomşa, soţia fratelui său Mihai. Doamne, ce femeie! Nu era o frumuseţe, dar avea un suflet minunat şi o dăruire de sine cum rar întâlneşti. Era prietenul ideal pe umărul căruia puteai plânge liniştit, sau puteai să petreci minunat cu ea.

Îşi aminti cum atunci când aflase de accident a venit cu primul tren la Craiova, lăsând acasă în grija vecinilor doi copii mici, unul de trei ani şi celălalt de numai un an.

Mihai venise mai târziu, după ce terminase operaţiile programate pentru acea zi.

Ea fusese cea care se ocupase de înmormântare. Mihai se agitase şi el, dar nu cu eficienţa ei.

Tot ea, după ce tot iureşul acela a încetat şi liniştea s-a aşternut peste casă, i-a spus la despărţire:

– Munceşte, munceşte cât poţi de mult, să nu ai timp să te gândeşti la cele întâmplate, că altfel înnebuneşti şi e păcat.

I-a urmat sfatul. A părăsit vechea întreprindere unde lucrase de când terminase facultatea şi şi-a deschis un mic atelier unde a produs la început piese mici pentru maşini şi utilaje. Nu a prea avut bani, dar l-a ajutat Mihai şi a reuşit să cumpere câteva strunguri casate, o freză şi o raboteză. Pentru început pornise cu muncitori care lucrau la stat 8 ore, sau mai corect pierdeau timpul la stat 8 ore, apoi munceau 4 ore la el. Când a obţinut primele contracte, a angajat primii muncitori permanenţi, iar salariile pe care le-a plătit au fost din ce în ce mai mari pentru a-i stimula pe oameni. Totdeauna considerase că stimulentul material este un factor important în obţinerea produselor de calitate. În doi ani a reuşit să-şi modernizeze atelierul şi să producă piese de schimb pentru agregate industriale şi maşini, de o calitate deosebită. De o jumătate de an produceau piese şi pentru o întreprindere germană, care era foarte mulţumită de serviciile prestate şi încheiaseră cu el un contract pe trei ani.

Considera că acest contract constituia baza de lansare în afaceri. Oamenii care lucrau pentru el îl îndrăgeau, cu toate că aproape nu zâmbea, cutele dintre sprâncene nu-i dispăreau niciodată iar ochii albaştri priveau foarte rece şi distant. Majoritatea erau foşti colegi de serviciu, care îl ştiau de pe vremea când zâmbea, spunea glume şi era un om foarte sociabil. Aveau o totală încredere în el, pentru că îşi părăsiseră serviciul comod de la stat şi se angajaseră la micul lui atelier.

Nu-i dezamăgise niciodată, acum aveau salarii cam de patru ori mai mari decât foştii lor colegi.

Familia lui era acum atelierul, unde petrecea multe ore pe zi. Acasă venea cât mai târziu posibil, numai să se culce.

Chiar dacă, în ultimii doi ani, au existat femei care au locuit temporar la el, nu reuşise să se implice emoţional în nici o legătură.

Un exemplu concludent era Doina. Nici măcar nu-i simţea lipsa, se considera fericit că scăpase de ea.

Se uită la ceas şi când văzu că era deja zece şi jumătate, fugi în baie să mai prindă apă să facă un duş.

Pentru înălţimea lui de 1,96, cada era prea mică, aşa că rareori se aşeza în cadă, mai totdeauna făcea duş stând în picioare în cadă, făcând un adevărat lac pe jos.

Nu era o frumuseţe, dar avea trăsături foarte bine conturate care plăceau. Nasul puţin cam mare era de fapt singurul care nu se încadra perfect în restul fizionomiei. Mustaţa deasă, tunsă scurt, reuşea să mai estompeze dimensiunea nasului şi accentua senzualitatea buzelor, care ascundeau două rânduri de dinţi puternici şi sănătoşi. Ochii de un albastru intens, umbriţi de gene negre, dese şi scurte, constituiau împreună cu gropiţa din bărbie punctul lui forte. Părul ondulat era tuns scurt. Era lat în spate şi foarte musculos, datorită culturismului practicat timp de câţiva ani.

Nu reuşise să dea jos tot săpunul de pe el, când telefonul începu să sune iar. Îl lăsă să sune, fără să se grăbească. După ce termină, îşi puse halatul de baie şi începu să se bărbierească. Când termină şi această operaţie, constată că apa abia mai curge. Puse repede în cadă o căduţă de plastic, lăsând apa s-o umple. Ieşi şi se întinse în patul nearanjat. Când ciulea urechea să vadă dacă mai curge apa, telefonul sună din nou.

– Acest aparat care se numeşte telefon este aparatul de tortură pentru mine pe ziua de azi, murmură în timp ce se ridica să răspundă.

Nici nu apucă să ducă receptorul la ureche, că cea care sunase şi începuse să vorbească:

– Te-am sunat să-ţi spun că am lăsat cheia pe frigider.

– Bună, răspunse el.

– Numai atâta ai de zis?

– Referitor la ce? întrebă el mucalit.

– Referitor la noi doi.

– Dar tu vorbeai de cheie, nu de noi.

– Cheia reprezintă ce a fost între noi, zise Doina enervată.

– Cum aşa, între noi a fost o cheie?

– Zău, Victore, nu-mi mai răstălmăci vorbele, ai fost mereu maestru la asta, dar să ştii că eu nu mă mai întorc la tine, m-am săturat.

– Bine, dacă asta este decizia ta, eu o respect. Şi lăsă să-i scape un oftat teatral.

Se lăsă un moment de tăcere, rupt de Doina.

– Nu ai de gând să-ţi ceri iertare?

– Dar ce-am făcut? Vocea lui era nevinovăţia întruchipată.

– Te-ai purtat foarte urât cu mine.

– Întărâtat de istericalele tale.

– Te rog să nu mă faci isterică.

– Dar nu te-am făcut.

– Ba da, ţipă ea, aşa m-ai făcut!

– Auzi, şuieră vocea lui ca un bici, mi-ai stricat noaptea, nu vreau să te las să-mi strici şi ziua. Fără să mai asculte răspunsul ei, trânti receptorul în furcă.

Apoi, furios, decuplă telefonul.

– Măcar să mă lase în pace, în fond chiar cer prea mult? Nu vreau decât să nu mai aud o bucată bună de timp de specia asta care se numeşte femeie.

Respiră de câteva ori adânc, apoi se aşeză în scaunul ergonomic din faţa biroului.

Pe măsură ce timpul trecea, îşi redobândi calmul. Întinse mâna şi deschise calculatorul care trona pe birou.

Trecuse de miezul nopţii şi ochii începuseră să-l supere. Obosit şi nemulţumit, opri calculatorul băgându-se în pat.

A doua zi, nu prea odihnit, se pregăti de plecare la serviciu.

Din fericire, săptămâna începu promiţător. Materia primă pe care o aşteptau sosise de duminică, dar telefonul lui fusese deranjat şi portarul nu reuşise să-l anunţe. Prototipurile pentru piesele care urmau să intre în fabricaţie reuşiră şi se dădu drumul la producţie cu trei zile mai devreme.

La şedinţa operativă, pe care o ţinea în fiecare luni, fu informat de economistul său de situaţia financiară. Constată că sumele pe care trebuia să le încaseze de la clienţi erau destul de mari, şi că la furnizori aveau de plătit numai materia primă care sosise duminică. Problemele s-au succedat în ritm alert, nelăsându-i timp nici să mănânce.

Pentru el ziua de muncă, în cel mai fericit caz, se termina după ora 19. Obosit, se întoarse în apartamentul bântuit de amintiri. Vasele murdare erau tot în chiuvetă, masa nu era curată şi dezordinea domnea peste tot. Şterse masa cu un şervet, puse mâncarea la încălzit, apoi se duse să se dezbrace. Intră în baie cu gândul la un duş, dar constată că nu curgea apa. Se întoarse în bucătărie, mâncă, puse vasele peste celelalte în chiuvetă, şi se aşeză în faţa televizorului, să asculte ştirile de la ora 20. Nu se aşeză bine când îşi aduse aminte că telefonul era decuplat. Se

ridică, îl cuplă şi se întoarse la televizor. Parcă atât aştepta diabolica invenţie ca să înceapă să sune.

– Alo!

– Da, răspunse cu voce arţăgoasă.

– Ce a avut telefonul tău? întrebă vocea nervoasă şi obosită a fratelui său.

– A fost decuplat.

– De ce?

– Ca să nu mă mai deranjeze.

– Oho, atunci mă bucur că te-am prins într-un moment mai calm şi pot vorbi cu tine.

– Mihai, ce e cu tine, pari supărat şi foarte obosit.

– Sunt şi una şi alta.

– Povesteşte-mi, şi dacă pot să te ajut cu ceva, aş fi fericit.

– Victore, am avut azi trei operaţii foarte grele. Două au decurs bine, dar la ultima pacientul a decedat.

– Mihai, zise Victor hotărât, sunt convins că tragedia nu s-a întâmplat din vina ta, şi că ai făcut tot ce omeneşte a fost posibil.

– De făcut am făcut, dar asta nu mă împiedică să fiu nemulţumit. Pacientul a fost un băiat de 11 ani, care a căzut dintr-un copac în ţeapa unui gard. Operaţia decurgea bine dar a făcut stop cardiac, şi biata lui inimioară n-a vrut să mai pornească cu nici un chip.

– Simt că eşti tare necăjit: Alina e cu tine?

– Ca de obicei, este la post. Nu ştiu ce m-aş face fără ea. Astăzi, mai mult ca oricând, mi-am dat seama că are dreptate, trebuie să mă odihnesc, dacă nu vreau să cedez nervos.

– La concluzia asta am ajuns şi eu.

– Atunci e bine, înseamnă că vom merge împreună.

– Da.

– După o zi ca asta, te bucură o veste bună.

– Pentru când ați stabilit plecarea?

– Stai puțin, să mă uit în calendar.

– Stau, că stau pe banii tăi, zise Victor mucalit.

– Vino la noi sâmbătă, pe 10 iulie, stăm și noi duminică împreună să ne obișnuim, și la mare plecăm luni de dimineață, să nu ne prindă căldura pe drum.

– Biletul pentru câte zile este?

– Pentru 18, începe pe 12 iulie și se termină pe 29.

CAPITOLUL III

PARIS

De când era copil, împreună cu părinții sau singură, Hylary călătorea cu avionul numai cu un singur pilot, Alex. Avioanele companiei îmbătrâniseră și fuseseră schimbate cu altele noi, dar Alex rămăsese favoritul ei. De câteva ori fusese nevoită să folosească alt pilot și parcă nu zburase așa liniștită ca atunci când avionul era pilotat de vârstnicul ei prieten. Se gândea acum ce va face când el va ieși la pensie, probabil va trebui să-și transfere încrederea către altcineva.

Tânăra privi prin hubloul din dreptul fotoliului pe care stătea. Nu se vedea decât cerul albastru, soarele strălucitor și jos norii albi ca o spumă nesfârșită.

Avionul Learjet plutea ca o pasăre uriașă în văzduhul liniștit. Vacanța ei începuse. În această după-amiază va ateriza la Paris.

Zilele petrecute acasă au fost liniștite și calme. Întreg personalul se bucurase de întoarcerea ei, dar mai ales bătrâna ei doica Tinna. Henri Manering stătuse numai cu ea acasă, lucru foarte neobișnuit pentru el, care era totdeauna foarte activ.

Pentru prima dată Hylary realizase faptul că el îmbătrânise. De fapt vremea nu iertase pe nici unul dintre ei. Încet simți cum valul trecutului o inunda. Se scutură, nu va îngădui ca tristețea să o cuprindă, acum este în vacanță. Se ridică din fotoliu și se îndreptă către cabina pilotului.

– Ce s-a întâmplat, Hyl, este ceva în neregulă? Răsună vocea groasă de fumător înrăit a lui Alex.

– Nu, Alex, totul este bine dar voiam să văd dacă tu beneficiezi de un peisaj mai grozav ca al meu.

– Copilule, totul este foarte calm, aşa că vom ajunge la timp.

– Alex, ştii, mă întrebam, cât vei mai sta la noi?

– De ce, te bate gândul să mă concediezi?

– Oh! Nu, ştii prea bine, dar mă gândeam că l-am auzit pe Robert că ai vrea să ieşi la pensie.

– Da, Hyl, asta este adevărat, zise el serios. Mă simt deja bătrân şi după atâţia ani de muncă merit şi eu o pensie liniştită.

– Crezi că nu ai să te plictiseşti acasă?

– Nu, cum să mă plictisesc, am atâtea de făcut şi scumpa mea nevastă mă tot bate la cap să mergem şi noi, aşa ca tine, să petrecem o vacanţă frumoasă numai noi doi. O vacanţă pe care i-o promit de vreo zece ani şi în care din diverse motive nu reuşim să mai plecăm.

Când Alex o anunţă să-şi pună centura de siguranţă, pentru aterizare, Hylary se simţi dintr-o dată tulburată. Aici în avion mai era încă pe teritoriul ei; după ce-l va părăsi, timp de o lună, va fi o hoinară prin lume.

Aterizarea a fost lină ca şi zborul, iar când avionul a oprit, şi-a luat sacul de voiaj pe umăr, l-a sărutat pe Alex pe amândoi obrajii, atunci când i-a promis că tot el va veni s-o ia, şi coborî hotărâtă. Când ajunse pe pământ, se opri o clipă pentru-a respira adânc, apoi învăluită de căldură se îndreptă spre punctul vamal. După terminarea formalităţilor, ieşi din aeroport, opri un taxi şi după ce dădu şoferului numele hotelului, începu să privească locurile pe unde treceau.

Arăta ca o adolescentă venită în vacanţă. Vorbea o franceză corectă dar cu un puternic accent american. Surprinse de câteva ori, în oglinda retrovizoare, privirea admirativă a şoferului.

– Stați mult la noi? încercă el un început de conversație.

– Doar cinci zile, răspunse ea binevoitoare.

– Nu veți putea vedea mai nimic într-un timp așa de scurt.

– Aveți dreptate, dar nu sunt pentru prima dată la Paris. Acum, de fapt, sunt numai în trecere pe aici.

– În vacanță?

– Da.

– Și unde veți pleca de aici?

– În România.

– În România, o îngână el nedumerit. Dar cum puteți lăsa Parisul, pentru o țărișoară ca România?

– Dacă ați fi fost mai atent la ce v-am spus mai înainte, ați ști răspunsul. Parisul în special și Franța în general au fost obiectul altor vacanțe, mai lungi.

După câteva manevre îndemânatice, șoferul opri chiar în fața hotelului.

Hylary plăti cursa și luându-și sacul intră sprintenă în hotel, lăsându-l pe șofer să-i admire silueta zveltă.

Înregistrarea se făcu foarte repede și recepționera îi întinse cheia de la camera 15, aflată la primul etaj.

Însoțită de băiatul care-i preluase sacul, urcă direct în cameră, îi dădu un bacșiș, își despachetă cele câteva lucruri aduse și se băgă sub duș să se răcorească.

Cu părul încă ud se duse apoi la fereastră ca să privească forfota străzii. Privirea i-a fost atrasă de reclama unui restaurant cu discotecă.

– Bun, aici voi mânca diseară, își zise.

Cu acest gând se întinse puțin pe pat iar somnul o cuprinse ca altă dată, când nu avea probleme, imediat.

Când se trezi trecuse deja de ora 20. După ce se întinse cu voluptate, se îmbrăcă cu o pereche de blugi elastici negri, cu un frumos tricou ciclam cu alb și se încălță cu

tenişi albi. Părul negru puţin ondulat îi cădea ca o cascadă până la jumătatea spatelui. Se uită în portofel să vadă de câţi franci dispunea şi arătându-se mulţumită de ce găsi, părăsi camera şi hotelul îndreptându-se spre restaurant. Localul nu era prea plin, aşa că se aşeză la o masă lângă geam, mai departe de ringul de dans. Ospătarul se ivi prompt, luându-i comanda.

Orchestra începuse deja să cânte şi erau chiar şi două perechi care dansau. Muzica era plăcută şi atmosfera liniştită.

După puţin timp chelnerul se întoarse cu vinul pe care îl comandase. Îşi înmuie buzele în pahar şi se declară mulţumită.

Aproape pe nesimţite ringul de dans începu să se anime. Privea încântată la perechile de vârste diferite prinse în vârtejul dansului. Şi ei îi plăcea să danseze, urmase chiar şi o şcoală de dans.

În timp ce îşi tăia friptura, ospătarul se apropie de masa ei cu o sticlă de şampanie.

– Dar eu n-am comandat şampanie, protestă ea.

– Ştiu, domnişoară, dar domnul de la masa aceea de lângă ringul de dans a comandat-o pentru dumneavoastră, dacă bineînţeles nu doriţi să vă mutaţi la masa dânsului şi să o beţi împreună.

Hylary privi către masa indicată de ospătar şi văzu un bărbat destul de atrăgător care o privea cu un zâmbet foarte libidinos. Îşi întoarse imediat capul de la acea figură scârboasă.

– Du înapoi sticla şi mulţumeşte domnului din partea mea, dar eu nu beau şampanie şi doresc să fiu lăsată în pace, spuse cu un ton care nu admitea replică.

– Voi transmite mesajul dumneavoastră.

Când mai avea doar o înghiţitură, Hylary se trezi la masă cu un tânăr slăbuţ, înalt, posesor a doi ochi albaştri

spălăciți, cu un păr șaten prins într-o codiță firavă la spate.

Înainte ca ea să poată spune ceva, o întrebă politicos:

– Vă rog, domnișoară, puteți să-mi acordați acest dans?

Hylary îl cercetă câteva clipe cu o privire mustrătoare la început, apoi mai blândă când citi în ochii lui ca într-o carte deschisă. Tânărul nu părea să aibă nici 18 ani. Mâinile îi tremurau ușor din cauza efortului pe care-l făcea să-și înfrângă timiditatea, iar ochii îi erau așa de rugători încât ea se gândi să accepte să-i facă această plăcere nevinovată.

– Da, zise tare.

Tânărul se repezi s-o ajute să se ridice, dar se împiedică de frapieră și dacă Hylary nu întindea un braț să-l sprijine, el s-ar fi întins cât era de lung pe jos.

Se făcu roșu până în vârful urechilor, dar ea se făcu că nu observă, luând-o înaintea lui spre ringul de dans. Surprinse totuși o privire năucă pe care tânărul o aruncă spre o masă din celălalt capăt al localului, ocupată de un grup vesel de tineri.

Începură să danseze și Hylary constată cu mulțumire că băiatul știa să danseze foarte bine. Când melodia se termină, se opriră uitându-se unul la celălalt.

– Nu vreți să mai dansăm? întrebă el tremurător.

– Ba da, dar cred că ar trebui să ne prezentăm.

– Scuzați-mă, aveți dreptate, eu mă numesc Phillip.

– Pe mine mă cheamă Hylary.

– Și sunteți englezoaică, după accent!

– N-ai ghicit, dar ești pe aproape, sunt americancă.

Muzica îi învălui din nou. Dansau așa de bine încât la un moment dat celelalte perechi făcuseră un cerc lăsându-i pe ei la mijloc. Dansară mai bine de o jumătate de oră.

– Solicit o pauză zâmbi ea.

– Pot să-ți spun Hylary?

– Bineînţeles, acum suntem cunoştinţe vechi, de o jumătate de oră.

– Sunt cu mai mulţi prieteni, nu ai vrea să vii la masa noastră? rosti el repede ca şi cum ar fi spus o poezie şi ca să nu uite ceva, arunca cuvintele cât mai repede.

– Eu ştiu dacă ar fi bine? ezită ea.

– Dar nu te distrezi bine de una singură, şi oricum ai terminat de mâncat, din câte am văzut eu.

Zâmbind, Hylary îl întrebă:

– Voi ce faceţi aici?

– Noi, păru el încurcat de întrebare, ne distrăm, ce altceva am putea face?

Hylary îl privi maliţios.

– Una din distracţii fiind şi pariurile?

Phillip o privi câteva clipe în ochi, dar bezna de sub genele lungi nu-l ajută cu nimic.

– Ce vrei să spui? făcu pe neştiutorul.

– Pe ce aţi pus pariu dacă, de exemplu, mă vei duce la masa voastră?

Tânărul nu putu să-şi ascundă un zâmbet plin de admiraţie.

– Nu numai că eşti deosebit de frumoasă, dar se pare că ai darul de a ghici şi gândurile oamenilor.

– Se prea poate, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Pe o sticlă de şampanie dacă te aduc la masa noastră, şi pe patru sticle dacă reuşesc să te sărut.

– Oho, făcură buzele ei frumos conturate, şi se lăsă pe spate în scaun. Pe chip i se aşternu un zâmbet de aducere aminte. Văzu cu ochii minţii vremea când cu grupul ei vesel făcuse şi ea astfel de farse.

O aduse înapoi la realitate vocea plăcută a tânărului:

– Te rog, astăzi a fost rândul meu, şi dacă pierd, voi fi de râsul tuturor, ajută-mă să câştig şi împărţim şampania frăţeşte. Oricum i-am lăsat cu gura căscată când le-am

spus că voi încerca cu tine. Eşti aşa de frumoasă, dar ai un aer foarte rezervat. Alegerea mea o făcusem înainte ca tipul acela să-ţi trimită sticla de şampanie, iar când ţi-am văzut figura când l-ai refuzat, a înghețat sângele în mine, nu mi-am mai dat nici o şansă. Băieţii cred că sunt înnebuniţi şi numai pentru simplul fapt că stau cu tine la masă şi discutăm, conchise Phillip zâmbind.

Hylary era amuzată de-a binelea, parcă se întorsese în timp şi pentru moment durerea prezentului rămase ascunsă undeva în adâncul inimii, lăsând-o să se bucure de o scurtă uitare. Puştiul era simpatic, total inofensiv, şi mai dansa şi foarte bine. Brusc, se hotărî să-l ajute.

– Cum vrei să facem?

– Cred că pentru început, să nu bănuiască ei că tu ştii totul, te muţi la masa noastră, apoi după câteva dansuri, când o să fim cu faţa spre ei, o să te sărut, vrei?

– Bine, dar să fim înţeleşi, sărutarea aceea va fi prima şi ultima, nu va mai exista motiv niciodată pentru o alta, clar?

Phillip aprobă din cap. În acel moment ar fi putut promite orice, atât era de fericit. Nici nu visase el că lucrurile vor merge aşa lesnicios şi că ea va dovedi atâta înţelegere. Se gândi că acum va deveni cu siguranţă liderul de necontestat al grupului.

După dansul următor, Hylary se lăsă condusă la masa tinerilor unde fu întâmpinată cu aplauze zgomotoase, apoi se trezi înconjurată de mâini întinse pentru prezentare. Le strânse mâna la fiecare în parte, după care Phillip o aşeză lângă el, făcând pe protectorul. Tinerii erau plăcuţi şi bine crescuţi. S-au spus tot felul de glume şi Hylary se simţea de-o vârstă cu ei.

Phillip o invită din nou la dans, şi împreună cu ei se mai ridicară încă două perechi. Dansară câteva melodii disco, apoi urmă un tango languros, în timpul căruia,

atunci când erau cu fața spre masa lor și în imediata apropiere a celorlalte două perechi, el o sărută, la început timid, apoi sărutul deveni mai insistent; dar când simți că ea îl împinge ușor, își desprinse buzele de pe ale ei cu părere de rău. Dansară în continuare, el ținând-o strâns, cu nasul băgat în bogăția ei de păr, cu buzele aproape lipite de urechea ei.

– Pot să mai încerc o dată?

– Nu, veni răspunsul prompt.

Îi puse mâinile în piept depărtându-se puțin ca să-l privească în ochi.

– Ai câștigat pariul, așa că nu mai încerca, parcă așa ne-a fost înțelegerea.

O porni apoi către masă, unde cele patru sticle și apăruseră.

– De ce nu desfaceți sticlele de șampanie, dacă tot sunt pe masă? întrebă ea cu nevinovăție. Particip și eu la plata lor.

– Nu este nevoie, au fost deja plătite, sunt comanda specială a lui Phillip.

Hylary se făcu că nu observă semnele și strâmbăturile pe care grupul i le făcea tânărului ei prieten.

El consimți să fie deschise toate sticlele și toată lumea bău șampanie.

Timpul trecuse pe nesimțite, era deja târziu. Hylary le mulțumi pentru companie și se ridică să plece. Phillip sări în picioare.

– Îmi dai voie să te conduc? întrebă timid.

– Da, bineînțeles, mai ales că nu stau departe și deci te poți întoarce repede la prietenii tăi.

Ură noapte bună tuturor și se îndreptă spre ieșire.

– Unde stai?

– La hotelul de colo.

– Așa de aproape?

– Da, zâmbi ea.

– Ce faci mâine?

– Voi face ce fac toţi turiştii, voi vizita Parisul.

Se lăsă o scurtă pauză, în care el îşi adună toate resursele pentru a întreba:

– Şi-mi dai voie să te însoţesc?

Ea se opri în faţa hotelului când îi răspunse:

– Phillip, cred că-ţi dai seama că nu are rost.

– De ce, te duci cu altcineva? aruncă el cuvintele, apoi se roşi de curajul avut.

– Nu, sunt singură, se surprinse ea răspunzând.

Luându-şi curajul celui ce nu mai are ce pierde, Phillip zise:

– Atunci s-a făcut, la nouă te aştept în holul de la recepţie.

*
* *

Ziua trecu pe nesimţite şi atunci când se hotărâră să se întoarcă la hotel, nu-şi mai simţeau picioarele. Hylary îl invită pe Phillip să cineze împreună în restaurantul unde se cunoscuseră. Masa de prânz o plătise el, aşa că acum era rândul ei.

Oboseala îşi spuse cuvântul. Masa se desfăşură în tăcere, iar când terminară îşi luară rămas-bun, dându-şi întâlnire pentru ziua următoare la aceeaşi oră.

Cu aceeaşi tenacitate, Phillip veni în fiecare zi şi împreună vizitară piaţa Concorde, l'Etoile şi Champs Elysées, Basilique şi Sacré-Coeur, piaţa de flori de la Madeleine, biserica Madeleine, imitaţie a unui templu grec construit în 1806 la comanda lui Napoleon, pentru glorificarea armatei franceze, Palatul de Justiţie, turnul Eiffel, Champ de Mars şi multe altele.

În ultima zi, vineri, au făcut o plimbare pe Sena cu un splendid „bateau mouche", la bordul căruia au luat masa de prânz.

Pe măsură ce timpul trecea, Phillip devenea mai trist.

– Prietene, ce se întâmplă cu tine? De ce eşti trist?

– Fiindcă mâine tu vei pleca şi probabil nu te voi revedea niciodată.

– Băiete, ăsta nu este un motiv de supărare, am petrecut aşa de bine împreună încât nu este cazul să dramatizăm.

– Problema este, zise el într-un târziu cu vocea gâtuită de emoţie, că m-am îndrăgostit de tine.

Hylary deveni serioasă şi-l privi cu căldură.

– Am crezut că suntem doar prieteni, nişte colegi de hoinăreală, te-am încurajat eu cumva?

– Nu, este adevărat, te-ai purtat cu mine ca o soră, dar eşti aşa de frumoasă şi bună!

– Vezi tu, Phillip, mi s-a părut corect să nu vorbim despre noi în aceste câteva zile de vacanţă. Ne-am bucurat amândoi de timpul petrecut împreună, eu sunt mult mai mare ca tine, şi undeva pe pământul american am un soţ.

– Asta este prima minciună pe care mi-o spui! vociferă el. Ce tâmpit poate lăsa o fată ca tine să cutreiere lumea singură?

– Gândeşte-te că au fost doar câteva zile de vacanţă şi că acum trebuie să ne întoarcem şi să ne reluăm viaţa de acolo de unde am lăsat-o, trebuie să mergem mai departe. Cred că ar fi bine să ne despărţim acum. Uite, eu o să opresc un taxi şi voi pleca la hotel, iar tu te vei întoarce acasă, şi te rog încearcă să te gândeşti la mine ca la un prieten care nu vrea niciodată să te vadă suferind. Sunt convinsă că dacă te străduieşti, vei reuşi.

– Crezi că voi putea?

– Da.

– La ce oră pleci mâine?

– La 10 decolează avionul de pe aeroportul Orly, așa că am să plec de la hotel în jurul orei 9.

– Nu vrei să te însoțesc până la aeroport?

– Nu-mi plac despărțirile, și apoi, ne-am întâlnit întâmplător, tot așa ne vom și despărți.

Zicând acestea Hylary făcu un semn unui taxi gol, care opri cu o frână bruscă lângă trotuar. Se aplecă spre Phillip, îl sărută ușor pe amândoi obrajii, și dispăru în interiorul taxiului, fără ca el să aibă timp să mai spună ceva.

Rămase locului privind mașina care demară și se pierdu în traficul intens de la acea oră. Realiză cu greutate că totul se sfârșise și că ea dispăruse pentru totdeauna din viața lui. Nu-i știa nici măcar numele de familie, nici orașul de unde era. Constată că de fapt nu știa nimic despre ea, în afara sentimentelor pe care i le stârnise, fără voia ei.

*
* *

În imensul birou al lui Robert Manering, situat la etajul șase, se auzi sunetul plăcut al interfonului.

– Da, Betty.

– Domnul Thomson dorește să vă vorbească.

– Spune-i să intre.

Se ridică în picioare și dădu mâna cu bărbatul care intră.

– Salut, Thomson, ce veşti îmi aduci?

– Una sigur bună, iar alta nu prea știu cum s-o interpretez.

– Începe cu cea bună.

– Doamna petrece minunat cu un puști care a învârtit-o prin tot Parisul.

– Zău? Ridică Robert dintr-o sprânceană.

– Aşa declară omul nostru care se ţine pe urmele ei şi care ne trimite prin fax raportul şi câteva poze.

– Ia să vedem.

Mărunţelul Thomson, şeful secţiei de detectivi a companiei „MT", puse pe birou un dosar cu câteva hârtii.

Manering se apucă să citească liniştit. Ochii lui zâmbeau tot mai mult, pe măsură ce se apropia de sfârşitul raportului. Apoi privii fotografiile. Din prima fotografie îl privea o Hylary cu privirea senină, chiar dacă mai exista o umbră palidă de tristeţe, ţinând de mână un tânăr, de fapt un adolescent înalt, osos şi cu părul strâns într-o codiţă. În altă fotografie era imortalizat momentul despărţirii, când Hylary îl sărutase matern pe obraji.

– Doamne, fata asta o să mă îmbolnăvească, zâmbi el, o trimit la Paris şi ea nu găseşte altceva mai bun de făcut decât să adopte ca o mamă iubitoare un puştan. Bietul de el, îl compătimesc. O femeie aşa de frumoasă şi să te trateze ca o mămică, sărmanul! Şi începu să râdă. Când se opri, întrebă:

– Care este cealaltă veste?

– La ordinul tău îl supraveghem pe Tony Campalla care ne-a plictisit de moarte în ultimele săptămâni. N-a încercat niciodată să se intereseze de doamna şi tocmai când băieţii mureau de plictiseală, a apărut bătrânul Campalla, a intrat şi a stat 20 de minute, după care a plecat lăsându-l pe Tony într-o agitaţie continuă. A vorbit mult la telefon, şi tare aş fi vrut să ştiu cu cine şi ce a vorbit. A doua zi au apărut două gorile de-ale bătrânului, care se duc încolo şi-ncoace, dar nu-l lasă singur niciodată pe Tony. Joi, pe 8, au luat avionul toţi trei, cu destinaţia Paris. Unul din băieţii mei a plecat cu acelaţi avion şi ieri mi-a comunicat că Tony o caută prin hotelurile de lux pe doamna Hylary.

Pe măsură ce vorbea, se uita cu spaimă cum fața șefului său se aspreşte iar privirile îi aruncă fulgere.

Îl auzi cum întreabă, cu dinții strânși:

– De ce nu mi-ai raportat ieri?

– Ați fost plecat la New York.

– Când pleacă Hylary din Paris?

– Astăzi.

– Roagă-te la bunul Dumnezeu să nu fi dat de ea. Anunță oamenii care sunt acolo să nu-l lase să se apropie de ea. Dacă va fi nevoie, s-o urce în primul avion şi s-o aducă acasă. Se întâmplă ceva, nu înțeleg ce, dar se întâmplă. Vor să pună mâna pe ea, este clar, dar de ce, trebuie să aflăm. Pentru orice eventualitate, mai trimite doi oameni în România, să întărească paza, dar fără ca ea să simtă. Numai când nu vor avea încotro să se deconspire.

– Ca să stea cineva mai aproape de ea, ar trebui să-i prezentăm un băiat mai nou pe care să nu-l cunoască, propuse Thomson.

– Nu, s-ar prinde imediat, câți americani își petrec vacanța în România? S-ar întreba imediat cum de-și petrece şi el vacanța tot acolo, cu ea, şi oricât de bine ar minți tipul, ea îl va prinde la un moment dat cu minciuna.

– Ai dreptate.

– Vreau s-o supravegheze 24 de ore din 24, dar să nu intervină decât în caz de pericol sau dacă se apropie Tony de ea. Au permisiunea mea eventual să-l şi cotonogească, dar să nu vorbească cu ea.

*
* *

Hylary ajunse la timp la aeroport. Cumpără câteva reviste; ziare evită să citească. O stare de emoție pusese stăpânire pe ea încă de la trezire. Aproape că nu mâncase

din cauza stomacului strâns. Acum se gândea cum se va înțelege cu oamenii din această țărișoară, sperând ca măcar reprezentantul firmei de turism, care urma s-o aștepte la avion, să vorbească engleza. Acum i-ar fi prins bine dacă l-ar fi rugat pe Daniel s-o învețe câteva cuvinte uzuale în limba română.

Auzi crainica anunțând zborul ei și poarta unde urma să se facă îmbarcarea. Se ridică pornind agale, cu actele în mână.

Gândurile au frământat-o până a auzit anunțul de punerea centurilor de siguranță pentru aterizare. Drumul i s-a părut foarte scurt, nu avusese timp nici să citească puțin.

După trecerea prin controlul vamal, Hylary începu să caute prin mulțimea care aștepta. Un fior rece o trecu la gândul că s-ar putea să n-o aștepte nimeni, apoi se liniști gândind că va lua un taxi și va merge la ambasadă, unde sigur totul se va aranja. Când chiar credea că cei de la agenție au uitat de venirea ei, zări o tânără cu o coală mare de hârtie pe care era scris numele ei. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare în timp ce se îndrepta spre fată.

– Hello, zise când ajunse în fața ei.

– Sunteți doamna Hylary Manering Campalla? întrebă tânăra într-o engleză ireproșabilă.

– Da.

– Bun venit în țara noastră, doamnă, zise ea politicos în timp ce strângea hârtia. Mă numesc Mara și sunt ghidul dumneavoastră până la Eforie Nord.

– Încântată de cunoștință, domnișoară. Am avut un moment de panică crezând că nu mă așteaptă nimeni.

– Vai, dacă ați fi cunoscut mai bine poporul român, nu v-ar mai fi fost teamă, noi suntem foarte ospitalieri, o să vă convingeți curând. Și Mara îi zâmbi, cu gândul la

telefoanele şi faxurile primite de la firma americană, care fusese atât de insistentă în stabilirea tuturor detaliilor, de parcă urma să vină o regină.

– Cu voce tare însă, rosti:

– Doamnă, dacă sunteţi bună să mă urmaţi, mergem la maşină.

– Bineînţeles, că doar n-o să rămân în aeroport.

Mara se oferi să care ea sacul de voiaj, dar Hylary nu acceptă. În drum spre maşină tânăra româncă îşi studia clienta şi nu se dumirea deloc; se aşteptase să fie o femeie sofisticată, supărăcioasă şi cu multe bagaje, şi când colo se trezise cu o femeie tânără, deosebit de frumoasă, modest îmbrăcată, aproape fără bagaje şi foarte prietenoasă. Îi fusese foarte frică de această întâlnire. Pentru micuţa lor firmă de turism această clientă era cu atât mai importantă cu cât era prima. Pentru ei acesta era un început şi depindea de ea ca americanca să se simtă bine. Maşina lângă care se opri Mara era o Dacie 1310, destul de nouă. Era de fapt maşina patronului, pentru că în afară de un autocar nu mai aveau în dotare o altă maşină, dar nici un efort nu era prea mare pentru a o face pe clienta lor să se simtă bine, ca atunci când se va întoarce acasă, să le trimită toţi prietenii şi toate rudele să-şi petreacă vacanţa în România. Aşeză sacul de voiaj pe bancheta din spate şi deschise uşa din dreapta. După ce o văzu bine instalată, cu portiera închisă, se aşeză la volan şi porni motorul.

– Poate, dacă nu vă este prea foame, vă arăt puţin din capitala noastră, încearcă ea cu speranţă în glas.

Hylary zâmbi când răspunse:

– Mi-ar face plăcere, aş vrea să văd cât mai mult cu putinţă.

– Avem posibilitatea să vă cazăm în noaptea aceasta aici, în Bucureşti, şi să plecăm la mare mâine dimineaţă,

pentru a nu călători pe caniculă. În acest caz am avea toată după-amiaza la dispoziție să vizităm orașul.

Hylary se gândi că se simțea foarte bine în compania tinerei. Toate temerile ei se spulberaseră când o întâlnise pe Mara, așa de politicoasă, drăguță și foarte prietenoasă. Acum nu se mai simțea așa de străină, având cu cine să vorbească.

– Îmi convine acest aranjament, dar cu condiția să iei masa cu mine.

– Dar, doamnă, dumneavoastră veți mânca la unul din cele mai luxoase restaurante ale noastre; eu vă voi aștepta în mașină, încheie ea cu o ușoară roșeață în obraji.

– Uite, Mara, vreau să punem la punct câteva lucruri. În primul rând, vreau să-mi spui pe nume, așa cum îți spun și eu, deci de acum sunt Hylary pentru tine. În al doilea rând, nu te mai uita cu atâta teamă la mine, că n-am mâncat pe nimeni și nici nu mă bate gândul să încep cu tine. Mesele de astăzi sunt pe cheltuiala mea, așa că nu îmi poți refuza această mică plăcere. Profit că ești o fată drăguță, și apoi, eu nu sunt familiarizată cu mâncarea de aici și nu știu ce să cer. Crezi că poți să accepți?

– Da.

Condițiile fiind acceptate, se simțiră amândouă mai în largul lor.

– Aici pe dreapta, rupse Mara tăcerea, construcția aceasta mare se numea Casa Scânteii și a fost, până la revoluția din 1989, sediul central al ziarelor comuniste. Trecură pe la Arcul de Triumf, apoi pe lângă Televiziune.

Hylary privea încântată. Șoseaua era largă, străjuită de copaci. Nu se așteptase la așa ceva; orașul părea foarte civilizat, oamenii erau ca peste tot în lume, nu așa cum și-i imaginase ea, ca pe niște schelete umblătoare.

Mașina opri în fața unui hotel cu mai multe etaje.

– Hotelul se numeşte „Intercontinental" şi sper să fiţi mulţumită.

Mara coborî împreună cu Hylary şi o luă înainte spre hotel, după ce încuie maşina.

Intrară în holul mare şi se îndreptară către recepţie. Mara începu să vorbească româneşte cu recepţionera, în timp ce Hylary se aşeză într-un fotoliu, ascultând discuţia celor două, fără să înţeleagă un cuvânt, dar asculta din cauză că îi plăcea muzicalitatea limbii.

La un moment dat, Mara se întoarse spre ea cerându-i paşaportul şi întrebând-o la ce etaj prefera să stea.

– Cât mai sus, răspunse Hylary.

După terminarea tuturor formalităţilor, cu cheia de la cameră în mână, Mara o invită la lift. Camera era curată şi însorită, mobilierul, fără a fi pretenţios, era elegant şi funcţional.

Hylary îşi puse sacul în dulap, apoi se duse la baie unde se spălă pe mâini şi pe faţă.

– Mara, unde mergem să mâncăm?

– Dacă doriţi, putem mânca şi aici.

– Te-am rugat să-mi spui pe nume. Îţi este chiar atât de greu?

– Nu, murmură Mara, dar ştiţi... ştiţi, nu prea sunt obişnuită să fiu familiară cu turiştii.

– Hai, încearcă, atmosfera va fi atunci mai plăcută.

Îşi pieptănă părul mătăsos, şi-l prinse în eterna coadă în vârful capului şi, luând-o pe tânăra romăncă de braţ, se îndreptară spre uşă.

– Să nu pierdem timp, să mâncăm şi apoi să mergem să-mi arăţi oraşul.

– Putem mânca şi la acest etaj, există şi aici un restaurant.

– Bine, dar meniul îl alegi tu.

– De acord.

Intrară în restaurantul aproape gol, foarte curat, cu câte un buchețel de flori pus pe mese. Se așezară la o masă de lângă fereastră.

– Ce vezi, acolo jos, rupse Mara tăcerea, este Piața Universității, acum, cred, cunoscută în toată lumea, din cauza revoluției.

– Eu, draga mea, nu sunt un om care să se intereseze de politică și n-am auzit de acest loc. Vreau să-mi povestești cât mai mult despre toate, dar după ce mâncăm.

– Ce băutură preferi?

– Nimic alcoolic, pe o asemenea căldură. Niște Coca-Cola dacă este rece.

– Ciorbă vrei?

– Nu.

– Atunci, poate o salată de crudități asortată și o friptură cu cartofi prăjiți.

– Asta sună foarte bine, să vedem dacă vor fi și gustoase.

După ce dădură comanda, ospătarul a fost foarte prompt în servirea mesei.

Hylary plăti apoi consumația și luară liftul până în hol.

– Acum încotro?

– La mașină, zâmbi Mara.

– Pe jos nu putem merge?

– Putem, dar timpul este scurt și ca să vezi cât mai multe, luăm mașina. Acolo unde vrei, vom opri și vom merge pe jos.

– OK.

Au colindat până seara târziu prin București.

Când mașina a oprit în fața hotelului, erau amândouă frânte de oboseală, dar mulțumite. Au stabilit întâlnirea pentru ziua următoare la ora 8.

Ajunsă în cameră, Hylary făcu un duş, apoi se trânti în pat, gândindu-se la cele văzute.

Daniel avea dreptate, această ţară era frumoasă, chiar dacă era s-o judece numai după capitală. Oamenii erau civilizaţi şi foarte politicoşi. Fusese surprinsă să constate că bărbaţii sărutau mâna femeilor, gest care la ei aproape că dispăruse. Era ca şi cum aici timpul şi progresul nu alteraseră obiceiurile frumoase.

Obosită, adormi, un somn liniştit şi fără vise.

CAPITOLUL IV

EFORIE NORD

Un ciocănit uşor o făcu pe Hylary să se trezească. La început nu recunoscu locul unde se află, apoi, la un nou ciocănit, de data aceasta mai insistent, îşi aminti. Ridică leneş mâna şi privi, printre genele lungi, la ceasul de aur, care atârna puţin la încheietura mâinii, din cauza brăţării prea largi. Se făcuse deja ora 8 şi 10 minute. Sări din pat şi ducându-se la uşă, întrebă:

– Mara, tu eşti?

– Da, veni răspunsul de dincolo de uşă.

Hylary deschise uşa şi o pofti pe tânără înăuntru.

– Te rog să nu te superi că nu m-am trezit la timp, dar am dormit aşa de bine! În câteva minute o să fiu gata de plecare.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme, eu te aştept şi nu te grăbi, avem destul timp.

Considerând totuşi că este vinovată de întârziere, Hylary se grăbi spre baie, unde nu a stat decât câteva minute, ieşind apoi cu toate lucrurile strânse; se îmbrăcă la fel de repede cum se şi spălase, aruncă totul în sacul de voiaj, apoi se hotărî să facă patul pentru a nu lăsa camera dezordonată, dar acesta era deja aranjat.

– Mulţumesc, eşti o comoară.

– Nu, sunt numai practică.

– Ai mâncat?

– Eu da.

– Mie mi-e foame.

– Oricum nu plecam fără să mănânci ceva.

– Bun, atunci hai s-o facem şi pe asta, ca să putem pleca apoi liniştite şi cu stomacul plin.

Restaurantul de la acel etaj era închis, aşa că o luară pe scări oprindu-se la fiecare etaj până descoperiră unul deschis. Nu aveau suc de portocale, aşa că Hylary trebui să se mulţumească cu o sana şi un corn proaspăt cu unt.

După ce Mara s-a ocupat de formalităţile de plecare, s-au urcat în maşină, pornind către Eforie Nord. Drumul promitea să fie plăcut. Hylary era foarte atentă la peisaje, cu toate că nu era nimic spectaculos. Îi plăcea verdeaţa care însoţea drumul, satele cu case mici, lanurile de porumb, grâu, orz şi floarea soarelui. Trecură şi prin câteva orăşele. Aici, în această ţară, parcă totul era făcut la o scară foarte mică. Nu vedeai nimic epatant, totul era calm şi plăcut la vedere. Se simţea parcă ar fi undeva la ţară, departe de civilizaţia zgomotoasă. Mara conducea foarte bine prin traficul nu prea aglomerat, oprind de două ori, până la destinaţie, pentru a-şi potoli setea cu câte o sticlă de Cola.

Când au ajuns la Dunăre, Mara îi povesti despre canalul Dunăre-Marea Neagră, despre sacrificiile şi jertfele pe care le-a cerut construirea canalului. Drumul a început apoi să urce şi să coboare într-un ritm monoton care părea că nu se mai termină. Intrară apoi în Constanţa şi Mara îi sugeră americancei să vină să viziteze oraşul, oferindu-i o hartă cu principalele obiective. Foarte repede după ce ieşiră din Constanţa, au ajuns la Eforie Nord.

– Hylary, iată-ne ajunse la destinaţie.

– Aici o să-mi petrec vacanţa?

– Da, imediat vom ajunge şi la vila unde vei locui.

Maşina coti pe câteva străduţe şi deodată văzu marea. Privelişte o impresionă pe Hylary. Mica staţiune se termina brusc, cu un rând de vile înşirate de-a lungul

ţărmului, ca apoi dincolo de o faleză înaltă să înceapă împărăţia mării, plaja cu nisipul sclipitor pe care se rostogoleau valurile nu prea mari, dar cu coama înspumată.

Când Mara opri maşina în dreptul unei vile cu un etaj, Hylary coborî imediat, alergând pe o mică alee spre mare. Cu mâinile sprijinite de parapetul falezei, privi apoi fascinată întinderea de apă. Undeva în larg se zărea silueta a două vapoare. Mirosul apei sărate îi umplu nările; totdeauna îi plăcuseră întinderile nesfârşite de ape şi acum se bucura ca un copil căruia îi dai jucăria preferată. Dinspre mare sufla un vânt rece. Cu toate că pe cer nu se zărea nici măcar urma unui nor şi soarele strălucea jucăuş, era puţin cam frig şi Hylary se întrebă cum de puteau cei de pe plajă să stea dezbrăcaţi în vântul destul de puternic.

– Îţi place? întrebă Mara în spatele ei.

– Da, este minunat, păcat că bate vântul. Nu e nimeni în apă.

– Marea ai văzut-o, acum ar trebui să mergem să vedem şi viitoarea ta locuinţă.

– Bine, am să vin după masă din nou aici.

– Cum doreşti. De fapt, vila unde vei locui este chiar asta în faţa căreia te-ai oprit.

Hylary se întoarse, privind la vilă. Chiar de la prima vedere îi plăcu. Curtea era plină de iarbă, care bineînţeles nu era tunsă şi arăta foarte sălbatic, ca şi cei patru copaci care înconjurau casa. Chiar în faţă se afla o terasă destul de spaţioasă, pe care se aflau câteva scaune de plastic, o masă şi o umbrelă. Toată partea dinspre mare era din sticlă, deci de afară sau din interior, în funcţie de timp, ar putea să privească marea. Mara porni înainte să-i arate drumul. Trecură printr-o portiţă mică şi urmară o alee din dale de beton până în dreptul unei uşi obişnuite. Tânăra româncă scoase o cheie din geantă, cu care descuie uşa.

– De acum asta va fi cheia ta, zise, în timp ce întindea mâna oferind cheia.

– Eu, continuă Mara, m-am gândit să ocupi una din camerele de la parter, pentru că ai câteva avantaje.

– Ca de exemplu?

– Păi aici ai apă caldă numai între anumite ore, şi dacă consumul este prea mare, apa caldă nu mai urcă la etaj. Ai vedere către mare, sunt numai două camere de locuit, deci nu vei avea prea mulţi vecini, camera este spaţioasă şi foarte luminoasă. Poţi privi din pat răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă.

– Sunt convinsă că am cea mai bună cameră din vilă, Mara, te rog să-mi vorbeşti puţin de cum este cu apa caldă.

În timp ce vorbeau, intrară într-o sufragerie spaţioasă, în care se aflau două canapele şi patru fotolii, o masă de biliard şi un televizor. Pe pereţi erau câteva tablouri, litografii, şi o oglindă ovală cu încrustaţii frumoase.

– Aceasta este sufrageria comună pentru toţi turiştii din vilă. Îţi arăt întâi casa, apoi să-ţi spun şi despre apa caldă şi alte lucruri pe care trebuie să le ştii.

– Bine, încerc să fiu cât mai atentă.

– Pe această uşă se intră în bucătărie. Dacă vrei să-ţi pregăteşti ceva, aici o poţi face. Din holul din care am intrat în sufragerie, ajungi la camera ta şi la grupul social. Din păcate, nu vei avea o baie numai pentru tine.

– Nu-ţi face probleme, am să mă descurc.

Holul era slab luminat de un bec. Marea se opri în faţa celei de-a două uşi de pe culoar, răsuci cheia care se afla în broască şi îi făcu loc lui Hylary să intre.

Camera era mare cam de 5 m/5 m, un pat mare dublu trona pe o latură, flancat de câte o noptieră pe care se găsea câte o mică veioză. Pe peretele din dreapta patului se afla un şifonier încăpător, lângă el o draperie care

masca o nişă în perete, în care era montată o chiuvetă. Pe policioara de deasupra ei se aflau două pahare curate, iar pe suportul de prosoape se găseau patru prosoape de dimensiuni diferite. Vizavi de dulap se găsea o măsuţă joasă cu două fotolii, nu prea mari, iar tot peretele din faţa patului era din geamuri mari. Unul din geamuri glisa ca o uşă şi puteai ieşi direct pe terasă. Hylary trase draperia şi perdeaua, deschise uşa şi privi un moment marea.

– Mulţumesc, Mara, camera este bună şi peisajul minunat.

– Dacă vrei, putem vizita şi celelalte camere.

– Nu este nevoie, îmi place aici.

– OK. Acum hai să-ţi arăt şi grupul social.

Ieşiră din cameră pe hol, făcură trei-patru paşi şi se opriră în dreptul unei uşi pe care era prinsă o plăcuţă metalică pe care era desenat un cap de femeie.

– Aici există 2 WC-uri, două chiuvete şi două duşuri, sper să nu fie nevoie să stai la coadă.

– Cum? întrebă Hylary nedumerită.

– Păi, să fie prea multă lume la vilă, apa să nu aibă presiune să urce la etaj, şi atunci cei de la etaj să coboare la grupul sanitar de la parter. Referitor la apa caldă, dacă vrei să faci duş cald trebuie să te încadrezi între orele 7–9, 12–14, şi 19–21. Numai între aceste ore curge apă caldă, apa rece ar trebui să curgă tot timpul dar se mai întâmplă şi defecţiuni, aşa că ar fi bine să ai o sticlă cu apă tot timpul în cameră.

La ideea de a împărţi totul cu ceilalţi turişti care vor veni, de a se ţine după un program ca să facă duş şi poate ca să şi mănânce, Hylary începu să zâmbească.

– Referitor la masă, o să iei cele trei mese la restaurantul de peste drum. Se numeşte NEON, dar şi aici vei avea un program, adică micul dejun se serveşte între 6 şi 8, dejunul între 12–14 şi cina între 18–20.

– Cred că ar fi cazul să-mi notez undeva toate aceste ore, pentru a nu le încurca, zâmbi Hylary.

– Cum ar fi ora de masă acum, am putea merge împreună să te instalez şi acolo.

– De acord. Aş vrea să te mai întreb ceva, la noapte voi fi singură în toată casa?

– Sincer, nu ştiu, poate va mai veni cineva, dar tot atât de bine s-ar putea să nu vină nimeni. Ce ştiu sigur este că mâine vor mai veni câteva persoane, dintre care un medic cu soţia şi doi copii.

– Vom avea fiecare cheia lui de la intrare şi cheia de la cameră?

– Bineînţeles, nu vei depinde cu nimic de ceilalţi.

– După ce vom mânca, pentru că vreau să cred că vom mânca împreună, tu te vei întoarce la Bucureşti?

– Ai dori să fac altceva? răspunse Mara tot cu o întrebare.

– Mă gândeam că poate ai putea rămâne până mâine aici, cu mine, am putea dormi împreună, îmi este cam urât să stau singură în toată vila, mărturisi Hylary cu glas scăzut.

Mara o privi cu atenţie; nu părea fricoasă, dar descoperise în ochii ei o tristeţe profundă, care persista chiar şi atunci când zâmbea.

– Nu pot hotărî asta singură, Hylary, dar după ce mâncăm, vom merge la poştă să-l sun pe patronul meu, şi dacă îmi dă voie, voi rămâne cu plăcere.

Hylary bătu din palme cu bucurie.

– Am să-l rog şi eu, şi are să te lase sigur.

– Cum ai să te înţelegi cu el, fiindcă nu vorbeşte decât germana?

– Simplu, eu vorbesc în limba mea şi tu ai să traduci!

– De acord. Acum hai la masă, dacă nu vrei să pierdem prânzul.

Ieşiră încuind cu grijă uşile în urma lor. Traversară strada şi ajunseră în faţa restaurantului. Mara o luă pe scări în sus, explicând:

– Partea de restaurant de la etaj funcţionează ca o pensiune pentru turişti, partea de la parter este restaurant cu muzică şi funcţionează numai de la ora 20. Aici sus ai să primeşti o cartelă care va fi aşezată la o anumită masă, vei putea mânca numai la acea masă, m-ai înţeles?

– Cred că da. Oricum, vom lua trei mese împreună, aşa că mă voi obişnui.

– Până aranjez eu totul ar fi bine să mă aştepţi aici pe terasă.

Zicând acestea, Mara se depărtă lăsând-o pe Hylary singură. Tânăra surprinse privirile admirative a câtorva bărbaţi, dar nu se sinchisi de ele. Era ceva obişnuit pentru ea. Încercă să vadă marea dar nu reuşi din punctul în care era. Trecuseră câteva minute bune de când plecase Mara, şi începuse să se întrebe dacă nu cumva era ceva în neregulă. Tocmai când privea în direcţia în care dispăruse fata, o văzu venind, însoţită de un bărbat trecut de 50 de ani, cu o chelie avansată, nu prea înalt şi cu burtă, care mergea cu un pas legănat alături de ea.

– Hylary, dânsul este responsabilul acestui local, se numeşte Bunta Costel, şi te rog, dacă ai vreo problemă legată de masă, să ceri sprijinul dânsului.

– Încântată de cunoştinţă, întinse ea mâna.

– Nu mai puţin eu, tânără domnişoară. De orice aveţi nevoie, vă rog să nu vă sfiriţi şi să veniţi la mine, rosti el într-o engleză nu prea corectă din punct de vedere al pronunţiei, dar corectă gramatical.

Pentru ea era o nouă cunoştinţă cu care se putea înţelege şi asta conta foarte mult. Responsabilul le conduse către o masă unde se găseau numai tacâmuri.

– De acum veţi lua masa numai aici; din cele patru locuri două sunt ocupate de o familie. Tot timpul un loc la această masă vă va aparţine. Domnişoara Mara v-a informat asupra acestui aspect. Vă doresc o vacanţă frumoasă pe litoralul Mării Negre.

Se aplecă ceremonios în faţa lor, apoi se îndepărtă.

– Este un tip simpatic, şi sunt foarte bucuroasă că mă pot înţelege cu el. Tot timpul mă tem că va veni o vreme în care nu voi mai avea cu cine să vorbesc.

– Nu trebuie să te temi de asta, aici la noi sunt foarte mulţi oameni care vorbesc cel puţin o limbă străină. Soţia medicului care va veni mâine este profesoară de limba engleză, aşa că sigur vei avea cu cine să conversezi.

Au mâncat în tăcere, fiindu-le foame, apoi au părăsit restaurantul mergând încet către poştă. Mara a reuşit să ia legătura cu patronul ei foarte repede şi fără multă tocmeală, cererea de a sta până a doua zi i-a fost aprobată.

Hylary era foarte mulţumită.

– Acum te rog, Mara, să-mi arăţi unde pot schimba nişte dolari în moneda voastră autohtonă.

– Nimic mai simplu, hai să mergem pe aici, indică tânăra o stradă.

După ce schimbul a fost făcut, au pornit prin centrul staţiunii, Hylary constatând că acesta era foarte mic.

Au stat mai mult în piaţă, unde artizani din toată ţara îşi expuneau marfa. Mara i-a povestit despre mai toate obiectele expuse şi Hylary a fost impresionată de dantele şi iile cusute cu mâna. La sfârşit, cumpără două frumoase pălării de pai, dăruindu-i una Marei.

S-au hotărât apoi să meargă pe plajă şi Hylary dori să se descurce singură, luând-o înainte. Se orienta bine şi în scurt timp puseră piciorul pe plajă. După ce s-au descălţat au pornit să se plimbe pe malul mării. Din cauza vântului nu mai era aproape nimeni pe plajă.

Când s-au uitat la ceas, era trecut de ora 19 şi culmea, le era din nou foame. Hylary găsi singură drumul spre restaurant. Au constatat că la masa lor erau aşezaţi doi bătrâni cu părul complet alb, foarte plăcuţi la înfăţişare.

Au salutat politicos şi s-au aşezat şi ele. Mara le vorbi compatrioţilor în limba lor câteva momente, apoi bătrânica i se adresă în franceză.

– Regret că nu vorbim engleza, dar dacă vorbiţi franceza cred că ne putem înţelege.

– Vorbesc şi se pare că dumneavoastră vorbiţi cu mult mai bine ca mine.

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu toată faţa.

La sfârşitul mesei, lui Hylary i se părea că îi cunoştea pe bătrâni dintotdeauna. Era uimită de căldura cu care o tratau. Gândul îi zbura către Daniel, recunoscând că avusese dreptate în tot ce îi povestise.

După ce au terminat de mâncat, s-au întors la vilă.

– Hylary, eu pot dormi şi la hotel dacă te deranjez.

– Nu, te rog, patul ăsta este aşa de mare că ar putea să doarmă chiar trei persoane.

– Cum vrei tu. Acum ce vrei să facem?

– Cred că este apă caldă şi aş vrea să fac un duş.

– Bine, eu o să stau afară să privesc la oamenii care se plimbă pe faleză.

Hylary se gândi că făcuse bine că-şi luase halatul de baie, altfel cum ar fi putut să facă naveta între duş şi cameră? După ce ieşi din cameră observă puţin mai departe de uşa ei încă o uşă cu cheia în broască. Curioasă, apăsă pe clanţă şi intră. Camera era cam pe jumătatea camerei ei, patul era pentru o singură persoană, dulapul mult mai mic, fotoliile se transformaseră aici în scaune, dar erau aceleaşi uşi cu geamuri care dădeau pe terasă. Închise uşa şi intră la duş. Dădu drumul la robinetul despre care presupunea că va porni apa caldă, dar curse rece. Îl

opri şi răsuci celălalt robinet. Apa care începu să curgă era tot rece. Reveni la primul robinet, lăsând apa să curgă mai mult şi încet, apa deveni călduţă, intră sub duş dar nu rezistă decât un minut fiindcă se trezi asaltată de o apă opărită. Se trase mai la o parte apoi dădu drumul şi la celălalt robinet şi îl reglă până reuşi să obţină o temperatură potrivită.

I se părea totul aşa de rudimentar şi neeconomicos, încât începu să râdă. Se gândi că există un program în care apa caldă curge, dar nu există nici o instalaţie de oprire automată a apei. Ar fi fost un adevărat chin să stea şi să potrivească apa din cele două robinete. Când termină închise bine cele două robinete, îşi îmbrăcă halatul şi se întoarse în cameră. Se îmbrăcă şi ieşi pe terasă, aşezându-se lângă Mara.

– Nu vrei să facem şi noi o tură pe faleză? rupse tăcerea Mara.

– De ce nu? Dar cred că ar trebui să încuiem, nu?

– Bineînţeles că vom încuia.

O luară la început spre Belvedere, apoi se întoarseră şi trecând prin faţa vilei ajunseră la capătul falezei, în partea opusă. Hylary se amuza de denumirile localurilor prin dreptul cărora treceau, râzând de-a binelea când văzu firma luminoasă a restaurantului ACAPULCO.

– Mara, vreu să intrăm şi noi în localul acesta, vrei?

– Dar este cam scump, protestă ea moale.

– Nu-ţi face probleme, eşti invitata mea.

Localul era drăguţ şi curat, o orchestră cânta melodii disco şi erau o mulţime de mese goale. S-au aşezat la masă mai aproape de ringul de dans şi au comandat câte o salată de fructe. Până să termine salata, au fost invitate de mai multe ori la dans. Au râs şi s-au distrat de minune. Pe la ora 23, moarte de oboseală, s-au întors la vilă şi au adormit cum au pus capul jos.

Dimineaţa s-au trezit târziu, pierzând masa de dimineaţă, aşa că după ce s-au spălat şi îmbrăcat, au plecat în centru să mănânce ceva.

Ca şi cu o zi înainte, soarele lucea pe cerul fără nori; dar vântul făcea să fie răcoare.

– De acum, dragă Hylary, te vei descurca singură.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, şi aş vrea să te pot răsplăti pentru timpul pierdut în compania mea.

– Sunt foarte mulţumită dacă tu te-ai simţit bine.

– Uite, zise Hylary desfăcând portofelul, nu aş vrea să te simţi jignită, dar vreau să-ţi ofer nişte bani cu care să-ţi cumperi ceva drăguţ, care peste ani să-ţi amintească de mine.

– Dar nu este nevoie, protestă Mara, am de la tine pălăria de pai, aşa că te rog să-ţi păstrezi banii.

– Nu vreau să ne certăm aici în stradă, dar să ştii că nu voi ceda, nu ştiu dacă la voi este mult sau puţin, dar te rog încă o dată să-i primeşti.

Cu un gest ferm îi puse în mână trei bacnote de câte o sută de dolari. Mara rămase cu gura uşor deschisă de emoţie. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. După uimirea de pe faţa ei, Hylary înţelese că suma nu era deloc mică şi se simţi fericită că o putuse astfel mulţumi pe tânăra româncă.

– Te tog, Mara, nu mai spune nimic, păstrează-i şi gata. Am să fiu foarte mulţumită dacă o să ne mai întâlnim la sfârşitul vacanţei mele.

Cu o impetuozitate copilărească, Mara se aruncă de gâtul ei sărutând-o pe amândoi obrajii cu recunoştinţă.

– Îţi mulţumesc mult, Hylary, nu ştiu de ce ochii tăi sunt trişti, dar îţi doresc ca litoralul românesc să te facă să uiţi tristeţea şi să păstrezi o amintire cât mai plăcută despre vacanţa petrecută aici. Rămâi cu bine.

– *Good-bye!*

Hylary rămase pe trotuar urmărind cu privirea maşina care se depărta. Se simţi pentru moment singură şi părăsită, dar se scutută şi alungă tristeţea care ameninţa s-o cuprindă. Se hotărî să încerce să facă puţină plajă. Intră în vilă, luă ce avea nevoie, încuie şi coborî pe plajă. Lenevi câteva ore, până când stomacul o anunţă că era timpul mesei. Când îşi privi ceasul, sări în picioare, îşi strânse repede lucrurile şi se grăbi spre restaurant. Mâncă singură, familia de români tocmai termina masa când ea ajunse. Se întoarse la vilă şi constată că în curte erau parcate două maşini. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că intră şi se strecură în camera ei. De la etaj se auzeau glasuri de copii. Dintr-o dată vila nu i se mai păru pustie şi era încântată de zgomotul produs de cei mici. Un glas blând de femeie spunea ceva ce ea nu înţelegea, dar bănui că încerca să-i tempereze pe prichindei. Auzi uşa camerei vecine deschizându-se şi închizându-se cu zgomot, apoi văzu pe terasă un băieţel şi o fetiţă alergând unul după altul şi ţipând cât îi ţinea gura. Îşi îmbrăcă halatul de baie, ieşi pe culoar, dând nas în nas cu un bărbat masiv, ai cărui ochi albaştri o măsurau, fără a fi totuşi obraznici.

Se considerase o femeie înaltă la cei 178 cm, dar în faţa acestui bărbat părea pitică.

– Bună ziua, rostiră buzele lui şi Hylary se trezi cu privirea lipită de ele.

– *I don't understand,* răspunse într-un târziu.

– Scuzaţi-mă, rosti el în engleză, de data asta, nu ştiam că nu sunteţi româncă.

– Sunt americancă.

– Atunci trebuie să revin la ce v-am spus pe româneşte, *good-day.*

– *Good-day,* răspunse, fără ca privirea să i se dezlipească de gura lui extraordinar de senzuală.

– Dacă tot vom fi vecini de vacanţă, zâmbi el, cred că ar fi bine să facem cunoştinţă. Mă numesc Victor Tomşa, întinse el mâna.

– Hylary Manering, răspunse ea, întinzând mâna la rândul ei.

Simţi o căldură ciudată în momentul în care mâna ei mică fu prinsă de degetele lui lungi şi puternice şi sărutată.

– Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Manering.

– Doamnă, preciză ea, fără să ştie de ce.

Apoi, împinsă de o energie declanşată brusc, păşi hotărâtă pe lângă el, intrând pe uşa grupului sanitar. Dădu repede drumul la apă, lăsându-se apoi biciuită de apa plăcută până reuşi să se liniştească. Era uimită de efectul pe care îl avusese tipul asupra ei.

Se gândi cu groază că ar putea fi tatăl celor doi copii, dar se încuraja spunându-şi că nu aveau cum să locuiască, în camera mică de lângă ea, toţi trei. Opri apa, hotărâtă să nu se mai gândească la el. Se întoarse în cameră şi se băgă în pat cu gândul să doarmă puţin. Draperia de la geamuri era trasă şi prin perdea Hylary deveni martora unui joc cu indieni iniţiat de copii, dar care îl cooptaseră şi pe vecinul ei. Bărbatul era înnebunit după copii, se vedea după fiecare gest al lui, după fiecare privire, se vedea după răbdarea cu care se lăsa maltratat de micuţii despoţi. Jocul a fost curmat de apariţia pe terasă a unei tinere femei şi a încă unui bărbat. După modul cum au devenit cei mici cuminţi la apariţia cuplului, Hylary trase concluzia că erau părinţii celor doi mici indieni. Cei doi bărbaţi semănau foarte mult, iar familiaritatea dintre ei o făcu să creadă că sunt rude.

Femeia luă copiii de mână, pornind spre faleză, urmată de bărbaţi. Înainte să dispară de pe terasă, vecinul ei se

întoarse cu fața spre geamurile ei, privind atent. Hylary se trase, speriată că ar putea s-o vadă, dar își dădu seama că nu se poate, așa că se întinse la loc.

După ce liniștea cuprinse vila, constată că cerul se umpluse de nori negri. Vântul continua să bată, și liniștea era curmată din când în când de țipătul unui pescăruș. Încercă să doarmă, dar somnul o ocolea, așa că după un timp se sculă și după ce se îmbrăcă o porni agale spre centrul de stațiunii.

Intră prin toate magazinele, stătu un timp mai lung în piața artizanilor, bău o Cola și se îndreptă către faleză. Se așeză pe parapet, privind marea care devenise mai agitată. Stătu așa un timp, golită de orice sentiment sau amintire. Era parcă într-o lume numai a ei. Când privirea îi căzu pe cadranul ceasului, văzu cu uimire că trecuse de ora 19. Porni către restaurant. Nu mică i-a fost uimirea când la masa ei l-a găsit pe vecinul cel înalt. I-a zâmbit larg când i-a descoperit prezența lângă masă și s-a ridicat politicos, așteptând ca ea să se așeze.

– Bună, salută el.

– Bună.

– Se pare să suntem vecini și la masă, continuă el zâmbind.

– Da, așa se pare.

– Vă deranjează cu ceva prezența mea? Întrebă el după un timp.

– Nu, de ce să mă deranjeze?

– Nu știu, de asta și întreb, sunteți foarte încordată.

– Cred că vi se pare.

– Vă deranjează dacă aștept să terminați, ca să facem drumul spre vilă împreună?

– Nu, sigur că nu, dar copiii nu mănâncă cu dumneavoastră?

– Au rămas la vilă cu părinţii lor. Alina, cumnata mea, a luat cam multă mâncare de acasă şi s-au hotărât să termine cu ea până se strică.

Hylary îşi înăbuşi un oftat de uşurare. S-au ridicat în acelaşi timp.

– Din păcate, cred că va începe să plouă, constată el.

– Credeţi?

– Da, aşa că mâine n-o să putem face plajă.

– Cred că este cam plicticos când plouă la mare, nu ai prea multe alternative să-ţi petreci timpul.

– Să sperăm că nu va ţine ploaia mult şi vom putea să facem plajă după pofta inimii.

Merseră restul drumului în tăcere.

Intrară în holul vilei şi constatară că în sufragerie cineva dăduse drumul la televizor. Ea se întoarse spre el şi îi spuse simplu:

– *Good-night.*

– *Good-night,* veni răspunsul lui.

O porni apoi cu paşi grăbiţi spre camera ei, în timp ce el intra în sufragerie.

Noaptea îşi lăsase valurile întunecate mai repede peste staţiune, din cauza norilor plumburii care acoperiseră cerul. Hylary se apropie de fereastră. Îşi simţea fruntea fierbinte, fără să ştie de ce. Vântul bătea cu putere, pomii din faţa vilei parcă dansau după o melodie pe care numai ei o auzeau. Era din nou singură. Niciodată de când plecase de acasă, amintirile nu o asaltaseră ca acum şi trecutul nu prea îndepărtat, încă viu, puse încet stăpânire pe ea.

Cu o mişcare bruscă îşi ridică fruntea de pe sticla rece a geamului şi se hotărî să facă o plimbare. Îşi trase pelerina de ploaie pe umeri şi păşi hotărâtă afară prin uşa de sticlă care dădea pe terasă.

Puţinii trecători întâlniţi în cale se grăbeau evident să ajungă la un adăpost. Freamătul naturii îi făcu bine. Nu

făcuse mai mult de 30–40 de paşi de la vilă, că ploaia începu. La început stropii erau rari şi molcomi, dar în scurt timp deveniră sălbatici şi foarte deşi. Parcă s-ar fi rupt zăgazurile norilor; dar ea mergea înainte, cu gluga de la pelerină pe cap, fără să se sinchisească de ploaia care îi uda picioarele şi faţa. Îşi scoase sandalele şi la prima scară întâlnită, coborî pe plajă. Se apropie de mare. Valuri înspumate se spărgeau cu furie de diguri. Hotărî să se aşeze pe o stâncă mare care consolida un dig. Avea sentimentul că este unica fiinţă din acel apocalips. Undeva pe mare se zăreau, palide din cauza ploii, luminile unui vapor. Întoarse capul spre vilă şi reuşi să distingă luminile aprinse din camera ei şi cele din camera vecină. Nu putu să privească prea mult pentru că ploaia îi intră în ochi, făcând-o să-şi plece privirea. Se întoarse din nou către mare, îşi trase gluga mai pe ochi, dar degeaba. Aşa că pentru a-şi proteja ochii, îi închise. Acum totul din jurul ei emana tristeţe: ploaia, stâncile care formau digul, marea, întunericul, toate o purtară înapoi în timp.

Îşi aminti cum îl cunoscuse pe Toni, la o petrecere de binefacere dată de familia ei. Din toţi cei care erau acolo, el era de departe cel mai frumos. De cum intrase, ochii lui, la fel de negri ca şi ai ei, se lipiseră pur şi simplu de ea. Indiferent ce făcuse şi încotro se îndreptase, privirea lui o urmărise peste tot. Când orchestra a atacat prima melodie de dans, a deschis balul împreună cu Robert şi a fost singurul dans cu un alt bărbat, pentru că Toni a pus stăpânire pe ea şi nu i-a mai dat drumul. Buzele ei ude de ploaie schiţară un zâmbet slab, la amintirea emoţiilor prin care trecuse atunci. El se purtase admirabil, fusese un partener desăvârşit şi nu încercase nici măcar s-o sărute. Discutaseră despre tot felul de lucruri banale, care să nu-i angajeze în nici ûn fel, apoi la sfârşit, înainte de a se

despărți, el îi ceruse îngăduința să o sune peste câteva zile, să stabilească o seară când să cineze împreună, și ea fusese de acord.

O pală puternică de vânt o făcu să tremure, sau poate că era numai un tremur interior.

Buzele ei ude rostiră încet:

– De ce oare a trebuit să-mi iasă tocmai mie în cale?

Știind și răspunsul acum, după aproape cinci ani de căsnicie.

Au urmat, din seara aceea, șase luni în care au fost prezenți la toate balurile și petrecerile din lumea lor. Formau perechea cea mai frumoasă, toată lumea întorcea capul după ei, presa s-a ocupat pe larg de legătura lor, pariind pe căsătorie. Tatăl ei era foarte încântat de Toni, dar nu același lucru s-a întâmplat și cu Robert, care nu-l agrea de loc; iar ea se îndrăgostise nebunește de el.

Era mai mare decât ea cu nouă ani și cu toate astea îi făcea o curte foarte platonică, ea fiind cea care pe zi ce trecea dorea mai mult decât un sărut pe frunte sau pe obraji. Tremura carnea pe ea de câte ori o atingea, dar el părea că nu observă nimic. Apoi, într-o frumoasă zi de primăvară, el veni împreună cu părinții acasă la ea, cerându-i mâna. A fost foarte surprinsă fiindcă cinaseră împreună cu o seară în urmă și el nu-i spusese nimic. Dar fericirea ei fusese fără margini și nu mai despicase firul în patru, punându-și întrebări care atunci n-ar fi avut răspuns, cum ar fi fost de ce au venit tocmai în ziua în care Robert plecase pentru două zile de acasă? Pentru ea, atunci, numai un singur lucru era important: urma să fie doamna lui pentru toată viața, asta își dorise, asta se întâmplase. În acea noapte nu pusese geană pe geană, visând cu ochii deschiși la felul cum se va consuma noaptea nunții. Și-l imagina blând, afectuos, plin de pasiune, fiind foarte mândră de virginitatea ei și de faptul că el va face din ea

femeia lui pentru toată viaţa. Visa la modul cum o va învăţa să facă dragoste, şi era hotărâtă să facă totul pentru a-l face fericit. De la acest punct imaginaţia ei o luase razna, punând cap la cap o mulţime de scene din filmele sexy cele mai recente. Fusese aşa de fericită în acea perioadă încât transmisese fericirea şi asupra celor din jurul ei. Singurul care mai mârâia uneori era Robert, dar la urmă nu-şi mai rosti cu voce tare gândurile.

Părinţii lui Toni erau foarte drăguţi cu ea. Au petrecut câteva weekenduri împreună, şi ea îi îndrăgise.

La semnarea contractului de căsătorie, Toni spusese că nu vrea nimic material de la Hylary, decât numai pe ea. Tatăl ei se arătase încântat, dar semnase cecul de 50 de milioane, dota ei. Robert fusese cel care considerase foarte normal ca una din clauzele contractului să prevadă că, în caz de divorţ, soţul trebuia să înapoieze 85% din valoarea dotei la o săptămână de la pronunţarea divorţului, şi restul de 15% în cel mult trei luni. Pentru ea toate formalităţile nu însemnau nimic, plutea de fericire că se căsătoreşte cu omul iubit.

Hylary se cuibări mai bine pe stânca incomodă. Ploaia o biciuia cu o furie nestăvilită. Lacrimi amare începură să-i picure din ochii închişi. Cu cât plângea mai tare, cu atât parcă ploaia încerca, prin rafale puternice, să-i spele obrajii de lacrimi.

Cu ochii minţii revăzu nunta. Măreţia şi fastul atinseseră o culme pe care nu multă lume şi-o putea permite. Participase foarte multă lume şi fuseseră fotografiaţi de reprezentanţi ai celor mai cunoscute cotidiene şi nu numai.

I-au părăsit pe invitaţi, urmând să petreacă noaptea nunţii în noua ei casă, oferită ca dar de nuntă de părinţii lui Toni, urmând ca a doua zi să plece în Italia în luna de miere.

Îşi aminti cum se îmbrăcase în neglijeul ca o spumă, după ce scăpase din corsetul rochiei de mireasă şi, cu inima plină de dragoste, îl aşteptase pe Toni. El apăruse într-un târziu, înalt, elegant şi frumos ca un zeu, dar mirosind puternic a alcool. Se îndreptase spre patul unde îl aştepta ea, o privise straniu, apoi, aşa îmbrăcat, se aruncase peste trupul ei. Îşi îngropase capul între umărul şi gâtul ei, muşcând-o dureros de lobul urechii în timp ce mâinile lui îi asaltau sânii strângându-i până ce ea începu să plângă. Ca la comandă el se oprise, se uitase la ea cu zâmbetul lui de băiat bun şi îi spusese că mâine va fi mai bine, că în momentul acela nu era în formă. Se dezbrăcaşe rapid, se strecurase în pat, unde după câteva minute adormise.

Simţind acum aceeaşi durere şi frustrare ca şi atunci, Hylary începu să plângă mai tare. După câteva minute se mai potoli şi îşi depănă mai departe amintirile.

El a mai încercat de câteva ori, şi apoi a renunţat s-o mai chinuiască. În faţa lumii jucau rolul cuplului fericit, participând la toate petrecerile mondene, încercând să întârzie cât mai mult clipa în care să rămână singuri în intimitatea dormitorului. Îi fusese ruşine să recunoască eşecul căsătoriei, şi de câte ori Robert o privea pătrunzător întrebând-o dacă este fericită, arbora o figură încântată, minţind cu neruşinare, hotărâtă să-şi apere secretul cu toată puterea. Lipsa mamei căreia ar fi putut să-i povestească totul o făcuse să-şi ducă povara cu stoicism. Nu putea discuta despre lucruri aşa de intime cu tatăl sau frate său.

Acum totul i se părea foarte clar. Banii din dota ei au fost folosiţi în afacerile familiei lui, şi acum ştia că familia a fost aceea care i-a cerut lui Toni să se căsătorească cu ea.

A înţeles adevărul în acea zi de la sfârşitul lunii mai, când s-a întors mai devreme acasă fiindcă coafeza ei era

gripată. Intrase liniştită în casa uriaşă, crezând că nu este nimeni. Singurii servitori permanenţi erau o bucătăreasă, care se ocupa şi de treburile mărunte din casă, şi un valet. Cei doi servitori aveau zi liberă, iar Toni trebuia să fie la partida de tenis.

Urcând spre camera sa, a auzit zgomote ciudate venind din dormitorul lui. Alarmată, s-a apropiat încet de uşă. Se auzeau clar icnete pe care nu le putea înţelege. Îi era foarte frică, dar se hotărâse să intre. Uşa nu era încuiată, aşa că o deschise fără zgomot, rămânând apoi paralizată de ceea ce vedea. Valetul, întins pe pat, gol, cu faţa în jos, legat de fiecare mână cu câte o cătuşă, de capătul patului, iar deasupra lui Toni, un Toni cu o figură descompusă şi aproape hidoasă, la fel de gol ca şi valetul, muşca cu ferocitate din carnea celui de sub el.

Un sunet ca un geamăt i se oprise în gât. Făcuse un pas să iasă, când, parcă simţind că nu mai erau singuri, Toni se întoarse spre ea. Faţa i s-a albit de furie când i-a ordonat cu o voce ca un muget:

– Ieşi afară, căţea!

N-a avut nevoie de mai mult. A zburat pur şi simplu pe uşă şi apoi pe scări până la maşină, şi cu cea mai mare viteză a pornit-o către casa părintească. Fusese aşa de îngrozită şi scârbită încât nici să plângă nu putuse. Intrase în bibliotecă unde se afla tatăl său, care uimit că o vede, dar bucuros, se ridicase venind în întâmpinarea ei cu braţele deschise. Când braţele lui au cuprins-o protector, i-a spus cu glas slab dar foarte ferm:

– Tată, ajută-mă să obţin divorţul.

Bătrânul o depărtase puţin de el, atât cât să-i vadă faţa, şi rămăsese înmărmurit de paloarea ei cadaverică şi disperarea din privire.

– Dar de ce, Hylary? Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ţi povestesc acum, dar fă ce te-am rugat şi într-o zi poate voi reuşi să-ţi spun.

– Dar pentru asta trebuie un motiv.

– Să găsească avocatul unul, n-are nici o importanţă, singurul lucru cu adevărat important este să obţin cât mai repede divorţul.

– Cine este vinovat, Hylary, tu sau el?

Hylary stătuse puţin înainte să răspundă, apoi gândindu-se la ce ar simţi şi ce ar face Robert dacă ar afla adevărul, nu a vrut să-l împovăreze cu nefericirea ei şi a răspuns încet:

– Eu.

Făcând cea de-a doua mare greşeală din viaţa ei.

CAPITOLUL V

Vârstnicul ei tată n-a mai pus nici o întrebare, dar a ţinut-o în braţele lui ocrotitoare, până când a reuşit să-şi stăpânească tremurul de care îi era zguduit tot trupul. Ochii lui blânzi ar fi vrut să absoarbă toată suferinţa care o cotropise. O iubea nespus de mult şi acum, când era aşa de nefericită şi speriată, îşi dorea să n-o fi lăsat niciodată să se căsătorească. Nu mult timp după apariţia ei acasă, apăru şi Robert, chemat telefonic de tatăl lor. A intrat direct în camera ei, a luat-o în braţe ca pe vremea când era copil şi-i era frică de tunete. Abia atunci lacrimile şi-au rupt zăgazurile şi s-au pornit nestăvilite. El a aşteptat răbdător, şi când ea s-a mai potolit, a întrebat-o cu glas şuierător:

– Ce s-a întâmplat, Prinţesă? Ce ţi-a făcut dobitocul? De ani de zile privesc neputincios la nefericirea ta şi nu ştiu cum să te ajut. Nu te-ai plâns niciodată, dar am văzut cum te-ai transformat, cum zâmbetul tău minunat a dispărut şi oricât de bine ai încercat să-ţi maschezi tristeţea, eu am intuit-o. De ce ai aşteptat atât ca să te întorci acasă? Am să-l zdrobesc ca pe un şarpe.

– Nu, Robert, te rog, nu te arunca într-o dispută cu el, ca să fiu pe prima pagină a ziarelor; mă ajutaţi foarte mult dacă îmi obţineţi cât mai repede divorţul, încercă ea să vorbească printre suspine.

– Dar vreau totuşi să ştiu, ce s-a întâmplat?

– Crede-mă, nu pot să-ţi povestesc acum, am să-ţi spun tot, dar mai târziu, când am să mă mai liniştesc.

Nu a mai insistat. A venit apoi medicul familiei, i-a dat un calmant şi a adormit păzită de bătrâna ei doică. Spre

seară se trezise, dar nu putuse să mănânce nimic în afara unei căni cu ceai, şi a căzut iar într-un somn agitat.

A doua zi, când credea că se mai liniştise, a început un alt coşmar. Toate ziarele o descriau ca pe o femeie fără inimă, o femeie frigidă, în timp ce altele o făceau lesbiană. Poza ei apăru pe prima pagină şi articolele cuprindeau numai injurii la adresa ei, în timp ce Toni era prezentat ca un martir care-i suportase frigiditatea timp de aproape cinci ani. A fost dat publicităţii chiar şi un certificat medical care o făcea iresponsabilă, semnat de un medic de care nu auzise niciodată.

Atunci intrase într-o stare de şoc, nu putuse să spună nici un cuvânt în apărarea ei. Robert încercase zadarnic să obţină de la ea o cât de mică informaţie, ca să se poată lupta. Preferase să fugă la New York, să se încuie în apartamentul ei şi să nu vorbească cu nimeni. Familia ei nu cunoştea nici acum adevărul. Ce se va întâmpla când îl vor afla?

Ploaia o udase de tot, vântul bătea tot mai tare. Îşi lăsă capul până îl sprijini pe genunchii îndoiţi şi începu să plângă din nou.

– Dacă vrei să te sinucizi, nu cred că ai găsit metoda cea mai bună, auzi în spatele ei un glas bărbătesc liniştit.

Se întoarse speriată spre intrus şi îl recunoscu imediat pe vecinul ei de cameră şi masă. Respiră de câteva ori înainte să poată vorbi.

– Nu mi-a trecut nici un moment prin cap.

– Atunci, ce faci pe furtuna asta, aşezată ca o sirenă pe acest bolovan incomod?

– Îmi place să privesc marea când plouă, bravă ea.

– De murit nu cred că vei muri, dar de răcit sunt sigur că vei răci, şi toată vacanţa va trebui să înghiţi la doctorii.

Vocea lui se voia neutră, dar i se simţea totuşi îngrijorarea.

– Nu răcesc aşa de uşor, protestă ea, impresionată totuşi de grija lui.

Privirea lui îi cercetă un timp chipul şi nu păru mulţumit de ce văzu.

– Ştii, eşti foarte frumoasă şi mi-ar părea al naibii de rău să te îmbolnăveşti. Neaşteptând nici un răspuns, întinse o mână şi palma lui mare se închise peste pumnul ei mic şi neputincios. Atingerea lui o făcu să tresară.

– Hai, te conduc la vilă. Nu este bine să stai aici singură. De data asta glasul îi era încărcat de tandreţe, iar degetele lui îi transmiteau un flux de încredere.

Hylary se simţea sleită de puteri. Victor dădu drumul mâinii ei şi întinzând braţele o apucă de talie, trăgând-o încet spre el şi coborând-o de pe stâncă. În timp ce trupul ei cobora, ca din întîmplare buzele lui îi atinseră obrazul, simţind gustul sărat al lacrimilor.

– Poţi să mergi? întrebă el grijuliu privind la picioarele ei goale.

– Da, sigur că pot, îi răspunse în timp ce îşi lua sandalele de pe stâncă.

Ca s-o apere cât de cât de vânt, el o luă ocrotitor de după umeri, ajutând-o la mers.

Hylary se lăsă condusă astfel, constatând că se simţea bine înconjurată de braţul lui puternic. Îşi strânse puţin umerii ca să fie mai aproape de el şi căldura trupului lui o făcu să se înfioare uşor.

– Îmi pare rău că n-am nimic să pun pe tine, îi spuse cu regret Victor, în timp ce braţul său se strângea mai tare în jurul ei. Ar fi bine dacă am grăbi puţin pasul.

Ajunşi la vilă intrară direct în camera ei prin uşa de la terasă. O ajută să-şi dea jos pelerina şi când văzu cum tremura, îi spuse blând:

– Du-te şi fă un duş fierbinte, sper să mai fie apă caldă, iar eu am să-ţi fac un ceai.

Victor ieşi, fără să mai aştepte ca ea să spună ceva şi o luă pe scări spre camera fratelui său. Bătu şi intră imediat.

– Ce s-a întîmplat de năvăleşti aşa?

– Zănatica asta de americancă a stat pe un bolovan la marginea mării aproape trei sferturi de oră, şi dacă nu mă duceam după ea, cred că şi cum ar fi tot acolo.

– Oho, ai făcut pe cavalerul salvator! zâmbi Mihai.

Cu gândul în altă parte, Victor nu sesiză ironia din vocea fratelui său.

– Nu ştiu ce se petrece cu ea, dar era foarte deprimată. De fapt, îşi reveni el, voiam să o rog pe Alina să-mi dea nişte ceai să-i fac, dar văd că este cu copiii la culcare.

Mihai se ridică şi deschise o cutie.

– Uite, ceaiul este aici, prepară-i o combinaţie de tei cu muşeţel şi mai dă-i şi aspirina asta. Dacă apar alte probleme, cheamă-mă. Sper să nu păţească nimic.

– Mulţumesc, îi aruncă Victor şi ieşi în fugă.

Se orientă repede în bucătărie şi prepară ceaiul, punându-l într-o cană. Drumul spre camera ei nu putu să-l facă prea repede, ca să nu verse ceaiul. Bătu la uşă dar nu primi nici un răspuns; mai bătu o dată mai tare, dar tot nimic. Cu mâna liberă apăsă clanţa şi văzu că Hylary nu se întorsese de la duş. Intră şi puse cana pe măsuţă, aşezându-se pe fotoliu.

Nu se aşezase bine când ea se întoarse şi rămase privind uimită la el.

– Te-am aşteptat să-mi spui dacă îţi place ceaiul şi să-ţi dau o aspirină.

– Mulţumesc, rosti ea într-un târziu, nu trebuia să te deranjezi atât.

– N-a fost nici un deranj.

Hylary veni încet şi se aşeză de cealaltă parte a măsuţei. Gustă din ceai, suflând uşor.

– Este minunat, îi zâmbi ea recunoscătoare.

– Mă bucur că îţi place.

Ea căută să-l privească în ochi dar îşi plecă repede privirea spre cana cu ceai, când întâlni privirea lui albastră rece. Cu toate că tonul era blând, ochii îi rămăseseră duri.

Stătură o vreme în tăcere, evaluându-se unul pe celălalt cu priviri furişe.

– Cred că ar fi bine să faci şi tu un duş, sugeră ea.

– Ai dreptate. Mă duc să văd dacă mai prind apă caldă. Noapte bună, îi ură el.

– Noapte bună, veni răspunsul ei şoptit.

În timp ce apa i se prelingea pe piele Victor se gândea la frumuseţea deosebită a fetei. Deodată apa începu să se răcească. Opri robinetele, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi ieşi pe culoar cu savoniera în mână. Rămase ca o statuie în faţa fetei care se întorcea de la bucătărie. Se priviră, apoi ca la comandă începură să râdă.

– Tu m-ai servit cu ceai şi aş vrea să-ţi întorc serviciul, invitându-te să bem împreună un păhărel de ce vom găsi în cel mai apropiat restaurant.

– De acord, în câteva minute sunt gata, am să-ţi bat la uşă.

– OK.

Când el bătu la uşă, ea îi deschise imediat. Rămaseră pentru moment fără răsuflare, admirându-se reciproc.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse el pentru a doua oară în decurs de o oră.

– Mulţumesc, şopti ea.

– La două vile de aici este un mic bar; cred că ar fi bine să nu ne depărtăm prea mult de casă, ploaia nu pare să se potolească.

– Cunoşti mai bine ca mine locurile, aşa că mă las pe mâna ta.

Chiar te laşi? întrebă el serios.

Înţelegând sensul întrebării lui, Hylary se trezi că roşeşte.

– Hai să mergem, propuse Victor, luând-o de mână şi trăgând-o după el.

Merseră câteva minute în tăcere, el ţinând-o strâns de după umeri sub umbrela mare. Localul în care intrară era micuţ şi ei erau singurii clienţi.

– Ce doreşti să bei, Hylary?

Auzindu-şi pentru prima oară numele rostit de buzele lui senzuale, avu senzaţia că se topeşte. Îşi ridică privirea spre ochii lui şi constată că nu mai erau aşa de reci.

– Un Martini, dacă au. Continua să-l privească şi realiză că se simţea foarte bine în compania lui.

– S-a întâmplat ceva? întrebă îngrijorat când ea îşi plecă ochii.

– Nu, nimic, doar că mă simt bine aici cu tine, recunoscu ea.

– Cred că tot aşa simt şi eu, zâmbi el, cucerit de sinceritatea ei.

– Culmea este că nu ne cunoaştem decât de câteva ore, dar am impresia că te ştiu dintotdeauna, continuă ea să mărturisească.

– Ar trebui să ne punem o grămadă de întrebări, ca să ne cunoaştem mai bine, dar simt că ar fi păcat şi ne-am distruge liniştea de acum.

O tânără le aduse comanda şi se retrase.

– Te deranjează dacă îţi spun Vik?

– Nu.

– Uite, Vik, vreau să-ţi spun că eu mi-am lăsat trecutul pe stânca unde m-ai găsit, şi aş vrea să nu-mi aduc aminte de el până la terminarea vacanţei, şi poate voi reuşi să-l las

aici pentru totdeauna, să plec vindecată de el. Pentru mine prezența ta este benefică, vorbești limba mea, ești foarte politicos, și cred că poți fi un prieten adevărat. Vrei să încercăm să petrecem o vacanță frumoasă?

– Sigur că da, micuță sirenă.

Palma lui îi acoperi mâna care se odihnea pe masă.

– Îmi place să fim prieteni și cred că fratele și cumnata mea te vor adopta ca și mine. Dacă nu mai vin și alți turiști, vom fi ca o familie.

– M-aș bucura să ne împrietenim, nu m-aș mai simți așa de singură.

Își băură fiecare paharul în timp ce se sorbeau din priviri.

Fiecare refuza să creadă că se putea îndrăgosti, găseau pentru sentimentele lor orice denumire, numai dragoste nu. Erau acolo împreună, se simțeau minunat și căutau să nu-și pună întrebări. Simțeau nevoia să fie mai aproape și atunci Victor o invită la dans. Trupurile lor parcă erau magnetizate, atât se lipiră de strâns, iar inimile băteau la unison. Dansară un timp, până își dădură seama că erau aproape năuci și atunci se întoarseră la masă.

– Mai vrei să bei ceva? întrebă îndată ce își recăpătă glasul Victor.

– Nu, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la vilă, s-a făcut târziu. Vreau să plătesc eu consumația, pentru că eu te-am invitat.

– Cred că îți dai seama că nu voi accepta, zâmbi el în timp ce îi făcea semn ospătarei să vină la ei.

– Renunț, pentru că totul a fost așa de plăcut încât nu vreau să stricăm ceva certându-ne din prima zi a întâlnirii noastre.

S-au întors la vilă încet, și dorind ca drumul să nu se mai termine. Își urară din nou noapte bună, dar rămaseră unul în fața celuilalt privindu-se intens. Mâna lui se ridică

şi îi mângâie blând părul, apoi îi ridică bărbia în timp ce gura lui cobora spre buzele ei. Cu cealaltă mână îi cuprinse mijlocul, aducând-o mai aproape de el. Şi-au sorbit răsuflările în timp ce braţele ei i se încolăceau după gât. Erau ca doi călători prin deşert care descoperă apa dătătoare de viaţă. S-au despărţit cu greu, intrând fiecare în camera lui.

Dimineaţa, Hylary se trezi de zgomotul făcut de cei doi copii care se fugăreau pe terasă. Somnoroasă, îşi privi ceasul care indica ora 8 şi 5 minute. Se întoarse cu faţa în jos, supărată că pierduse masa de dimineaşă, apoi se gândi că de fapt nu-i era foame. Trase cu ochiul spre geamuri. Afară părea senin, poate azi va putea face plajă. Se întoarse leneş cu faţa în sus. Trebuia să se gândească la comportamentul ei ciudat din seara trecută. Rămase surprinsă când constată că rememorarea faptelor nu îi displăcu, mai ales sărutarea de la sfârşit. Chicoti uşor şi se dădu jos din pat. Trase draperiile şi fu orbită pentru câteva clipe de un soare strălucitor, apoi realiză că vântul nu se potolise, deci nu putea nici azi să facă plajă. Observa copiii care alergau şi care erau îmbrăcaţi destul de gros, aşa că trase concluzia că este şi răcoare afară. Se spălă la mica chiuvetă din cameră, se îmbrăcă şi ieşi pe terasă. Apariţia ei a făcut să se lase un moment de linişte. Chiar şi micuţii s-au oprit din zbenguială. Hylary privi către grupul celor doi bărbaţi şi o tânără femeie, care stăteau pe scaunele de plastic, la o masă. Victor se ridică imediat la apariţia ei şi din doi paşi fu lângă ea.

– Bună dimineaţa, o salută zâmbind.

– Bună.

– Hai să-ţi fac cunoştinţă cu familia mea.

Hylary se lăsă luată de mână şi purtată spre masă. Îşi strânseră mâinile, şi rămase plăcut impresionată de faptul că toţi vorbeau limba ei.

Alina, cumnata lui Victor, părea o femeie extraordinară de bună şi foarte comunicativă. Se aşeză pe un scaun alături de ei.

– Cum se face că toată familia vorbeşte aşa bine engleza? întrebă ea.

– Păi, eu sunt profesoară de engleză şi franceză, o lămuri Alina, Mihai este medic chirurg şi pentru a fi la curent cu noutăţile pe plan mondial a fost obligat să înveţe o limbă de circulaţie internaţională, iar Victor care este inginer a îndrăgit limbile străine şi în afară de engleză vorbeşte destul de bine franceza, italiana, spaniola şi germana.

– Gata, Alina, o întrerupse Victor, i-ai făcut darea de seamă a familiei, acum cred că ar fi mai bine să meargă în sufragerie şi să-şi mănânce micul dejun.

Hylary privi către el uimită.

– Ţi-am luat porţia ta de mâncare la pachet, răspunse el la întrebarea ei mută. M-am gândit că vei dormi până târziu şi nu era să te las fără mâncare, dacă eu tot am reuşit să mă scol.

– Mulţumesc, articulă ea.

– Pentru puţin, hai acum să-ţi arăt unde am pus-o.

– Noi vă aşteptam aici, la soare, spuse Mihai în urma lor.

Intrând în sufragerie Victor o luă de după umeri. Era un simplu gest prietenesc, dar Hylary tresări emoţionată.

– Îţi este frig? întrebă cu o voce baritonală lângă urechea ei.

– Nu.

– Atunci eu sunt cauza tresăririi de adineauri?

– Nu crezi că eşti cam încrezut? răspunse ea tot cu o întrebare, în timp ce privirea ei se scufunda în oceanul ochilor lui.

Pentru o clipă dori cu ardoare să se cuibărească în braţele lui şi să uite de tot şi toate. Intuind dorinţa ei, el o strânse mai tare, sărutându-i părul negru strălucitor.

– Dacă vom începe cu asta, îi murmură în plete, laptele se va răci de tot.

– Cred că se poate încălzi.

– Ai perfectă dreptate.

O încolăci mai strâns în braţe, sărutându-i ochii, fruntea, obrajii, pentru ca în cele din urmă să ajungă la buzele ei tremurânde de dorinţă. Sărutul a fost lung, devastator, şi i-a lăsat cu respiraţia tăiată.

Cu un efort de voinţă Hylary se depărtă de el, trecându-şi agitată mâna prin păr în timp ce murmură:

– Oh, Doamne, ce se petrece cu mine?

Victor o lăsă să încerce să-şi dea singură răspunsul, pentru că şi el la rândul lui era măcinat de aceeaşi întrebare.

Intră în bucătărie, îi încălzi laptele, în timp ce ea privea la felia de pâine unsă cu unt şi gem.

– Nu te poţi hotărî din ce parte să muşti?

– Cred că nu-mi este prea foame.

– Totuşi poţi bea cana cu lapte. Şi cu un gest plin de tandreţe, îi apropie cana de buze.

Ea sorbi încet, încântată de apropierea lui.

– Ne cunoaştem doar de o zi şi parcă suntem de secole împreună. Nu pot să cred că mi se întâmplă mie toate astea. Parcă m-ai fi vrăjit, poţi să-mi explici ce se întâmplă cu noi, Vik?

– Până ieri n-am crezut în dragoste la prima vedere, dar se pare că va trebui să-mi revizuiesc această idee. Cum să-ţi explic? Simt o nevoie nebună să te am în preajmă, să te văd, să te sărut, să...

– Să ce? dori ea să afle.

– Să fac dragoste cu tine, răspunse el în timp ce în loc de cană duse către buzele ei propria lui gură.

Sărutul a fost pasionat, intim, şi s-au trezit arzând ca două torţe.

– Dar asta nu se poate.

– De ce? O vrem amândoi.

Hylary se smulse din braţele lui şi se depărtă puţin.

– Crede-mă, nu se poate, murmură în timp ce îşi plecă ochii.

– Este ceva ce trebuie să aflu?

– Nu, este ceva ce mă priveşte doar pe mine, nu are nici o legătură cu tine.

După o clipă lungă de tăcere în care fiecare aştepta să spună celălalt ceva, Victor îi ridică uşor bărbia, făcând-o să-l privească.

– Cred că ar trebui să te las să mănânci. Îi mângâie cu o infinită tandreţe părul mătăsos, se întoarse şi plecă.

Rămasă singură, Hylary mai stătu câteva minute în faţa cănii goale, minute în care se hotărî că dată fiind situaţia ei, ar trebuie să-l ţină la distanţă şi să nu se lase luată de valul de sentimente care o cuprinseseră.

Decizia fiind luată, se ridică şi porni înapoi spre terasă. Tabloul care i se înfăţişă o făcu să se întrebe cât timp se va ţine de hotărârea pe care o luase.

Alina şi Mihai erau întinşi la soare îmbrăcaţi, iar Victor, şi el întins, era călărit de nepoţei. Cei doi copii erau suiţi pe pieptul lui, unde se simţeau ca pe spinarea unui cal, trăgându-l de părul negru şi cârlionţat. Hylary îi urmări trăsăturile feţei şi rămase uimită de dragostea care i se citea în ochi, cu toate că probabil îl durea când strengarii îl trăgeau de păr. Trăsăturile lui rămâneau destinse şi copilăresc de mulţumite. Simţindu-se privit, întoarse capul şi îi zâmbi.

– Hai, nu vrei să te joci cu noi? o întrebă în timp ce o privea maliţios.

– Vă distraţi aşa de bine încât cred că mai degrabă v-aş încurca.

Alina se ridică într-un cot.

– Hylary, ce faci astăzi?

– Cred că am să mă întind şi eu pe aici pe undeva, nu am curaj să cobor pe plajă.

– Dacă nu ai un program stabilit, ai putea veni cu noi la Constanţa.

– Plecaţi cu toţii?

– Ne-am gândit că nu este o zi prea bună de plajă, dar e plăcută pentru hoinăreală.

– Credeţi că nu vă voi încurca?

– Dimpotrivă, cred că va fi mai distractiv, şi vom avea parte de un Victor mai vesel.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie.

– Am să-i iau pe cei mici sus să-i îmbrac, pentru că deja s-au murdărit, aşa că dacă vrei să te schimbi şi tu, ai timp, ne întâlnim aici peste zece minute.

– Pot să merg îmbrăcată aşa? întrebă Hylary privind spre Victor.

– De ce nu? răspunse el privind-o fix.

După ce Mihai cu Alina şi copiii dispărură, Hylary se aşeză pe şezlongul de lângă Victor.

– Nepoţii tăi ţin foarte mult la tine, constată Hylary cu un ton în care se simţea urma unui regret.

– Da, cred că mă iubesc, dar eu îi iubesc cu mult mai mult, aş face orice pentru ei, şi dacă vreodată voi ajunge să am propriii mei copii, atunci cred că voi fi cu adevărat fericit.

Victor îşi trase tricoul pe care îl lăsase pe spatele unui scaun.

– Mihai, nu are rost să ne îngrămădim toţi în maşina ta, eu cu Hylary o să mergem cu a mea.

– Cum vreţi voi, aşa facem.

– Hai, fetiţele mele, să mergem. Şi cu Alinuţa cocoţată pe umărul lui, o luă pe Hylary de mână îndreptându-se către ieşire.

Maşina din faţă porni în trombă, în timp ce Dacia lui Victor se puse în mişcare foarte lent.

– Regret că nu am o maşină pe măsura frumuseţii tale.

– Este destul de plăcută, răspunse Hylary cu gândul la maşinile pe care fratele ei le schimba destul de des.

*
* *

– Oare şoferul Mercedesului din spatele nostru are de gând să omoare biata maşină numai de dragul de a merge după noi?

Hylary se întoarse şi privi cu atenţie maşina care rula lent în spatele lor, privirea i se opri asupra şoferului, un bărbat blond foarte blazat, care privea când în stânga când în dreapta, aproape ignorând ce se întâmplă pe şosea. Încordarea ei se topi când nu recunoscu nici maşina nici şoferul.

– Cred că este un turist ca şi noi, sugeră ea.

– Oricum, păcat de maşină, este grozavă.

– Ţi-ar plăcea să ai şi tu una?

– Oh, nici nu vreau să mă gândesc. Costă aşa de mult încât zic şi eu ca vulpea care nu ajunge la struguri, este bună şi bătrânica mea.

– De ce mergi aşa încet? Ceilalţi cred că au şi ajuns.

– Nu-mi place viteza, răspunse puţin morocănos. Vom ajunge şi noi în curând.

În maşină se lăsă tăcerea, fiecare punându-şi întrebări în legătură cu celălalt. Victor – de ce se încordase ea ca un

arc când privise maşina care era şi acum în spatele lor? Hylary – de ce devenise el brusc morocănos?

Pătrunseseră deja pe străzile din Constanţa şi nu îndrăzneau parcă să mai vorbească. Într-un târziu, Hylary fu cea care rupse tăcerea.

– Crezi că-i vom putea găsi pe ceilalţi?

– Nu-ţi face probleme, avem un punct de întâlnire.

Iar după o scurtă pauză, adăugă:

– Dacă ne-am rătăci, crezi că m-ai putea suporta?

– Eşti chiar aşa de greu de suportat?

Mulţi aşa consideră.

– Eu încă nu pot să mă pronunţ, te cunosc prea puţin. Iar în gând adăugă: însă săruţi al naibii de bine.

Făcu câteva manevre şi parcă maşina pe o străduţă. Mercedesul îi depăşi şi se pierdu în trafic. Cu toate că maşina se oprise, ei continuau să stea nemişcaţi.

– Aşteptăm revelionul aici? întrebă el într-un târziu.

– Eu nu ştiu unde să merg, aşa că te aştept pe tine să-mi arăţi.

– Bine, atunci hai să coborâm.

După ce Victor a încuiat maşina, a luat-o de mână şi au pornit pe stradă.

– Trebuie să ne întâlnim cu Mihai şi ai lui în faţa Acvariului.

– Ce este acolo?

– Ai să vezi, copiilor le place foarte mult.

– Dar nu cred că mai fac parte din această categorie.

– Atunci trebuia să precizez că este un punct de atracţie pentru turiştii de toate vârstele.

Se priviră o clipă şi izbucniră în râs. El îi strânse mâna mai tare, parcă să se convingă de existenţa ei. După ce mai străbătură o străduţă, se întâlniră în faţa unei clădiri plăcute dar nu prea impozante, cu Mihai şi Alina.

– Unde sunt copiii? întrebă Victor.

– Acolo, arătă Alina, se joacă cu alţi copii.

– Am luat noi bilete pentru toată lumea, aşa că putem intra după ce punem mâna pe micuţii mei spiriduşi, le zâmbi larg Mihai.

N-au pierdut mult timp căci copiii îi văzuseră şi acum alergau către ei.

Hylary rămase uimită când Alinuţa veni direct către ea, luând-o de mână şi spunându-i cuvinte pe care nu le înţelegea. Mânuţa caldă a fetiţei, atingerea ei catifelată, privirea încrezătoare, o făcură să perceapă ataşamentul fetiţei şi să se umple de bucurie. Uită pentru o clipă unde se află şi îşi imagină că ar putea fi fetiţa ei; sentimente pe care ani de zile le înăbuşise o inundară şi lacrimile rămaseră aninate în genele lungi. Îşi plecă repede capul pentru ca ceilalţi să nu-i observe starea, şi strângând mai bine mânuţa cuibărită în palma ei, porni după Victor care se îndepărtase ţinând de mână băieţelul.

Dintr-un hol au intrat într-o încăpere plină cu acvarii în care se găseau o mulţime de specii de peşti. Fetiţa vorbea mereu, arătând încântată cu degetul când spre un acvariu când spre altul.

– Dacă te deranjează cu vorbăria ei, o pot lua eu, se oferi Alina.

– Nu numai că nu mă deranjează, dar îmi face multă plăcere, regret că nu mă pot înţelege mai bine cu ea, este aşa de dulce!

Trecură prin toate sălile şi când ajunseră la ieşire, Hylary se înţelegea de minune cu micuţă prin semne. Limbajul mâinilor stabilise o strânsă legătură între ele.

– Unde mergem acum? întrebă Hylary.

– Cred că va trebui să ne întoarcem, ca să prindem masa de prânz, îi răspunse Mihai.

– Am mai avea multe de văzut, dar cei mici trebuie să se culce după prânz, îi explică Victor.

– Poate vom merge şi la Delfinariu, sugeră Alina. Copiii ar fi încântaţi de poznele delfinilor.

Tot discutând şi făcând planuri, ajunseră la maşina lui Mihai. După ce şi-a urcat toată familia le-a făcut semn cu mâna lui Hylary şi Victor şi a pornit.

– Dacă vrei, putem lua masa şi aici, apoi putem hoinări prin magazine, propuse Victor.

– Eşti drăguţ, dar nu cred că este cazul să mai cheltuim alţi bani pe masă când avem deja una plătită.

– Nu-ţi face probleme din pricina banilor, plătesc eu.

– Nu vreau să cheltuieşti inutil.

– Cine stabileşte dacă este util sau nu?

– Nu vreau să discutăm în contradictoriu, aşa că mai bine hai să ne întoarcem şi noi.

– Bine, ne întoarcem, dar după ce vom face un tur cu maşina prin oraş.

– Cu asta sunt de acord, zâmbi ea.

Au vizitat Mamaia, apoi Victor a dorit să-i arate cartierele de locuit şi în toiul acestor peregrinări, i-a spus zâmbind:

– Acum te-aş putea răpi, nu ar şti nimeni!

Cum ea nu răspunse nimic, Victor o privi şi rămase uimit de paloarea ei.

– Hylary, dar am glumit, n-am vrut să te sperii.

După un timp, care lui i se păru foarte lung, ea îl privi apoi îi răspunse:

– Te rog să nu mai glumeşti niciodată cu astfel de lucruri, la noi răpirile sunt la ordinea zilei, aşa că nu prea putem să glumim pe seama lor.

– Îţi cer scuze şi promit că nu mai fac, îi zâmbi el.

Schiţă şi ea un zâmbet timid.

– M-ai iertat?

– Sigur că da.

Un timp se aşternu tăcerea, apoi Hylary se întoarse către Victor, privindu-l atent.

– Vik, aş vrea să te întreb ceva.

– Te ascult.

– De unde ai ştiut că sunt pe stâncă, ieri seară, şi de ce ai venit după mine?

– Nu este nimic dramatic şi nici nu te-am urmărit, dacă asta vrei să insinuezi. Te-am văzut întâmplător când ai ieşit şi mi-a plăcut pelerina ta ca de pompieri. Apoi, după un timp, neavând ce face, mi-am luat binoclul pe care, în paranteză fie spus, am dat o groază de bani deoarece este cu raze infraroşii, şi am privit vapoarele din larg. În timpul unui tur de orizont ţi-am zărit pelerina pe stâncă şi am bănuit că tu eşti sub ea. M-a nedumerit faptul că stăteai acolo în ploaie, aşa că după un timp, când mi-am dat seama că te-ai putea îmbolnăvi stând în ploaie şi sub rafalele vântului, m-am hotărât să fac pe salvatorul şi să-ţi aduc aminte că eşti om, nu sirenă.

– De ce?

– Poate pentru că ştiind că eşti străină, m-am gândit că eşti tristă departe de ai tăi şi nu-ţi dai seama de pericolul care te pândeşte.

– Ai fi procedat aşa cu oricine?

– Sigur că da, o asigură el cu tărie. Iar ea îşi dădu seama că spune adevărul.

– Cred că nici nu ţi-am mulţumit.

– Ba ai făcut-o, şi te rog să nu mai vorbim de asta.

Victor o privi cu coada ochiului şi consideră că este mai bine să tacă şi s-o lase pe ea să vorbească, poate îşi va deschide sufletul şi atunci ar putea s-o ajute şi s-o facă să-i dispară tristeţea care dăinuia în ochii ca de căprioară.

– Mă gândeam că la noi nimeni nu s-ar fi sinchisit de o persoană care stă în ploaie şi... Hylary se întrerupse brusc.

– Şi ce?

– Şi priveşte marea, continuă ea aruncând parcă cuvintele.

Era clar că se gândise la altceva, dar Victor nu insistă pentru ca ea să nu se sperie.

Doamne, ce n-ar fi dat să ştie de ce plânsese atunci în ploaie, de ce era aşa tristă acum. Dar ştia că nu trebuie să întrebe nimic şi cu răbdare să încerce s-o amuze cât mai mult. Fata asta i se lipise de suflet şi nu ştia prea bine de ce; după moartea soţiei avusese mai multe femei, dar pentru nici una nu simţise ce simţea pentru Hylary, îi percepuse tristeţea şi îşi dorea s-o înveselească, o simţea vulnerabilă şi simţea nevoia s-o ocrotească, o vedea singură şi dorea să-i ţină tovărăşie.

Cum putea să-i spună toate astea? Probabil că ar fi râs de el.

– Iată că am ajuns, spuse cu voce tare, după ce mâncăm, ce vrei să facem?

– Vorbeşti la plural?

– Dacă te deranjează prezenţa mea, numai un cuvânt şi am dispărut, răspunse el serios urmărind faţa ei aşa de expresivă.

– Nu, nu mă deranjezi, dar nu vreau să te consideri obligat să-mi ţii companie, nu vreau să devin o povară pentru tine.

– După cum ţi-am mai spus, mulţi mă consideră greu de suportat, şi fiind conştient de asta, nu vreau să te obosesc cu prezenţa mea.

– Prezenţa ta nu m-a supărat cu nimic, din contră, mă simt foarte bine cu tine, rosti ea în şoaptă.

– Atunci hai să ne petrecem timpul împreună în această vacanţă. Hai să uităm ce ne aşteaptă la întoarcerea acasă şi să ne simţim bine împreună .

– Bine, aşa să fie.

– Acum reluăm de unde rămăseserăm. Ce facem după ce mâncăm?

– Să încercăm să facem puţină plajă.

După ce mâncară îşi luară prosoapele şi coborâră către mare. Hylary adună câteva scoici şi cochilii de melci.

– Tu le aduni pe cele care-ţi plac, iar eu o să-ţi fac din ele un şirag sau două ca să-ţi aminteşti de noi şi când vei fi departe.

– N-am să vă uit oricum, sunteţi nişte oameni deosebiţi.

Îşi întinseră prosoapele pe nisipul cald. Vântul nu mai bătea aşa de tare, iar soarele le mângâia blând feţele întoarse spre el. Când Hylary îşi scoase tricoul, rămânând în minusculul ei costum de baie, Victor rămase mut. Crezuse că văzuse toate genurile de frumuseţe, dar se înşelase. Corpul ei i se păru perfecţiunea întruchipată; toate formele erau rotunde, chiar dacă era un pic cam slabă pentru gustul lui. Sânii rotunzi ca două mere tari, şoldurile rotunde, mijlocul subţire şi pulpele zvelte formau un tot fără cusur. Întoarse repede capul, pentru ca ea să nu-l surprindă privind-o.

– La ora asta soarele arde cam tare, eu o să-mi dau cu o loţiune protectoare, vrei şi tu? întrebă Hylary.

– Nu, deocamdată, răspunse el cu o voce puţin gâtuită.

Ea începu cu picioarele, continuă cu braţele, rezolvă şi problema pieptului; îi mai rămăsese spatele. Se uită către Victor întrebându-se dacă să-l roage sau nu s-o ajute.

– Dacă vrei, pot să-ţi dau o mână de ajutor, se oferi el.

– Mulţumesc, nu reuşesc să-mi dau pe spate singură niciodată.

Victor luă sticluţa, puse puţină soluţie în palma lui mare şi începu s-o întindă uşor pe pielea catifelată. Se întrebă câţi bărbaţi or fi făcut acelaşi lucru şi în clipa aceea îi urî pe toţi cei care avuseseră acest privilegiu.

Hylary tresări uşor la atingerea mâinii lui. Îşi simţi pielea că se face ca de găină sub apăsarea lui blândă, percepea mişcarea mâinii de sus în jos, apoi de jos în sus, şi îşi dorea să nu înceteze niciodată. Era ciudat cât de senzuală i se părea această simplă atingere, care o aruncă într-un vârtej de senzaţii pe care le crezuse de mult adormite.

Mâna puternică dar blândă continua să maseze pielea în care loţiunea intrase de mult.

– Cred... cred că ajunge, spuse ea cu glasul întretăiat.

– Cum vrei, dar acum vreau să-mi ungi şi mie spatele, ai avut dreptate, soarele arde cam tare.

Hylary îl privi pe sub genele lungi, dorind să ştie ce gândea el în acel moment.

– Sigur că da. Hai, întoarce-te.

Îşi umplu palma cu loţiune pe care o împrăştie apoi din loc în loc pe tot spatele lui musculos.

– Am să-mi consum toată loţiunea numai pe spatele tău enorm.

– Mâine cumpăr eu alta.

– Ce diferenţă, zise ea amuzată, tu ai trecut cu palma o dată şi mi-ai acoperit jumătate de spate, iar eu trebuie să dau de 2–3 ori pentru a unge aceeaşi suprafaţă, nu este echitabil.

– Bineee, atunci eu o să-ţi ung picioarele.

– Dar am terminat cu ele!

– Nu-i nimic, o mai fac eu o dată, ca să fim egali în muncă.

Hylary se lăsă într-un cot şi începu să râdă. El, pe burtă, se întoarse şi o privi fix. Acum când râdea i se părea mult mai tânără; dinţii albi, ca două salbe de perle, străluceau sub buzele frumos arcuite de natură. Îi trebui multă voinţă să nu se ridice şi să le sărute, dar era convins că asta ar necăji-o şi nu voia să-i dispară zâmbetul.

– Mai bine rămâi dator pe mâine, asta ca să nu consumăm loţiunea degeaba, îi răspunse ea când se săturâ de râs.

Se întinseră unul lângă celălalt, lăsându-şi trupurile să fie îmbrăţişate de soarele încins al amiezii. Stăteau cu faţa în sus, iar punctul în care mâinile lor se atingeau constituia locul în care se focalizaseră gândurile lor. Având ochii închişi, n-o observară pe Alina care, în picioare lângă ei, îi privea.

Admirând cele două trupuri întinse la soare, Alina se gândi că ar putea forma un cuplu grozav. Tânăra americană îi plăcea mult şi era prima femeie care i se părea potrivită pentru Victor. După moartea soţiei, el îi prezentase câteva femei, dar ei nu-i plăcuse nici una, nu se amestecase niciodată în treburile lui, ştiind că va dura până ce va apărea o femeie deosebită să o poată înlocui pe Carmen. O femeie aşa ca tânăra care stătea întinsă acum lângă el. Îşi puse în minte să o descoase pentru a afla mai multe despre ea. Ce bine ar fi, se gândi Alina, dacă nu ar fi căsătorită şi dacă s-ar îndrăgosti de Victor. Cam mulţi dacă, dar nu se ştie niciodată, concluzionă ea.

– Hai, voi doi aţi luat tot soarele, sau mi-aţi mai lăsat şi mie? întrebă ea în timp ce se aşeza alături de Hylary.

– Dacă plăteşti bine, te lăsăm şi pe tine pe plaja noastră şi îţi dăm şi puţin soare, răspunse Victor mucalit.

– Copiii au adormit aşa repede? întrebă Hylary.

– Da, toţi cei trei copii ai mei dorm la ora asta.

– Trei? se miră Hylary, privind spre pântecul ei alb.

– Păi nu sunt trei? întrebă Alina zâmbind. Hai să numărăm, propuse ea, Mihai, Mihuţ şi Ali. Nu fac trei?

Abia acum înţelegând, Hylary, începu să râdă. Nu era obişnuită cu felul lor de a glumi, dar îi plăcea foarte mult.

– Şi tu, se adresă Alina lui Victor, ar trebui să taci, că eşti acum pe plajă datorită mie.

– De ce? întrebă Hylary.

– Nu voiau să meargă în concediu nici Mihai nici Victor, explică Alina. Ştii, Hylary, a trebuit să duc o adevărată luptă cu ei până i-am convins. De doi ani Mihai nu şi-a mai permis nici o vacanţă. Ajunsese ca un robot, mâncat, dormit, serviciu, operaţii interminabile, care-l storceau de vlagă. În ultimul timp arăta ca o stafie.

– Poate, dar era o stafie atrăgătoare, aruncă Hylary.

– Cât despre Victor, el cred că nu şi-a mai luat concediu de vreo trei ani, de când... Nu mai continuă fiindcă observă în privirea lui acel fulger de nemulţumire pe care îl cunoştea foarte bine... De când s-a apucat de afaceri, o întoarse ea.

– Alina, era multă linişte până ai venit tu, o apostrofă el iar în vocea lui se simţea nemulţumirea.

Hylary îl privi, neînţelegând ce-l făcuse să se supere, dar Alina ştia, aşa că nu mai comentă şi se întinse şi ea la soare.

Restul zilei trecu fără alt eveniment care să-i deranjeze. Seara au fost la masă, apoi s-au plimbat pe faleză pentru ca târziu, să se retragă fiecare în camera lui.

Hylary se simţea ca şi cum ar fi fost în compania acestei familii de multă vreme. Nu i se mai întâmplase să se împrietenească aşa de repede cu cineva.

Întinsă în pat, se gândea acum ce plăcută fusese plimbarea pe faleză, mai ales după ce Victor îi cuprinsese mijlocul, pentru ca apoi să uite că o ţine foarte aproape de el şi s-o tragă şi mai aproape.

Astfel, într-o dulce stare de beatitudine, trecură câteva zile.

CAPITOLUL VI

ANIVERSAREA

Robert privea fotografiile împrăştiate pe birou. Figura lui exprima mulţumire; din instantanee îl privea o Hylary zâmbitoare. Numai el, care o cunoştea aşa de bine, sesizase umbra de tristeţe care persista în ochii ei. Se gândea că asistase neputincios la transformarea ei din fetiţa lipsită de griji şi răsfăţată într-o femeie tăcută, marcată de tristeţe, pe care nu o mai bucura viaţa. Nu putea accepta nici acum discuţia pe care o avusese Hylary cu tatăl lor. Era convins că dintr-un motiv sau altul fusese în stare s-o sâcâie cu întrebări care ar fi răsucit cuţitul în rană.

Îl preocupa tergiversarea divorţului. Avocatul familiei Campalla făcuse tot ce fusese posibil ca să amâne procesul de divorţ până la întoarcerea ei, şi reuşise. Era normal ca ei să nu dorească să piardă cele 50 de milioane de dolari. Îşi frământa mintea întrebându-se ce puseseră la cale, ce sperau să obţină prin prezenţa ei la tribunal. Pentru el era cert că pentru nimic în lume sora sa nu s-ar mai fi întors la dobitocul de Toni. Mai era o întrebare la care tare ar fi vrut să ştie răspunsul: de ce plecase Toni aşa brusc după ea, în Europa? Era adevărat că reuşise să-i şteargă urmele la timp la Paris şi îl costase destul ca să-i facă pe cei de la firma de turism care-i aranjaseră ei voiajul să plece şi ei la rândul lor într-o scurtă vacanţă de două săptămâni. Zâmbi. Îi jucase destul de bine pe cei din clanul Campalla.

Ridică privirea din nou spre hârtiile împrăştiate pe birou. Atenţia lui se îndreptă acum spre celelalte personaje

din fotografii. Bărbatul care apărea mereu lângă Hylary părea un tip bine, şi după felul cum se uita la ea, nu trebuia să fii psiholog ca să-ţi dai seama că era îndrăgostit. Privi lung la cei doi copilaşi. Erau foarte drăguţi, mai ales fetiţa, care se anina de gâtul surorii lui.

Era totuşi nedumerit cum se împrietenise Hylary aşa de repede cu un grup de oameni complet străini într-un timp aşa de scurt. Îşi chemă secretara.

– Caută-l pe domnul Thomson şi trimite-l la mine.

După câteva minute secretara îl introducea pe şeful serviciului de detectivi în birou.

– Bună ziua, domnule Manering, care este problema?

– Bună. Vreau în câteva zile un raport amănunţit despre persoanele care apar în fotografii alături de sora mea.

– M-am gândit că veţi dori asta, aşa că am făcut toate demersurile necesare. În cel mult două zile veţi avea raportul.

– Astăzi suntem în 15 iulie; ai terminat de aranjat totul pentru data de 18?

– Da, toate instrucţiunile au fost urmate întocmai, totul va decurge aşa cum doriţi.

– De Toni Campalla ce mai ştii?

– Şi-a rezervat bilete de avion pentru el şi una din gorilele sale pentru mâine. Se întoarce acasă. Oricum, băiatul meu mi-a raportat că este foarte nervos şi agitat. Au răscolit tot Parisul după doamna, şi-au folosit toate cunoştinţele din Franţa şi din alte câteva ţări europene, dar sigur n-au putut descoperi unde se află.

– Ţine-mă la curent cu mişcările lui de aici. Pun ceva la cale şi trebuie să aflu înainte de întoarcerea surorii mele.

– Acelaşi lucru îl simt şi eu, este curios că stă singur, numai cu cei doi servitori, nici o prezenţă feminină în jurul lui, nu mai participă la nici o petrecere mondenă, parcă ar fi în doliu. Probabil va fi cuminte până la proces.

Se lăsă un moment de tăcere. Robert privea spre omul din faţa sa dar nu-l mai vedea. Thomson aşteptă liniştit, îşi cunoştea bine şeful, ştia că acum, ceva din ce se discutase îi atrăsese atenţia şi că mintea lui făcea tot felul de legături.

– Thomson, vreau în cel mai scurt timp contractul de căsătorie al surorii mele. Cred că ştiu ce urmăreşte Toni, dar vreau să mă conving.

După ieşirea precipitată a detectivului, Robert se ridică de la birou şi începu să se plimbe gânditor prin încăpere. Îşi masă la un moment dat tâmplele.

– Doamne, sper să mă fi înşelat, să nu fie adevărat ce bănuiesc, rosti cu voce scăzută.

Nu se opri din mers până nu se înapoie detectivul. Luă înfrigurat dosarul din mâna acestuia şi se aşeză înapoi la birou. Citi cu atenţie fiecare clauză, iar după ce termină era alb la faţă ca o coală de hârtie.

– Doamne, ce prost am fost! Mi-am condamnat sora la moarte.

– Nu se poate.

– Ba da, Thomson, în caz de divorţ cele 50 de milioane îi revin ei, dar nu am precizat nimic în contract ce se va întâmpla în cazul în care Hylary moare, aşa că în acest caz banii îi rămân soţului. Deci concluzia este una singură: ori se întoarce la el, ori o vor suprima elegant.

– Acolo unde este acuma nu o vor găsi, dar ce se va întâmpla când se va întoarce?

– În faza în care am ajuns cu divorţul, nu pot să fac nimic pentru a-l obţine, aşa că nu ne rămâne decât să o păzim foarte bine până obţinem divorţul, după aceea va urma o perioadă mai dură, şi pentru securitatea ei trebuie să ne gândim la un loc unde o putem ascunde câteva luni. Totul trebuie aranjat înainte de întoarcerea ei. Este o

problemă foarte gravă şi nu ne putem permite nici o greşeală. Tu ai să-ţi informezi omul care o păzeşte să fie de două ori mai atent ca până acum. Orice mişcare percepută în preajma ei să fie raportată, şi cred că ar fi bine să mai trimiţi un om acolo, dar un om care în nici un caz să nu plece de aici. Vezi pe cine avem pe undeva prin Asia, o persoană despre care să nu se ştie că figurează pe statele noastre de plată.

Poate ar fi bine să cerem şi protecţia poliţiei.

– Nu am nici o dovadă. Clopoţelul meu de alarmă s-a declanşat în momentul în care tu mi-ai spus despre Toni că „parcă ar fi în doliu". Mă bazez numai pe intuiţie, aşa că nu am cum să apelez la poliţie. Poate până la urmă să se dovedească că m-aş înşelat şi de fapt Toni să vrea numai să se împace cu ea. Ca să leg totul mai bine, ar trebui să ştiu şi versiunea lui Hylary referitoare la cele întâmplate. Acum nu ne rămâne decât să studiem mişcările adversarului, şi să luăm toate măsurile de care ţi-am vorbit.

– Poate ar fi bine să mă ocup să găsesc un loc unde s-o putem acunde dacă va fi nevoie.

– Da, vezi ce poţi să faci, totul însă cât mai discret.

*
* *

Fără a şti ceva din zbuciumul celor de acasă, Hylary petrecea ore minunate împreună cu familia Tomşa.

Sâmbătă de dimineaţă. soarele strălucea puternic, iar vântul se oprise, fiind o zi minunată pentru plajă. Toată săptămâna trecuse fără ca ei să poată intra în apă. Copiii se mai bălăciseră la mal, dar cei mari nu avuseseră curajul să intre în apa foarte rece. Stătuse întinşi toţi patru pe plajă.

– Eu, unul, astăzi vreau să intru în apă, mă simt ca un peşte pe uscat, le spuse Victor hotărât.

– Şi eu îmi doresc o porţie de înot, subscrise Hylary.

– Voi doi nu vreţi să înotaţi?

– Eu nu, răspunse Alina, pentru mine apa este prea rece şi apoi, dacă intru, voi avea probleme.

– Pentru mine ar însemna să mă trezesc, mormăi şi Mihai.

– Atunci hai, Hylary, să gustăm din Marea Neagră.

O ajută să se ridice, apoi ţinând-o de mână, o conduse, printre cearşafurile întinse, spre apă.

– Este aşa de curată, Vik.

– Da, dar este groaznic de rece, cezi că ai să poţi intra fără probleme?

Hylary îl privi cu recunoştinţă. O impresiona mereu grija cu care o înconjura. Stăteau acum mână în mână, privindu-se, iar valurile se spărgeau la picioarele lor. Nu o mai sărutase de când îi adusese mâncarea luni de dimineaţă, trecuseră patru zile de atunci, şi era conştientă acum că dorea sărutul lui cu aceeaşi intensitate cu care un om însetat doreşte paharul cu apă. O ţinuse de talie, de după umeri, buzele lui îi atinseseră părul, dar nu o mai sărutase. Îi privi buzele arcuite într-un zâmbet sub mustaţă şi tânji după sărutarea lor fierbinte.

– Hai să vedem cine ajunge primul la geamandură!

– OK.

Ca la un semnal nevăzut, se aruncară în valuri şi începură să înoate umăr la umăr. Când au ajuns, mâna lui Hylary se aşeză pe geamandură, în timp ce mâna lui o acoperea pe a ei.

– Ai câştigat, îi zâmbi el.

– M-ai lăsat să câştig, preciză ea maliţios.

– Câştigătorul trebuie premiat, aşa că spune ce am pierdut.

Se priveau intens, încercând fiecare să ghicească ce se petrece în sufletul celuilalt.

– Un sărut, tu îl dai şi eu îl primesc.

Victor o studie câteva clipe până să răspundă.

– Îl doreşti?

– Da.

Cu mâna liberă îi cuprinse mijlocul subţire atrăgând-o către el până ce trupurile lor se lipiră. Îi sărută uşor buza de sus, apoi fără grabă pe cea de jos; ea îşi înfipse degetele în părul lui, lăsându-şi faţa mângâiată de mustaţă şi gura pradă buzelor posesive. Se sărutară îndelung, flămânzi, gustându-se fără să se poată sătura. Când el o depărtă uşor, buzele ei roşii şi privirea toropită îl făcură s-o sărute din nou. Totul în jurul lor dispăruse, acolo în cercul lor de lumină nu existau decât ei şi marea. Îşi simţeau inimile pulsând puternic, în acelaşi ritm. Tot ce Hylary reuşise să îngroape în propriul trup atâţia ani, ieşea acum la suprafaţă, îşi revărsa acum toată senzualitatea asupra lui. Trupul îi era greu de dorinţă, iar sânii îi zvâcneau dureros, striviţi de pieptul lui. Nu simţea nici un pic de jenă, tot corpul îi era cuprins de plăcere.

Apa foarte rece îi făcu să se despartă; se priviră în tăcere, pătrunzându-şi prin fereastra ochilor în suflete, găsind acolo iubire şi o neţărmurită tandreţe. Trupul ei tânăr începu să tremure.

– Îţi este frig, iubito, îi şopti el blând la ureche, hai să ieşim.

Ea făcu doar semn din cap că este de acord şi braţele lor despicară apa în acelaşi timp. După ce ieşiră la mal, o rupseră la fugă spre locul unde făceau plajă, însă Hylary continuă să tremure. Alina sări în picioare şi puse repede un prosop pe umerii ei, în timp ce Victor îi masa spatele.

Mihai deschise leneş un ochi, uitându-se mulţumit la ei.

– Credeam că veţi ieşi ca două blocuri de gheaţă, le spuse el, dar se pare că arderile voastre interne sunt foarte puternice, de, tinereţea rămâne tinereţe, filozofă el.

– Hai, întindeţi-vă repede la soare, eu am să vă acopăr cu câte un prosop, îi zori Alina privind cu coada ochiului spre soţul ei care părea adormit.

Cei doi se întinseră fără o vorbă, evitând parcă să se atingă. Dar Victor nu mai rezistă şi când Hylary se întoarse cu faţa în sus, o trase spre el punându-i capul în scobitura umărului său.

– Aşa n-o să te mai bronzezi uniform, îi murmură Hylary.

– Asta să fie pierderea mea, am alte avantaje mult mai mari, îi răspunse el sărutându-i părul negru.

Când îi simţi atingerea buzelor, se înfioră toată. Stând aşa culcată pe umărul lui încercă să se analizeze şi să se lămurească dacă ceea ce simţea era numai o dorinţă trupească normală, după ce îşi supusese trupul la atâţia ani de abstinenţă, sau se întâmplase ceea ce nu credea că mai este posibil după dezamăgirea avută în căsnicie, să se îndrăgostească. Alături de Toni se simţise frumoasă şi invidiată, dar niciodată nu avusese sentimentul că este protejată şi ocrotită, fusese pentru el doar un blazon frumos pe care îl etalezi cu mândrie în orice ocazie. Victor se purta cu ea ca o cloşcă cu puiul ei, orice tresărire a ei era pentru el un semn de întrebare. Simţea intuitiv puterea ei de femeie asupra lui, dar ştia că nu va apela la ea pentru că nu va fi cazul, el înţelegând-o aşa bine doar din priviri. Vorbiseră în aceste zile despre tot felul de lucruri, fără a rosti o singură întrebare din cele care îi ardeau sufletul. Absorbită de gânduri, nu-şi dădu seama când mâna ei începuse să-i mângâie pieptul. Tocmai punea la cale o strategie de a afla răspuns la întrebările ei, când îl auzi şoptindu-i:

– Iubito, mă înnebunești!

– Poftim? Nu înțeleg, se dezmetici ea.

– Ți-am spus de patru zile că te vreau, și să știi că dorința nu a scăzut ci din contră, a crescut, așa că nu mă mai întărâta.

– Dar tu m-ai tras lângă tine.

– Da, și am stat apoi cuminte pentru că nu știu cum să mă apropii de tine fără să te sperii, iar tu ai început să mă mângâi. Asta nu trebuie s-o faci aici, căci întărâți animalul din mine și nu este bine.

– Scuză-mă, nu am avut nici o intenție.

Victor se întoarse puțin spre ea.

– Din păcate asta este tragedia, nu ai nici o intenție, iar eu doresc cu ardoare să ai.

– Și care ar fi intenția ta?

– Intenționez să șterg tristețea din sufletul tău, pentru a putea râde mereu.

– Dar același lucru îl doresc și eu pentru tine, ești așa de cald și tandru când îți uiți durerea. Cred că am început să mă încălzesc cam tare, schimbă ea subiectul, aș bea o Coca-Cola rece.

– Mai vrea cineva? întrebă Victor ridicându-se în picioare.

– Ia și pentru noi patru, ceru Alina.

– Numai trei, eu vreau o bere, se trezi și Mihai.

– Păi atunci hai și tu cu mine, să nu stau la două cozi, reducem timpul la jumătate, tu la bere eu la Cola.

– Bine, bine, nu poți să faci nimic fără ajutor.

– Nu fi urâcios și lasă leneveala, exploatatorule.

Tot împungându-se, cei doi se depărtară. Hylary se rostogoli până ajunse lângă Alina care se uita la cei doi copii murdari de nisip.

– Alina, e superi dacă te întreb ceva?

– Nu, dar crezi că ai de pus o întrebare supărătoare?

– O întrebare care mă arde, recunoscu ea.

– Hai, dă-i drumul, o încurajă Alina.

– Victor este căsătorit?

– El nu ţi-a povestiti nimic?

– Nu l-am întrebat, şi îmi este teamă de răspuns, aşa că am preferat să vorbesc mai întâi cu tine.

– Nu ştiu dacă fac bine spunându-ţi, dar trebuie să afli de la cineva. A fost căsătorit, dar soţia lui a murit, zise Alina încet, iar geamătul ieşit din gâtul interlocutoarei sale o făcu să zâmbească, dându-şi seama că îi luase o piatră de pe inimă. Continuă să-i povestească, cu o voce scăzută, despre accident, cum nu reuşise nimeni să-l consoleze până acum. Când termină, Hylary îşi ştergea cu palmele lacrimile care-i invadaseră ochii.

– Ştii, Hylary, de când te-a întâlnit, Victor a început să redevină băiatul bun şi tandru de odinioară.

– Ţin foarte mult la el, mărturisi Hylary.

– Mă bucură foarte mult asta, dar v-aţi gândit ce se va întâmpla cu voi după terminarea vacanţei?

– Nu ne-am pus problema asta, fiindcă nu cred că am fost, cel puţin eu, conştientă până acum că îl iubesc.

– Nu ştiu de ce, dar şi tu ai avut de suferit, o spun ochii tăi. Te rog un singur lucru, să nu-ţi baţi joc de el şi dacă crezi că nu-l iubeşti cu adevărat, nu-l face să se aprindă prea tare, ca revenirea la realitate să nu fie prea dureroasă.

– Ştiu ce înseamnă suferinţa şi nu vreau să fac pe nimeni să sufere, te rog să mă crezi.

– Dacă tot suntem la capitolul confidenţe, poţi să-mi spui care este starea ta civilă?

– Sunt divorţată, răspunse Hylary după un moment de ezitare care nu-i scăpă Alinei.

– Cred că primul lucru pe care trebuie să-l lămureşti este dacă îl iubeşti suficient de mult ca să renunţi la ţara ta

şi apoi dacă te poţi obişnui aici la noi. La noi este un obicei, femeia este cea care îşi urmează bărbatul.

– Promit să mă gândesc la toate aspectele, şi până la plecare voi găsi o soluţie mulţumitoare pentru toţi.

Alina o îmbrăţişă mulţumită. Chiar dacă ea mai ascundea ceva, acum era convinsă că îl iubeşte pe Victor şi că va lupta pentru el. Această garanţie îi era suficientă.

– Poate mă îmbrăţişează şi pe mine cineva pentru serviciu prompt, auzi Hylary în spatele ei vocea baritonală atât de dragă.

Se ridică rapid în picioare şi i se aruncă în braţe. Alina se ridică şi ea ca să preia din mâinile lui sticlele de Coca-Cola. Mâinile eliberate o înlănţuiră ridicând-o spre buzele lui arse de dor.

– Nu mă dumiresc, îi spuse după ce o sărută, cum ai devenit aşa de cooperantă.

– Apa rece m-a trezit.

– Dacă ştiam, te băgam în prima zi în apă.

Restul zilei trecu pe nesimţite, iar ei, parcă atunci se descoperiseră, nu se puteau despărţi. După masa de seară Alina şi Mihai luară copiii să-i ducă în casă deoarece Mihuţ începuse să tuşească. Rămaşi singuri, făcură o tură pe faleză, Victor ţinând-o strâns lipită de el. Nu-şi vorbeau, se plimbau şi se mângâiau din priviri.

– Aş avea chef să dansez şi să beau un pahar de şampanie, rupse el tăcerea.

– Mi-ar plăcea să dansez, acceptă ea, dar şampania cu ce ocazie?

– Păi, fără nici o ocazie... sau pentru că este sâmbătă.

Dusă pe gânduri, Hylary îl întrebă după un timp:

– Este sâmbătă, dar ce dată este?

Victor îşi privi ceasul care avea şi data afişată.

– 17 iulie.

– Suntem deja pe 17?

– Ţi se pare că a trecut timpul prea repede?

– Da, foarte repede.

Cu toată înserarea, Victor sesiză umbra de tristeţe care îi acoperi chipul. O strânse mai tare lângă el şi-i sărută părul.

– De ce te-ai întristat, fragila mea sirenă?

– Nu m-am întristat, încercă ea să zâmbească.

– Draga mea, dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi doar un cuvânt, şi fii convinsă că voi face tot ce omeneşte este posibil.

– Din păcate nu mă poţi ajuta, ce puteai face pentru mine ai făcut deja şi îţi mulţumesc.

– Adevărat?

– Da.

– Atunci hai să încercăm să ne distrăm.

– Unde vrei să mergem?

– La restaurantul ACAPULCO, asta aşa, să nu-ţi mai fie dor de casă.

Şi seara a fost minunată. Au dansat, au glumit, au băut şampanie, sărutându-se nebuneşte şi dorindu-se cu fiecare clipă care trecea tot mai mult. Târziu în noapte, s-au hotărât să se întoarcă. Briza rece i-a făcut să meargă strânşi unul în altul. Ajunşi la vilă, Hylary se opri cu spatele lipit de uşa de la camera ei, şi cu faţa spre el.

– Noapte bună, minunata mea micuţă sirenă.

– Noapte bună, îi răspunse ea blând, fără însă ca braţele ei să coboare de pe gâtul lui.

Braţele lui o strânseră atunci mai tare.

– Nu mă pot despărţie de tine, murmură el.

– Nici eu, recunoscu ea, şi mai vreau.

– Ce?

– Un sărut.

– Numai unul? eu am disponibile mai multe.
– Atunci le vreau pe toate.
– Dar asta durează pentru că sunt multe.
– Dă-mi câte încap într-o noapte, asta, de exemplu.

El tăcu şi căută să pătrundă prin fereastra ochilor în mintea ei, dar luminiţele care jucau în ei nu îi permiseră.

Ea deschise cu o mână uşa în timp ce cu cealaltă îl trase după ea înăuntru.

– Afară este cam rece, şi nu mai suntem copii, susură ea.

Victor o strânse în braţe şi o sărută sălbatic. Închise uşa cu piciorul, continuând să îi sărute parcă cu furie faţa, părul, gâtul. În timp ce o sprijinea cu o mână, cealaltă descheia nasturii bluzei, acoperământul subţire al sânilor rotunzi şi tari care îl înnebuneau prin perfecţiunea lor.

– Eşti minunată, îi şopti cu o voce gâtuită, pe care aproape că nu şi-o recunoscu, dar trebuie să plec, altfel nu cred că voi putea să mă opresc doar la sărutări.

– Nici nu vreau să te opreşti.

– Comoara mea, eşti sigură? încercă el să capete o certitudine.

– Da, veni răspunsul cald.

– Te vreau, gemu el.

– Şi eu.

Apoi totul se transformă într-un vis, într-un joc nebun, hainele zburau în toate părţile, aruncate de mâini prea ocupate să provoace plăcere, ca să mai fie atente la altceva. Goi, cu trupurile arzând de dorinţă, căzură pe pat strâns îmbrăţişaţi.

Mâinile lui blânde dar posesive mângâiau carnea catifelată şi se jucau parcă cu sânii, producându-i senzaţii pe care cândva şi le imaginase, şi le dorise, dar ceea ce i se întâmpla era cu mult deasupra imaginaţiei. Neştiind ce trebuie să facă, se lăsă condusă de el şi de instinct.

– Ah! strigă ea când ceea ce dorise se întâmplă.

Năuc, el se opri o clipă să înţeleagă ce se petrecuse, dar ea îl provocă aruncându-se spre el şi continuară amândoi în acelaşi ritm, până ce explozia de plăcere îi lăsă storşi de vlagă. El continuă s-o facă să geamă, depunând mici sărutări pe faţă, pe gât, pe sâni, atingându-i locurile cele mai intime.

– Te-a durut? murmură cu capul îngropat în părul ei.

– Nu, minţi ea.

– De ce, acum, aici, cu mine? întrebă el privind în ochii negri strălucitori.

– Cam multe întrebări.

– Bine, atunci s-o luăm invers, cu câte o întrebare.

– Şi este obligatoriu să răspund?

Ignorând întrebarea ei, Victor îşi urmări ideea.

– De ce cu mine?

– Nu cred că este greu de ghicit, pentru că te iubesc, şopti ea sfioasă.

– Adevărat? Este adevărat? aproape că strigă el ridicându-se în genunchi, lângă ea.

– Da, te iubesc, cu o dragoste pe care, pot să spun cu mâna pe inimă, nu am mai simţit-o niciodată pentru nimeni.

Agitat, el îşi trecu palmele prin păr.

– Dar tu ţii puţin la mine, sau am fost un capriciu de vacanţă?

Serios, solemn, el îi luă mâna şi îi sărută palma.

– Te iubesc cu o dragoste nebună, cu atât mai nebună cu cât eram convins că pentru tine eram doar o companie necesară şi atât.

– Doamne, Vik, mai spune-mi, nu te opri, am nevoie de vorbele tale.

– Cred că te-am iubit din seara când stăteai singură şi amărâtă pe bolovanul acela la marginea mării, plângând.

Aş fi vrut să-ţi sorb toate lacrimile şi să te sărut până ai fi uitat de supărare. Hylary, aş vrea să rămâi pentru totdeauna lângă mine şi să încercăm să ne facem fericiţi.

– Crezi că am putea? întrebă ea cu îndoială în glas.

– Suntem adulţi şi cred că totul depinde de noi, eu ştiu că atâta timp cât inima va bate în pieptul meu, te voi iubi şi voi lupta pentru tine. Rămâne de văzut dacă şi tu simţi că vrei să faci acelaşi lucru.

– Despre lucrurile serioase hai să vorbim altă dată, când vom fi mai raţionali, acum nu-mi doresc decât să facem dragoste.

Victor nu mai aşteptă o altă invitaţie, se rostogoli peste ea şi o luară de la început fără grabă, cu blândeţe şi cu multă pasiune.

Adormiră târziu, epuizaţi dar mulţumţi, strâns îmbrăţişaţi.

*
* *

Dimineaţa râdea veselă la fereastră când se trezi Victor. Îşi ridică puţin capul să o poată cuprinde toată cu privirea. Fascinat de frumuseţea trupului ei gol, sărută cu delicateţe sânul care se ghemuise în palma lui. Ca o pisicuţă care caută căldură, ea se lipi mai tare de el şi cu toate că se trezise, continuă să facă pe adormita.

– Ţi-am spus că te iubesc? întrebă el, punctând fiecare cuvânt cu câte o sărutare pe curba gâtului.

– Nu încă, cred că n-ai avut timp, şopti ea.

– Cred că ar fi mai bine să-ţi dovedesc, nu?

– Ar fi mult mai bine.

Ea i se abandonă, încântată de virilitatea lui. După ce făcură dragoste, reuşiră să prindă şi apă caldă pentru un duş.

De pe terasă, copiii începură să-şi facă simţită prezenţa.

În faţa oglinzii, Hylary îşi peria cu sârguinţă părul înfăşurată într-un prosop.

– Iubito, cred că avem unele lucruri de lămurit, ai vrea să o facem acum?

Se opri din pieptănat şi se întoarse spre el.

– Nu azi, nu acum, te rog, lasă-mă să mă bucur de noaptea minunată pe care am petrecut-o şi vreau ca şi ziua aceasta să fie la fel de frumoasă ca şi noaptea. Astăzi am dreptul la orice nebunie, este ziua mea.

Victor rămase blocat câteva clipe, rumegând parcă ştirea, dar reuşi să-şi revină, din doi paşi fu lângă ea, o îmbrăţişă şi o sărută tandru.

– La mulţi ani, iubita mea, aş fi nespus de fericit ca, de acum, tot restul vieţii să fiu primul care te va săruta de ziua ta.

Ea se ghemui fericită lângă el, încolăcindu-şi braţele ca o liană în jurul lui.

– Ştiu că nu este frumos să întrebi o doamnă câţi ani are, dar eu trebuie s-o fac.

– Douăzeci şi cinci.

– Vai, ce bătrână eşti, micuţă sirenă, peste cincizeci de ani, la aniversarea ta, vom veni tot aici, şi să-mi spui atunci dacă viaţa cu mine a fost frumoasă sau nu, dacă regreţi noaptea trecută sau nu, dacă ar fi să o iei de la început m-ai alege tot pe mine sau nu? Ai cincizeci de ani la dispoziţie să găseşti răspunsul corect la aceste întrebări. Iar acum, care îţi este prima dorinţă, sau mai corect a doua, prima cred că am îndeplinit-o satisfăcător, îi făcu el cu ochiul.

– Păi, aş vrea să mânânc ceva, după o noapte aşa agitată mi s-a făcut o foame de lup.

– Arăţi într-adevăr puţin cam obosită. Îi mângâie cu arătătorul cearcănele de sub ochi. Şi mă simt puţin cam vinovat, zâmbi el.

– Cred că ar trebui, fu ea de acord, nu cred că am dormit patru ore.

– Este de înţeles, cu totala ta ignoranţă. Am pierdut o groază de timp cu instruirea, şi pot să te anunţ că mai am multe să te învăţ, o privi el malitios.

Obrajii ei se colorară şi îşi plecă ochii sfioasă.

– Să înţeleg că pentru tine nu a fost bine? întrebă cu o voce gâtuită.

– Oh, Hylary, ce ţi-a trecut prin căpşorul tău frumos? Pentru mine a fost minunat; prin ce ţi-am spus mai înainte voiam să te asigur că vor exista multe nopţi şi de ce nu, şi zile când ne vom iubi, iar fantezia noastră trebuie lăsată liberă.

– Credeam...

– El îi astupă gura cu buzele într-un sărut arzător.

– Nu mai spune nimic, pentru că vei spune o prostie. Şi dacă nu te îmbraci imediat să mergem să mâncăm ceva, voi începe o nouă lecţie chiar acum.

Hylary lăsă un hohot de râs să-i zguduie tot trupul.

– Eşti grozav, chiar ai putea?

– Vrei să mă pui la încercare? începu el să-i mângâie sânii.

– Aş putea să renunţ la masă, dar cred că ai tăi se întreabă ce este cu tine de nu ai apărut încă, şopti ea în timp ce se freca felin de torsul lui gol.

– Da, răspunse el cu părere de rău, trebuie să ne îmbrăcăm.

Când ieşiră de mână pe terasă, Alina şi Mihai zâmbiră larg, prietenește, mulţumiţi şi încântaţi de fericirea care le lumina chipurile. După ce se salutară, Mihai a fost cel care a vorbit primul.

– Nu vă întreb cum a-ţi dormit, pentru că se vede pe chipurile voastre, vreau doar să ştiu dacă vreţi să mâncaţi sau sunteţi în faza în care nu aveţi nevoie de lucruri aşa de prozaice.

– Măi glumeţule, te-ai cam ramolit, dar de, ce să-i faci, aşa se întâmplă de la o anumită vârstă. Uite, vezi bobocul ăsta de fată? Astăzi împlineşte douăzeci şi cinci de ani; tu îţi mai aduci aminte cum a fost când aveai vârsta asta?

La aceste cuvinte începu agitaţia. Alina se ridică prima şi o îmbrăţişă pe Hylary, şi înainte să lase locul liber pentru Mihai, îi şopti:

– Ţine minte, doar tu poţi să-l faci fericit pe Victor, tu eşti speranţa pentru el, te rog să ai grijă de el.

Hylary o privi deschis în ochi şi şopti la rândul său:

– Voi face tot ce pot.

Mihai o sărută pe amândoi obrajii, îi strânse mâna în timp ce îi spunea:

– La noi în familie se face o urare, şi sunt bucuros că eu voi fi primul care ţi-o face: sănătate, viaţă lungă, minte-n cap şi bani în pungă.

– Minunat, bătu Hylary din palme. Vă mulţumesc pentru toate urările şi la rândul meu, vă doresc să fiţi fericiţi ca mine acum, toată viaţa.

Nu termină bine cu mulţumirile, că toţi se întoarseră să privească la bărbatul care deschisese uşa de la sufragerie şi timp de câteva secunde privi atent la persoanele aflate pe terasă.

Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat impecabil, cu o figură deosebit de plăcută şi foarte mobilă. Ţinea în mână un buchet de trandafiri roşii, iar în mijlocul buchetului se afla un minunat trandafir galben.

Salută politicos pe toată lumea, apoi se îndreptă către Hylary.

– Mă scuzaţi, doamnă Manering, că mă prezint singur, mă numesc Jason Eckhardt şi sunt ataşat la ambasada americană din Bucureşti. Dar astăzi am o altă misiune, sunt mesagerul familiei dumneavoastră. Vă rog să-mi permiteţi să vă urez mulţi ani fericiţi din partea celor de acasă şi îmi permit să adaug aceleaşi urări şi din partea mea.

Hylary îl privea năucă şi parcă îi pierise glasul.

– Regret nespus că Robert nu m-a anunţat din timp de intenţia dumneavoastră de a vizita această ţară, puteam aranja pentru un confort mai bun.

Aceste cuvinte au fost pentru Hylary ca un duş rece. Îşi reveni imediat din uimire, ţinuta ei deveni maiestuoasă, şi întinse către ataşatul american o mână cu un gest regesc.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Eckhardt.

Bărbatul îi înmână buchetul de flori, apoi scoase din buzunar o cutiuţă prelungă pe care i-o dădu cu un gest elegant.

În timp ce ea deschise cu un gest rapid cutia, constatând că înăuntru se afla o brăţară cu diamante pe care, îşi aminti ea, o admirase cu câtăva vreme în urmă la New York, bărbatul străin îi vorbea.

– Mi-ar face multă plăcere dacă astăzi aţi vrea să mergeţi cu mine la Bucureşti. Soţia mea abia aşteaptă să vă cunoască. Am organizat o mică petrecere în cinstea dumneavostră, şi am putea obţine o legătură telefonică cu New York-ul, unde se află acum Robert.

Hylary închise cutia cu brăţara şi o lăsă să alunece în buzunar. Nu putea s-o poarte acum, ar fi însemnat să-şi jignească prietenii.

– Mulţumesc, domnule, mă simt stânjenită pentru că trebuie să vă refuz propunerea amabilă, dar mi-am făcut şi eu unele planuri pentru această zi, care nu se suprapun cu ale dumneavoastră. Vreau ca această zi s-o petrec cu prietenii mei, aici de faţă.

Zicând acestea se întoarse către cele trei statui care asistaseră împietrite la discuţia lor. Până şi copiii, care nu înţeleseseră nimic din discuţie, stătuseră cuminţi, simţind tensiunea celor mari.

Primul care şi-a regăsit glasul a fost Victor.

– Hylary, noi nu ne supărăm dacă vrei să pleci. Te rog să nu faci nici o derogare de la dorinţele tale. Este ziua ta şi faci aşa cum vrei.

– Dar pot foarte bine să meargă şi dumnealor cu noi, sugeră Jason Eckhardt. Cu câţi vom fi mai mulţi, cu atât va fi mai vesel.

Hylary se gândea, privind fix un punct undeva în spatele ataşatului, că i-ar fi plăcut să-l audă pe Robert, chiar îi era dor de el, dar asta însemna să-şi aducă aminte de cele petrecute acasă şi pentru moment nu era pregătită. Cu Vik petrecuse prea puţin timp şi acum avea nevoie de prezenţa lui. El nu trebuia să intre încă în contact cu ai ei. La ambasadă sigur se va vorbi despre familia ei şi el nu era pregătit să afle adevărul în legătură cu ea. Şi aşa se apuseseră prea multe acum.

În timp ce ea căuta o soluţie, Victor îi privea chipul, citind ca într-o carte deschisă, toate stările prin care trecu în decurs de câteva minute. Privea uimit cum frumosul chip trecu de la o plăcere melancolică la furie, de la concentrare la un zâmbet cald, ca apoi totul să dispară şi să rămână numai hotărârea.

Cu un gest hotărât Hylary îşi aruncă părul pe spate şi îşi ridică bărbia.

– Încă o dată, mii de mulţumiri, domnule Eckhardt, dar prefer să rămân aici. Nu îndrăznesc să vă invit pe dumneavoastră, doarece ştiu că nu puteţi rămâne. Sunt convinsă că veţi vorbi cu Robert la telefon şi vă rog să-i transmiteţi toată dragostea mea şi multe sărutări tatălui meu.

După o clipă de tăcere, ea continuă:

– Mai transmiteți-i lui Robert că îl rog să lase totul așa cum am hotărât la plecarea mea de acasă, el va înțelege despre ce este vorba.

– Regret că nu vă pot convinge să mergeți cu mine, dar dorința dumneavoastră este lege pentru mine.

– Poate cu altă ocazie, zâmbi ea, cred că voi reveni destul de curând în această țară.

– Veți fi întotdeauna binevenită.

– Sunteți foarte amabil, domnule Eckhardt, la revedere, îl concedie ea.

După ce salută din nou pe toată lumea, acesta plecă la fel de brusc cum apăruse.

– Doamne, Hylary, așa se ocupă ambasada voastră de toți concetățenii tăi? întrebă Victor.

– Cred că nu, ai văzut că eu personal nu-l cunosc și nu cunosc pe nimeni din ambasadă, dar familia mea are multe relații, și cum mă iubesc foarte mult, au căutat și au găsit calea să-mi arate că nu m-au uitat de ziua mea.

Cîteva clipe domni tăcerea, spartă în cele din urmă de Victor.

– Dar cine ești de fapt, Hylary? răsună vocea lui gâtuită de emoție.

– O femeie, o simplă femeie care te iubește, Vik.

Alina și Mihai începură să aplaude declarația fetei, așa că starea tensionată începu să se destrame.

– Eu sunt de părere că ar trebui să facem un plan de bătaie pentru ziua asta minunată, propuse Mihai.

– Astăzi vreau să ne facem de cap, sunteți invitații mei și la masa de prânz și la cină. Vik, te rog să alegi tu restaurantul la care să mâncăm împreună.

– Asta nu este o problemă, acum mă duc să cumpăr ceva să mâncăm pe plajă, am pierdut masa la restaurant.

– Eu cu Mihai trebuie să ne întâlnim cu cineva la Constanța, așa că o să vă rugăm pe voi să aveți grilă de copii până ne întoarcem, zise Alina.

– Atunci eu o să iau copiii și o să plec la plajă, iar tu, Vik, cumperi ce ai de cumpărat și vii după noi. Sper să nu întârzii prea mult, fiindcă sunt moartă de foame.

Victor o cuprinse în brațe și o sărută.

– Nu te las prea mult singură, fii convinsă, nu pot trăi prea mult fără tine, îi șopti.

Hylary împreună cu copiii au plecat, în țipetele fericite ale celor mici. Victor spăru lângă ei 20 de minute mai târziu, cu un carton cu zece brânzoaice calde și patru sticle de Coca-Cola. Mâncară cu toții apoi copiii se întoarseră la joaca lor în nisip, în timp ce ei doi se întindeau la soare. Timpul trecu, și vremea prânzului sosi.

– Hylary, ar fi bine să te trezești și să mergem la masă, îi murmură Victor la ureche.

– Dar nu s-au întors Alina și Mihai!

– Sunt deja la resturant, la ora asta, și ne așteaptă.

– Atunci, hai să spălăm copiii și să-i îmbrăcăm.

Au trecut pe la vilă să-și lase lucrurile de plajă, au făcut și ei câte un duș, apoi au plecat la masă.

Victor mergea de mână cu Mihuț, Hylary cu micuța Alina în urma lor. Intrară într-un local, unde într-un separeu dădură de cei doi. Masa aranjată festiv o impresionă pe Hylary.

– Nu mai aveați de gând să veniți? îi apostrofă Alina. Credeam să o să mor de foame cu toate mirosurile astea de aici.

– Azi nu ne poți certa!

– Bine, bine. Și aruncând priviri furișe spre soțul ei, întrebă: Nu ai de gând să te miști?

Mihai se apropie de Hylary și începu:

– Dragă Hylary, sunt purtătorul de cuvânt al întregii familii, din care sper să faci și tu parte cât mai curând

posibil. Îţi dorim multă fericire, sănătate, bucurii şi un călduros, afară sunt 34 de grade, LA MULŢI ANI! Primeşte din partea noastră o mică atenţie pe care de câte ori o vei vedea să-ţi amintească de noi.

Hylary îi sărută pe toţi, primind pachetul de la Mihai. Se aşezară la masă şi ea desfăcu pachetul. Găsi într-o pungă o minunată ie brodată de mână.

– Sper să fie mărimea ta, spuse Alina, ăsta este cadoul meu şi al lui Mihai, restul este de la Victor.

Căutând mai departe dădu peste o casetă făcută din scoici, iar în interior se aflau două şiraguri, unul din cochilii de melci şi altul din micuţe scoici albe.

– Sunt minunate toate, exclamă ea. Sunt adevărate opere de artă!

Cu un gest firesc îşi puse şiragurile la gât şi continuă:

– Voi fi întotdeauna mândră să le port, şi mereu îmi va aminti de această minunată vacanţă, care ne-a făcut să ne întâlnim.

Meniul a fost excelent iar la sfârşit a fost adus un tort de ciocolată.

– L-am cumpărat de la Constanţa, răspunse Alina la întrebarea din ochii tinerei sărbătorite.

– Acum ce facem? întrebă Hylary.

– La noi se spune: fie domnul cât de mic, după-amiază doarme un pic. Ce zici? întrebă Alina.

– Da, este foarte bine, simt într-adevăr nevoia de puţină odihnă, privi ea în ochii lui Victor.

– Atunci hai să ridicăm ancora, şi la culcare!

Ajunşi la vilă copiii şi părinţii lor urcară scara în timp ce Victor o conduse pe Hylary la ea în cameră.

– Dormim separat, sau mă laşi să te adorm în braţele mele?

– Categoric a doua variantă îmi surâde, zâmbi ea în timp ce îl trăgea după ea în cameră.

CAPITOLUL VII

JOI, 22 IULIE

Timpul trecea cu viteză iar pentru cei doi îndrăgostiți, zilele și nopțile erau prea scurte. Nu era bine dimineață, că se făcea seară. Vremea zbura și ei nu reușiseră să se obișnuiască cu gândul că vacanța are un termen limită, la care refuzau cu încăpățânare să se gândească. Erau mulțumiți să trăiască fiecare clipă cu intensitate, fiecare trăind pentru celălalt.

Se duceau la plajă dimineața cu toții, iar după masa de prânz se duceau numai ei doi. Trupurile lor erau deja frumos bronzate.

În timp ce coborau treptele de la faleză, Hylary se agăță cu putere de brațul bărbatului care mergea alături de ea.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– Nu știu, o durere cumplită, aici în partea dreptă a abdomenului.

Au stat puțin sprijiniți de parapetul de piatră, așteptând ca durerea să dispară.

– Acum poți să mergi? întrebă Victor foarte îngrijorat.

– Cred că da, îi zâmbi ea.

Dar cum începu să meargă, durerea reveni, parcă mai atroce. Speriat Victor o luă în brațe și cu pași mari făcu drumul înapoi spre vilă. Intră de pe verandă direct în camera ei, unde o întinse cu grijă pe pat. Ea se chirci de durere, în timp ce el nu știa ce să facă. Până la urmă se hotărî s-o lase un moment singură pentru a-l chema pe Mihai. O luă deci la fugă pe scări și bătu tare în ușa fratelui său.

– Mihai, vino te rog repede în camera lui Hylary, îi este foarte rău.

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse tot într-o fugă. O găsi palidă, cu picioarele adunate la piept, gemând uşor.

– Doamne, iubito, ce s-o fi întâmplat, te doare rău?

– Da, veni răspunsul slab.

Un ciocănit uşor în uşă precedă intrarea lui Mihai. Se îndreptă apoi cu paşi mari spre pat.

– Spune-mi Hylary, unde te doare şi cum, rosti el blând.

– Uite aici, în partea dreptă a abdomenului, mă doare foarte tare, de-a dreptul insuportabil, parcă mă înjunghie cineva, şuieră ea cuvintele.

Mâna experimantată palpă zona indicată, dar la geamătul ei se opri o clipă.

– Rabdă un pic, o rugă Mihai, trebuie să mă lămuresc.

Cu grijă, el continuă să palpeze toată zona, apoi se întoarse la partea cuprinsă între ombilic şi şold.

– Auuu...

– Mihai, ce faci, las-o, nu vezi cât suferă?! strigă Victor.

– Măi băiete, taci şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

– Bine, omule, dar o doare, sau asta pentru tine nu contează?

– Cred că ar fi puţin mai bine dacă ne-ai lăsa singuri, şi te-ai plimba puţin pe afară.

– Eşti cam nebun, dacă crezi că plec de lângă ea.

– Uite ce e, nu am vreme să mă cert cu tine, dar dacă îţi mai aud gura, te dau afară cu forţa, să fie clar.

Calm, puse palma pe fruntea bolnavei.

– Mihai, poate este o indigestie, sugeră ea, am şi o uşoară senzaţie de vomă.

– Hylary, diagnosticul meu este altul, spuse Mihai după ce-şi retrase mâna de pe fruntea ei fierbinte. Se opri apoi, privind către Victor.

– Dacă vrei să faci ceva, atunci dă fuga la bucătărie şi scoate toate cuburile de gheaţă din tăviţe, pune-le într-o pungă de plastic, leag-o bine să nu curgă, şi vino cât mai repede înapoi.

– Hylary, nu vreau să te sperii, dar după părerea mea ai apendicită acută, şi cred că va trebui să ajungi cât mai repede la spital. Va trebui să fii operată cât mai curând.

– Nu se poate să primesc un tratament, şi să mă operez când ajung acasă?

– Criza este puternică şi pot apărea complicaţii. Dacă o faci acum, în cel mult trei zile eşti bine.

– Eşti sigur că nu am altă alternativă? gemu ea.

– Ca să te convingi, voi chema salvarea şi vei merge la spital; dacă şi doctorul de gardă va da acelaşi verdict, trebuie să o faci.

– Ce trebuie să facă? se auzi vocea încărcată de îngrijorare a lui Victor.

– Te-ai întors? Pune punga într-un prosop şi să i-o ţii uite aici, preciză Mihai.

Tânăra gemu strângând picioarele la piept. Doctorul se ridică şi părăsi camera.

– Ce ţi-a spus că ai? întrebă şovăitor.

Mici broboane de transpiraţie apărură pe fruntea ei încinsă. Durerea era din ce în ce mai violentă.

– Nu mai pot... şopti ea. Mihai crede că am apendicită şi că va trebui să fiu operată.

– Cuuum? strigă Victor disperat, apoi vocea lui deveni calmă. Dacă Mihai a spus aşa, sunt convins că are dreptate.

– Mă bucur, frăţioare că suntem şi noi o dată de aceeaşi părere. Uite, Hylary, înghite pastilele astea, durerea va mai ceda puţin, dar nu va dispărea.

*
* *

Uşile de la salvare au fost trântite cu zgomot şi cu sirena funcţionând, au pornit spre spital.

Ascuns printre arborii de peste drum, un bărbat fotografia fiecare mişcare a celor din jurul salvării. Apoi, porni în urmărirea celor două maşini plecate din faţa vilei, la volanul unui Mercedes.

După ce se asigură de la distanţă că Hylary a fost internată, alergă la poştă de unde telefonă la Bucureşti.

– Alo, cu domnul Eckhardt, ceru el.

– La telefon.

– Sunt postul numărul unu. Doamna Manering a fost internată de urgenţă la spitalul din Constanţa. Nu ştiu cu ce diagnostic, poate puteţi afla dumneavoastră şi informa la Chicago în cel mai scurt timp. Am fost instruit să nu apelez la dumneavoastră decât într-un caz excepţional. Eu mă voi întoarce să stau pe lângă spital, am să revin cu un telefon peste două ore.

– OK, voi avea timp să-l anunţ pe Robert Manering.

După ce închise telefonul, Jason îşi puse secretara să afle de la spital diagnosticul cu care era internată Hylary. După un sfert de oră, secretara îl informă că tânăra avea apendicită acută şi că urmează să fie operată, cu consimţământul ei.

– Te rog să mai stai până reuşeşti să-mi faci o legătură telefonică peste ocean. Scrise pe o bucată de hârtie numărul şi îl dădu secretarei.

A durat aproape o oră până ce a obţinut legătura.

– Alo, Robert, sunt Eckhardt.

– Salut, s-a întâmplat ceva cu Hylary?

– Din păcate, da.

– Dumnezeule, ce, un accident?

– Nu chiar, stai calm să-ţi pot explica. A făcut o criză de apendicită şi acum urmează să fie operată.

– Operată! ţipă el în telefon. Jason, nu se poate, opreşte operaţia, cine poate s-o opereze acolo fără risc? Probabil că nici nu există doctori calificaţi, ci doar vraci.

– Fii liniştit, încercă Jason să-l tempereze, aici există medici foarte buni şi am înţeles că asistă la operaţie şi un renumit chirurg din Bucureşti, care întâmplător locuieşte în aceeaşi vilă cu sora ta.

– Cred că este mai bine să-i facă ceva să o liniştească, şi eu voi fi acolo în cel mai scurt timp posibil.

– Ar putea fi prea târziu, şi drumul de întoarcere este destul de lung, şi mi s-a spus că nu ar rezista. Aşa că tu vino cât de repede, iar ea până atunci va fi operată.

– Dacă nu va supravieţui? întrebă Robert disperat.

– Eşti complet nebun, este vorba de o amărâtă operaţie de apendicită, este foarte uşoară şi fără riscuri.

– Nu o poate opera chirurgul acela despre care mi-ai vorbit?

– Am înţeles că va asista doar la operaţie.

– Aranjează cu el, voi plăti eu când ajung, vreau să fie operată de cel mai bun medic, ai înţeles? Nu contează cât costă.

– Voi încerca. La ce oră pleci de acolo, ca să ştiu când să te aştept la aeroportul din Constanţa.

– Într-o jumătate de oră am decolat. Acum aici este ora 9:30, deci la 10 sunt deja în drum spre voi. Acolo ce oră este?

– Este 18:80.

– Bun, deci vom ajunge în jurul orei trei, ora voastră. Spune cum se numeşte aeroportul pe care trebuie să aterizăm.

– M. Kogălniceanu.

– Doamne, ce nume, dictează pe litere, că n-am înțeles.

După ce reuși să scrie corect numele aeroportului de destinație, Robert îi spuse:

– Jason, dacă Hylary pățește ceva, să nu dai ochii cu mine.

– Prietene, sunt convins că-ți faci probleme degeaba.

– Pe curând.

– Cu bine, Robert.

În timp ce Robert punea pe jar piloți, mecanici, și până la urmă aproape tot personalul din jurul său, pentru ca la ora 10 și șapte minute avionul să decoleze spre România, Jason Eckhardt își anunță soția că nu va ajunge acasă.

Apoi așteptă telefonul din Constanța. Când cele două ore au trecut, telefonul sună.

– Alo, răspunse Eckhardt.

– Ați luat legătura cu centrul?

– Da. Domnul Manering va sosi la Constanța în jurul orei trei în noaptea asta, pentru a o lua pe doamna Manering acasă. Am aranjat la spital să fie operată de doctorul Tomșa, este vorba de o operație de apendicită.

– Eu ce trebuie să fac?

– În primul rând te duci și-mi închiriezi o cameră la cel mai apropiat hotel și ne întâlnim în jurul orei 21, la spital.

– OK, vă aștept la ora 21.

*

* *

După ce o consultă, doctorul Adamovici dădu același diagnostic ca și Mihai. Hylary a fost apoi dusă într-o rezervă, unde o asistentă drăguță i-a luat sânge pentru câteva analize. În așteptarea rezultatelor i-au făcut câteva calmante.

Victor, cu un halat aruncat pe umeri, stătu în tot acest timp nedezlipit de ea, ca o umbră. Nu mai avea cuvinte s-o îmbărbăteze, se gârbovise de supărare. Când criza o mai lăsă să respire, Hylary încercă să-i zâmbească. Zâmbetul ei a fost pentru el ca o picătură de apă vie. Îi strânse mâna la piept şi apoi îşi apăsă buzele pe ea.

– Dragostea mea, murmură el, doresc aşa de mult să-ţi văd surâsul iar, încât aş merge eu în locul tău la operaţie dacă ar fi posibil.

– Ştiu, iubitule, dar nu-ţi face probleme, am toată încrederea în Mihai şi ştiu că totul va fi bine. O să mai avem timp să gustăm din vacanţa asta minunată care ne-a unit.

– Dar după aceea ce se va întâmpla, Hylary?

– Aşa cum ai spus tu o dată, trebuie să luptăm pentru a ne găsi fericirea.

– Sufletul meu, vreau aşa de mult să fii soţia mea! Tu vrei?

Hylary îl privi fix câteva secunde. Propunerea lui o umplu de bucurie, dar situaţia ei era incertă, aşa că nu putea să răspundă cum dorea, cu un da spus din tot sufletul.

– Vik, propunerea ta reprezintă tot ce îmi doresc pe lume, dar în momentul de faţă nu pot să-ţi dau un răspuns favorabil. Ar trebui să-ţi spun o poveste mai lungă, şi eu nu sunt în stare acum, dar mâine cred că voi avea destul timp pentru a o spune. Vreau să ştii că trebuie să mă întorc acasă la sfârşitul acestei vacanţe, pentru a limpezi câteva probleme, dar trebuie să fii convins că voi reveni cu dorinţa de a rămâne lângă tine toată viaţa.

– Îţi mulţumesc, este tot ce doream să aud, şi dacă în rezolvarea problemelor tale pot să te ajut cu ceva, nu-mi refuza ajutorul. Sper ca de acum orice necaz şi bucurie să le împărţim.

Cu infinită tandreţe Victor se aplecă peste pat, o îmbrăţişă cu grijă sărutând ochii care îl priveau plini de dragoste.

Uşa se deschise brusc şi Mihai apăru în prag.

– Gata, porumbeilor, analizele sunt bune aşa că ne apucăm de treabă. Hylary, draga mea, continuă el, ai nişte pile foarte sus-puse.

– Cum aşa?

– Păi s-a telefonat de la ambasada voastră, prima dată ca să se intereseze de motivul internării tale, şi a doua oară ca să se facă presiuni pentru a opera eu mâna întâi. Doctorul Adamovici se putea supăra, dar în baza vechii noastre prietenii a înţeles, mai ales că şi tu doreai asta.

– Mihai, dar cum au aflat cei de la ambasadă aşa de repede de internarea ei?

– Sincer să fiu, dragă frate, nu ştiu. Poate le-a şoptit vreo pasăre vorbitoare.

Cei doi bărbaţi priveau acum la Hylary care se roşise toată, aşteptând ca ea să le lămurească nedumerirea.

– Regret cele întâmplate, şi îi voi cere scuze şi doctorului Adamovici. Cred că ştiu cine îmi face asta, dar trebuie să mă conving.

Cu un oftat se chirci de durere, în timp ce şoptea doar pentru ea:

– De ce-mi faci asta, Robert?

Cu toate că şoapta ei fusese stinsă, Victor o auzi şi păli, muşcat de şarpele geloziei. Era pentru a doua oară când auzea numele acestui bărbat.

În rezervă intrară două asistente pentru a duce bolnava la sala de operaţii. Plecară apoi cu toţii, lăsându-l pe Victor singur cu gândurile lui. Epuizat sufleteşte, el se întinse în patul pe care ea tocmai îl părăsise. Muncit de gânduri şi de griji, pierdu noţiunea timpului.

Sări speriat când uşa se deschise brusc.

– Gata, frăţioare, zâmbi Mihai, totul a mers strună. De altfel, este foarte tânără şi foarte sănătoasă, deci îndeplinea toate condiţiile pentru a nu exista probleme.

– Vrei să spui că totul s-a terminat, operaţia a reuşit?

– Categoric, totul este bine.

– Deci, acum, nu se mai poate întâmpla nimic rău?

– Dragul meu, departe de a fi prezicător, din punctul meu de vedere totul este OK.

– Pot să merg să stau cu ea?

– Sigur că da, este la reanimare acum, dar eu cred că ar fi mai bine dacă te-ai întoarce cu mine la vilă, şi te-ai odihni şi tu. Vreau să-ţi precizez că ea va dormi liniştită până mâine dimineaţă.

– Mulţumesc, Mihai, oftă Victor.

– N-ai pentru ce.

– Hai să mă duci la ea, apoi dă fuga la vilă s-o linişteşti pe Alina.

– Ai putea merge şi tu cu mine, încercă Mihai să-l convingă.

– Nu fi pisălog, nu plec de aici până nu sunt şi eu convins ca tine, că totul este în regulă.

– Ai devenit cam sceptic, băiete, te-ai aprins rău, bag de seamă.

Victor oftă profund.

– Adevărul este că nu ştiam că mai pot iubi cu o asemenea patimă pe cineva. Credeam că inima mea e rece ca piatra de pe mormântul primei mele soţii.

*

* *

Victor îşi privi ceasul. Era aproape ora douăsprezece. Liniştea care se lăsase peste spital era desăvârşită. Se

ridică încercând să-şi dezamorţească oasele. Merse până la fereastră, privi, apoi se întoarse spre locul său de veghe.

Privirea îi fu atrasă de paşaportul care zăcea pe noptieră. Oare cum arăta Hylary în poza din paşaport? Întinse mâna, îl luă, apoi se aşeză la locul lui. Deschise la prima pagină.

– Uite, acuma ştii cum o cheamă, şopti el. Hylary Campalla Manering. Ce nume, format de fapt din două. Probabil este numele mamei şi celălalt numele tatălui ei. Probabil părintele cu numele de Campalla era de origine italiană, merse el mai departe cu presupunerile.

Se lăsă pe spate zâmbind. Se ridică să pună paşaportul înapoi pe noptieră, când dintre filele lui căzu o hârtie. Curios, se aplecă, o luă şi începu să o citească. Era o asigurare medicală. Voia tocmai s-o pună la loc, când ochii îi rămaseră lipiţi de o rubrică în care era trecută starea civilă. Victor căzu la loc în fotoliu. Era căsătorită. Din cauza asta nu putuse să-i spună lui da. Mintea lui refuza totuşi să creadă, şi pentru a-şi motiva refuzul încercă să-şi amintească noaptea când făcuseră dragoste pentru prima oară. Era foarte clar pentru el că ea nu avea nici un pic de experienţă sexuală şi că tot ce învăţase până acum învăţase de la el.

Disperat, îşi cuprinse capul în palme. Oare să aibă un soţ impotent? Era singura explicaţie logică; atunci de ce nu divorţase până acum? De ce m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, dacă ştiai că acasă te aşteaptă un soţ? o certă în gând.

Privi la ea cu mânie, în timp ce şoptea:

– Doamne, de ce mi te-ai dăruit aş cum ai făcut-o, plină de nevinovăţie şi în acelaşi timp cu hotărâre?

Ştia acum că ea despre asta vrusese să-i vorbească înainte de operaţie. Pe măsură ce se liniştea, încrederea în

ea îi revenea. Privi din nou Hylary. Era senină şi dormea cu o respiraţie egală, liniştită.

– Cât o mai fi până la ziuă? Se uită la ceas: era puţin trecut de ora unu.

– Mai bine aş încerca să dorm puţin, altfel dimineaţa voi avea un cap cât un dovleac.

Încercă să-şi găsească o poziţie cât mai comodă, lungindu-şi picioarele până la jumătatea încăperii şi lăsându-şi capul pe spătarul de la fotoliu. Fără să se uite, căută mâna fetei şi o acoperi protector cu palma lui.

Închise ochii, obligându-se să nu se gândească la nimic. Încetul cu încetul, somnul îl cuprinse în mrejele lui odihnitoare.

Ca prin vis simţi agitaţie, dar nu reuşea să se dezmeticească, să ştie unde este şi ce se întâmplă. Încercă să se mişte şi simţi o durere puternică în picior. Atunci deschise ochii. Prima imagine de care fu conştient era aceea a unui bărbat necunoscut care-l privea încruntat. Victor ridică cu greutate capul, apoi îşi aminti totul şi sări în picioare.

– Bănuiesc că sunteţi Victor Tomşa, spuse bărbatul care se afla de cealaltă parte a patului, cu o voce rece şi distantă, chiar dacă tonul era scăzut. Vreau să vă mulţumesc atât dumneavoastră cât şi fratelui dumneavoastră pentru că aţi avit grijă de Hylary. Numele meu este Robert Manering.

Când îi auzi numele, Victor simţi că se clatină. Deci acesta era omul căruia ea îi transmitea toată dragostea ei, era limpede, omul din faţa lui era soţul ei.

Chiar dacă cuvintele sunau cordial, sprânceana ridicată şi surâsul ironic din colţul buzelor te făceau să te simţi stânjenit.

Statura lui Victor, înaltă, îl domina pe străin, dar ochii acestuia erau duri şi dezaprobatori.

– Spuneţi-mi dacă Hylary are vreo datorie faţă de domnul doctor Mihai Tomşa. Suport eu toate cheltuielile.

– Nu, Hylary nu are nici o datorie la nici un membru al familiei mele, rosti Victor apăsat.

După ce rosti aceste cuvinte deveni conştient că nu mai are ce căuta în acea cameră de spital. Acest bărbat elegant şi foarte bine, trebui el să recunoască, era acum cel stăpân pe situaţie.

Treaz acum de-a binelea, Victor privi în direcţia străinului şi ochii lui deveniră la fel de duri ca ai acestuia.

Privirile lor s-au întâlnit, tăioase ca lamele a două pumnale gata de luptă. Robert a fost cel care a renunţat la duelul privirilor şi fizionomia lui suferi o schimbare totală când se lăsă în genunchi pe cimentul rece, îmbrăţişând trupul adormit. Victor asistă înmărmurit la enorma dragoste pe care bărbatul o revărsa asupra bolnavei.

– O, Hylary, mi-a fost aşa teamă că voi ajunge prea târziu, îl auzi Victor şoptind. Dar acum, Prinţesa mea dragă, sunt aici şi te voi duce acasă, continuă el să şoptească, ignorând complet prezenţa celuilalt bărbat.

La intrarea bruscă a doctorului Adamovici, însoţit de asistentă şi de încă doi bărbaţi, străinul se ridică şi îl privi distant. Se vedea că doctorul fusese trezit din somn.

Parcă punând o placă, Robert vorbi primul:

– Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru Hylary, domnule doctor, şi vreau să ştiu unde trebuie să plătesc costul operaţiei şi al spitalizării.

– Nu datoraţi nimic, domnule, ripostă medicul, totul a fost plătit.

– De cine?

– Nu ştiu şi nici nu mă interesează, puteţi afla de la fişier.

Doctorul Adamovici se întoarse către Victor şi vorbi româneşte.

– Lucrurile se cam încurcă, flăcău. Oamenii ăştia vor s-o transporte cu un avion particular în America. Cred că ar fi cazul să pleci.

– Da, doctore, mulţumesc.

– Pentru puţin, flăcău, regret că se termină aşa.

– Apoi se întoarse către străini.

– Am înţeles că doriţi să fie consultată şi de medicul dumneavoastră.

– Da, răspunse rece străinul.

– Bun, atunci vă rog să părăsiţi încăperea, că parcă ar fi gară aici. Rămâne numai doctorul dumneavoastră. Victor se îndreptă primul către uşă.

– Rămân şi eu, îl auzi Victor pe străin spunând.

Unul din ceilalţi doi bărbaţi, probabil medicul, îl atinse uşor pe umăr şi îi spuse calm:

– Nu se poate, Robert, trebuie să ieşi şi tu cu ceilalţi. Domnul doctor are dreptate, suntem prea mulţi aici.

Cu paşi ca de plumb, Victor ieşi şi porni de-a lungul coridorului pustiu. Privi afară. Era încă întuneric, ceasul arăta ora patru.

În urma lui ieşiră Robert şi Jason Eckhardt.

– Robert, trebuie să luăm şi lucrurile ei.

– Să le ia naiba, tu crezi că ea are nevoie de zdrenţele alea?

– Măcar brăţara, este o avere.

– Bine, fie, cum vrei, vreau să plecăm cât mai repede.

– Până o transportaţi voi, eu o să-l rog pe domnul Tomşa să meargă cu mine la vilă.

Robert Manering privi după bărbatul gârbovit care mergea cu paşi târşiţi pe lungul coridor de spital.

Dintr-o dată îi păru rău de el, îi păru rău că se uitase aşa urât la el. Acum ştia sigur că o iubea foarte tare pe Hylary, păcat că nu era din lumea lor, ar fi fost un soţ cu adevărat bun pentru sora sa.

– Crezi că te va ajuta?

– Robert, tu nu cunoşti românii, sunt oameni foarte prietenoşi.

– OK, spuse Robert obosit, du-te cu el şi te aştept la aeroport, nu întârzia, vreau să ajung cât mai repede acasă.

Jason o luă la fugă după Victor. Îl ajunse tocmai când ieşea pe uşa principală a spitalului.

– Domnule Tomşa! îl strigă el.

Victor se opri, ridicând privirea spre cel care-i vorbea.

– Am o mare rugăminte la dumneavostră, putem merge împreună la vilă, pentru a recupera bagajul doamnei Manering?

– Regret, dar nu sunt cu maşina şi autobuzul nu circulă la ora asta.

– Maşina mea este parcată aici, în faţa spitalului, ceea ce solicităm este să-mi arătaţi camera şi eventual să mă asistaţi.

– Da, vă ajut.

Drumul până la vilă îl făcură în tăcere. Victor îl conduse în camera fetei şi aşteptă în prag.

Jason desfăcu dulapul, scoase sacul ei de voiaj, aruncă lucrurile găsite în el, apoi căută brăţara pe care o găsi în sertarul de la noptieră. Când să iasă, Victor îi dădu şiragurile de scoici şi melci.

– Domnule, vă deranjează dacă vă pun o întrebare?

– Nu, de ce să mă deranjeze?

– Doamna Hylary este bogată?

– Nu bogată, dragul meu, ci foarte bogată, familia ei se numără printre primele zece familii, ca avere, în ţara mea.

– Atunci ce căuta în amărâta asta de ţărişoară, făcând pe fetiţa săracă?

– Toană de copil răsfăţat.

– Mulţumesc, nu vă mai reţin, ştiu că vă grăbiţi.

Uşa se închise în urma americanului.

Victor trase perdelele şi privi marea din care soarele începea să urce către bolta cerească.

O nouă zi, pentru toţi era o nouă zi, pentru el era un nou sfârşit. Toropit se aruncă în pat. Luă în braţe perna care mai păstra încă mirosul ei. Plânse tăcut, cu lacrimi care dureau, până când adormi.

CAPITOLUL VIII

Robert privea în tăcere culoarul de spital. Se dezmetici la zgomotul făcut de uşa rezervei.

– Dragul meu, operaţia a fost făcută de o mână de maestru. Nu sunt nici un fel de probleme. Putem s-o luăm acasă, zâmbi doctorul Michael Quinton către Robert.

– Am aranjat cu doctorul Adamovici să ne pună la dispoziţie o salvare până la aeroport. Brancardierii vor fi aici în câteva minute.

– Este terenul tău, aşa că dacă tu spui că este bine, eu te cred.

Robert Manering se despărţi de doctor înapoindu-se lângă patul surorii sale.

– Doamne, Hylary, murmură el încet, ce dramă poate stârni viaţa în câteva ore; stai şi dormi liniştită, fără să ştii de furtuna care bântuie sufletul bărbatului care te păzea ca un câine credincios. Dar este mult mai bine aşa. N-am să-ţi povestesc niciodată cele întâmplate aici. Vei merge acasă şi peste toate se va aşterne uitarea, o dată cu trecerea timpului. Micuţa mea prinţesă, oare soarta ţi-a interzis fericirea? Sper, din tot sufletul, că nu.

Brancardierii intrară şi o aşezară uşor pe un fel de pat cu rotile. Michael Quinton semnă toate actele date de doctorul Adamovici, şi grupul se îndreptă spre ieşirea din spital.

– Michael, i se adresă Robert, mergem şi noi cu salvarea, pentru că Jason a luat maşina să aducă lucrurile ei de la vilă.

La contactul cu aerul Hylary dădu semne că se trezeşte, pleoapele se zbătură uşor înainte de a se deschide şi a fixa

bărbatul necunoscut care trăgea de patul pe care era întinsă.

– Cine eşti dumneata? articulă ea.

Robert se apropie repede de ea şi o luă de mână.

– Linişteşte-te, Prinţesă, totul este OK, mergem acasă. Acum eşti cu mine, zâmbi el puţin forţat.

Uimită că îl vede acolo, Hylary făcu ochii mari fixându-şi fratele.

– Robert, tu aici? Cum, când ai ajuns?

– Nu te mai frâmânta, răspunse el blând. Avem timp suficient pentru discuţii în avion şi apoi acasă. Acum trebuie doar să stai liniştită.

– Dar eu vreau să discutăm acum! ţipă ea.

Michael Quinton îi apucă mâna liberă, încercând s-o liniştească.

– Robert, nu vreau să plec cu tine, zise ea hotărât, încercând să se dea jos din patul umblător.

Privirea ei disperată rătăcea de la unul la altul, studiindu-i şi aşteptând să vadă alt chip, care din păcate lipsea.

Mâna ei strânse cu toată puterea mâna lui Robert când întrebă:

– Unde este Vik? Spune, unde este? El n-ar fi plecat dacă nu îl goneai tu. Am simţit mereu prezenţa lui lângă mine. Mâna lui care o acoperise pe a mea m-a făcut să dorm liniştită, îl ştiam aproape. Ce i-ai făcut? ţipă ea, în timp ce se zbătea să ajungă pe propriile picioare.

La privirea poruncitoare a lui Robert, doctorul Quinton îşi deschise rapid geanta, scoase o fiolă şi o seringă şi, cu o viteză uluitoare, înţepă braţul fetei.

Hylary se mai zbătu puţin spunând cuvinte fără sens, apoi trupul ei se linişti şi ochii i se închiseră cuminţi.

– Acum a fost uşor, Robert, dar să ştii că nu o pot ţine tot timpul adormită.

Privirea lui Manering era încruntată. Înţelesese din reacţia ei că era ceva serios între ea şi acel bărbat. Dar indiferent ce ar fi fost, nu putea s-o lase în această ţară. La fel gândise şi Henri Manering, care acum stătea ca pe jăratic aşteptându-i.

În fond era femeie, deci capricioasă. Poate că totul nu era decât un capriciu, favorizat de ambianţă, de starea ei sufletească deosebit de sensibilă şi de farmecul incontestabil al tipului.

Cu puţin timp înainte de plecarea precipitată, Robert primise raportul referitor la persoanele care locuiau împreună cu ea.

Îl interesase în primul rând Victor Tomşa. Studiile şi felul cum se descurcase în ultimii ani dovedeau că este un tip capabil, cu multe resurse. În dosar era menţionat accidentul soţiei lui şi faptul că în ultimii ani avusese mai multe amante. Pentru Robert aceasta reprezenta singura bilă neagră pe care i-o dăduse.

Acum totul se desfăşura conform planului. Nu mult după ce o suiră pe Hylary la bordul avionului, sosi şi domnul Eckhardt cu bagajul; putând astfel să pornească înapoi spre casă.

În avion, după decolare, Michael Quinton luă pulsul fetei în timp ce Robert, aşezat comod, îl privea.

– Chiar şi aşa adormită, are pulsul cam accelerat.

– Cât timp va fi sub efectul narcozei?

– Cred că cel mult două ore.

Doctorul privi la Robert. De mult nu-l mai văzuse aşa de îngrijorat.

Timpul trecea monoton. Avionul zbura cu zgomotul lui uniform, într-o mare de nori.

Hylary se trezise dar nu voia să deschidă ochii. Pe sub genele lungi îi privea pe cei din jurul ei.

Doctorul moţăia în fotoliul de lângă ea. Robert privea nişte hârtii, dar mintea lui era departe. Avea faţa trasă de oboseală şi foarte tristă.

Era şi cazul să fie trist, bombăni ea în gând. De ce a trebuit să mă răpească din spital acum? Ce s-o fi întâmplat între el şi Vik? Închise ochii la loc. Voia să fie singură cu nefericirea ei. Plecarea ei aşa de bruscă rupsese toate legăturile care o uniseră cu Vik. Nu ştia nimic despre el, nici măcar numele oraşului în care trăia! Îşi impuse să se calmeze şi să nu se lase purtată de supărare. Compania are un puternic grup de detectivi, aşa că nu va fi o problemă să afle tot ce doreşte despre iubitul ei. Acest gând o făcu să treacă mai uşor peste momentul acela critic. Se va face bine, va vedea ce se aude cu procesul ei de divorţ şi apoi se va întoarce la omul la care ţinea mai mult decât orice pe lume. Omul care o înţelegea dintr-o privire, tandru şi iubitor cum nu mulţi bărbaţi pot să fie. Simţi parcă atingerea buzelor lui. Se înfioră de plăcere.

– Cred că ar fi cazul să mă trezesc, monologă ea.

Încet, studiat, se mişcă puţin, apoi deschise ochii. Robert fu într-o clipă lângă ea. Expresia de îngrijorare îi dispăru de pe chip, în timp ce-i zâmbea cu dragoste.

– Hello!

– Hello, răspùnse ea.

– Cum te simţi?

– Cred că foarte bine. După durerile de ieri, azi mi se pare minunat.

Doctorul îi apucă mâna căutându-i pulsul. După câteva secunde de tăcere, îl auziră spunând:

– Foarte bun.

– Dar ce, te îndoiai? întrebă Hylary cu o nuanţă de ironie în glas.

– Nu. Operaţia a fost făcută foarte bine.

– Cred şi eu, doar m-a operat cumnatul meu, preciză ea privind maliţios către Robert.

– Ştii, Prinţesă, nu cred că este momentul să glumim cu lucruri serioase.

– Nu glumesc deloc, răspunse ea de data aceasta foarte hotărât.

– Hylary, eşti bolnavă şi cred că ar fi mult mai bine dacă te-ai concentra asupra vindecării tale, fără să ne mai pierdem timpul cu discuţii inutile.

Tonul lui destul de dur o făcu să cedeze, înţelegând că nu ar fi câştigat numic dacă se certa cu el.

– Bine, spuse ea clam, dar vreau să-mi promiţi ceva.

Faţa lui se lumină.

– Orice!

– După ce Michael mă va considera sănătoasă, vreau să am o discuţie ca pe vremuri cu tine şi cu tata.

– Draga mea surioară, eu aştept această discuţie cam de multişor.

– Ei, şi dacă am rezolvat această problemă, am să spun că îmi este cam foame!

Destinşi, toţi începură să râdă.

*

* *

Victor mergea pe plaja goală târându-şi picioarele prin nisip. Se mişca anevoie, mâinile şi picioarele parcă nu erau ale lui. Privirea îi căzu pe bolovanul pe care Hylary plânsese în acea seară ploioasă. Cu mişcări greoaie, de om învins, se târî spre piatră unde se aşeză cu un oftat.

Oare piatra asta este destinată să fie martorul mut şi rece al suferinţelor lor?

Aici, Hylary mărturisise mării şi ploii suferinţa ei. Se întrebă, pentru a mia oară, de ce plânsese ea atunci, de ce i

se dăruise apoi atât de necondiționat? Ceea ce fusese între ei nu era doar sex, trăiseră împreună o frumoasă poveste de dragoste, deci și ea fusese implicată emoțional!

Își trecu degetele prin părul zbârlit de vânt.

– Am ajuns la vârsta întrebărilor, murmură el. Doamne, ce mă fac?

Victor își cuprinse capul cu palmele.

– Doamne, cum de mai era virgină, cu un bărbat ca acel Robert? Am crezut că mă va sfâșia când ne-am întâlnit la spital, noroc că ne despărțea patul pe care zăcea Hylary!

Sigur, era normal să plec, el avea toate drepturile asupra ei.

Ba nu, nu toate, ea mi-a dăruit mie ceea ce lui, din cine știe ce motive, nu i-a dăruit. Chiar dacă actele spun că este soția lui, în realitate ea este femeia mea, hotărî el.

Of, de ce a trebuit să ne întâlnim, să ne iubim atât de mult, ca apoi să ne trezim aruncați de viața asta parșivă în lumea mare, atât de departe unul de altul?

Dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat, oare ar fi rămas aici cu mine? Hai să fiu obiectiv, dacă este așa de bogată, probabil că n-ar fi rămas niciodată aici. Sigur nu i-aș fi putut oferi nici măcar un sfert din luxul cu care era obișnuită, orcât aș fi muncit și m-aș fi zbătut. Poate totuși ar fi reușit să se adapteze, așa cum a stat în aceeași vilă cu mine, în aceleași condiții cu noi toți, poate am fi cumpărat o casă. Dacă m-ar fi iubit cu adevărat, ar fi fost posibil.

*
* *

Soneria telefonului îl deranjă pe Toni Campalla din plăcuta îndeletnicire. Cu un gest leneș se rostogoli în pat până reuși să ridice receptorul. Cealaltă mână rămase posesiv pe spatele băiatului cu care era.

– Da.

– Nevasta ta este internată de ieri la clinica particulară a doctorului Quinton.

Recunoscând vocea aspră a tatălui său, Toni sări în picioare, uitând că este gol.

– Mulțumesc, tată, mă duc chiar acum.

– Ai vreo șansă să reușești s-o convingi?

– Nu, cred că cealaltă soluție reprezintă singura posibilitate.

– Atunci vino imediat aici să discutăm. Este ora 14, ai 30 de minute să ajungi.

Agitat, Toni se repezi spre haine. Aruncă câteva bancnote băiatului din pat. Se îmbrăcă rapid. După admonestările cu care fusese primit de bătrân, la întoarcerea lui din Franța, când reușise să găsească numai hotelul în care stătuse Hylary și apoi îi pierduse urma, nu voia să-l mai supere.

*

* *

În plină ședință, Robert Manering a fost întrerupt de un apel pe firul roșu.

În receptor auzi vocea cunoscută a șefului secției de detectivi.

– Șefule, se pare că ai avut dreptate. Puișorul Toni este chemat la reședința Campalla. Au aflat unde este doamna. Este acum vânată. Nu putem ști ce se va discuta acolo, n-am putut instala nici microfoane, nici nu ne-am putut branșa la telefonul de acolo.

– Câți oameni avem la clinică?

– Doar unul, postat în fața rezervei doamnei.

– Trimite rapid cinci oameni, s-o aducă sub escortă acasă.

– Plec. Vă voi telefona când ajungem acasă.

– Bine.

După ce puse receptorul jos, rămase privind în gol. Oamenii din jurul mesei de şedinţe îl priveau nedumeriţi. Cu un mare efort, Robert se concentră asupra celor ce se discutau. Era obsedat de gândul că familia Campalla va reuşi s-o distrugă pe Hylary.

*
* *

Camera în care se găsea Hylary era luminoasă şi foarte drăguţă.

– Doctore, vreau să plec acasă.

– Mâine, ce mai contează o zi. Promit că mâine te las să pleci.

Hylary strânse buzele nemulţumită. Îşi dădu seama că nu poate obţine mai mult şi renunţă să se mai certe cu Michael Quinton, cu care discuta de mai bine de 15 minute.

– Bine, Michael, voi face aşa cum vrei tu.

Calmul din vocea ei îl induse în eroare pe medic, care plecă liniştit că pentru o vreme o convinsese.

După ieşirea doctorului, Hylary puse mâna pe telefon şi formă un număr. Aşteptă nerăbdătoare ca cineva să răspundă. După mai multe apeluri, când tocmai voia să închidă, persoana căutată răspunse.

– Alo, Pearl?

– Da.

– Sunt Hylary.

– Vai, Hylary, chiar tu? Unde eşti, n-am mai auzit nimic de tine, ce faci...?

– Opreşte-te, Pearl, am să-ţi răspund mai târziu la întrebări, acum te rog să mă asculţi.

– Ce bine-mi pare că m-ai sunat. Eu sunt prima care ştie că te-ai întors.

– Pearl, sunt la clinica doctorului Quinton, ia de la tine nişte haine pentru mine, fiindcă ale mele sunt încuiate. Rezerva mea are numărul 52, dar nu intri acolo, intri la numărul 51 şi apoi vii în camera mea prin baia comună dintre cele două camere.

– Doamne, ce palpitant, un adevărat roman, chicoti fata de la capătul firului, şi probabil nu am voie să vorbesc cu nimeni.

– Ai ghicit foarte bine.

– Apoi unde plecăm?

– La mine acasă.

– Undeee...!?

– Oare să înţeleg că nu mai auzi bine?

– Bine, dar de ce nu-l rogi pe frumosul tău frate sau pe tatăl tău să facă treaba asta? Cred că era mai simplu!

– Pearl, vrei să mă ajuţi sau nu?

– Te ajut, sigur că te ajut, dar speram să mergem undeva departe şi să întâlnim un tip grozav, ca aventura să fie completă.

– Ai grijă să-mi aduci şi o pălărie din faimoasa ta colecţie, şi să nu te laşi cucerită de tipul care este postat la uşa mea.

– Hylary dragă, şi aşa muream de plictiseală, deci în aproximativ o oră sunt la tine.

– Mulţumesc, eşti o adevărată prietenă.

– Pa, şi pe curând.

Hylary îşi privi ceasul. Mai avea un sfert de oră până la servirea mesei de prânz.

Când prietena sa băgă capul pe uşa de la baie, se dădu jos din pat pentru a o îmbrăţişa.

– Mă bucur că te văd, Pearl.

– Şi eu, draga mea, am fost aşa de zăpăcită încât nici nu te-am întrebat de ce eşti internată aici.

– Este o poveste cam lungă, am să ți-o spun altă dată, acum scoate hainele și vorbește mai încet, să nu sesizeze cerberul de la ușă că nu mai sunt singură.

Femeia chicoti ușor.

– Dragă, să știi că mi-a trebuit multă voință să nu defilez puțin prin fața lui. Când am intrat alături, mi-a aruncat o privire care m-a dat gata. Poate ne faci odată cunoștință!

– Acum te dezbraci și eu mă voi îmbrăca în hainele tale, iar tu în cele aduse pentru mine.

– Dar, Hylary... încercă ea să protesteze.

– Ești prietena mea, sau nu?

– Da, dar...

– Nici un dar, după ce facem schimb de haine tu vei rămâne în rezerva de alături să joci o partidă de cărți cu doamna care este internată acolo, este foarte drăguță și te așteaptă. Eu voi pleca cu un taxi, iar tu poți veni acasă la mine după o jumătate de oră. Mai sunt cinci minute până la ora 14, deci te rog să mă acoperi numai o jumătate de oră.

Resemnată, fata o privi în timp ce Hylary își potrivea pălăria ei pe cap.

Când după mai bine de trei sferturi de oră ajunse acasă, găsi o agitație foarte mare.

Oamenii trimiși de Robert au ajuns la clinică puțin timp de la plecarea ei, i-au constatat dispariția și au dat alarma. Detectivul care o păzise propuse să intre în rezerva alăturată pentru că numai pe acolo putuse ea pleca.

Au dat de Pearl care scuturată puțin a povestit tot, dar telefonând acasă Hylary nu ajunsese, așa că toată lumea a fost pusă în alertă pentru a o găsi.

Când a coborât din taxi, a rămas surprinsă de privirile mustrătoare pe care i le aruncau toți cei pe lângă care

trecea. A priceput despre ce este vorba abia când Robert s-a repezit spre ea şi în loc de bine ai venit, a scuturat-o de umeri în timp ce striga la ea.

– Unde ai fost? Cum ai putut să ne faci una ca asta?

Apoi a strâns-o în braţe în timp ce-i murmura:

– Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, prinţesa mea dragă, m-ai speriat aşa de tare!

– Dar Robert, ce motiv aveai să te sperii aşa de tare? Eu am vrut doar să-l pedepsesc pe Michael pentru că nu a vrut să-mi dea drumul acasă.

– Motivul este Campalla.

Hylary păli uşor.

– Acum intră în casă până rezolv problemele aici, apoi mai am puţină treabă, dar sper ca în două ore să mă pot întoarce şi să avem o discuţie serioasă.

– Bine, mă duc la tata.

Spre seară, când s-a întors Robert în salonul răcoros, cei trei Manering au discutat timp de aproape patru ore.

Hylary le-a povestit acum adevărul despre căsătoria ei, Robert i-a vorbit despre primejdia care o pândeşte din partea familiei Campalla. Despre cum trebuie să accelereze divorţul. Fata le-a povestit despre Victor Tomşa şi intenţia ei de a afla adresa lui şi a se întoarce în România. Tatăl şi fratele ei nu au fost de acord, dar ea consideră că nu mai trebuie să insiste până după obţinerea divorţului.

*

* *

Viaţa mergea înainte. Au trecut zile care s-au transformat în săptămâni. Înfăţişarea la divorţ a fost programată pentru sfârşitul lunii august. Hylary nu ieşea decât însoţită de doi detectivi şi de tatăl ei.

Cu două zile înainte de proces, Hylary se programase la salonul de frumuseţe frecventat de ea pentru a-şi aranja părul.

Ca de obicei, se aşează în faţă lângă şofer, cele două gărzi ocupând locurile din spate. Când să plece, din casă apăru Thomson, şeful departamentului de detectivi de la companie.

– Doamnă, vă rog, nu vreţi să schimbaţi locurile?

– De ce? se miră ea.

– Vreau să merg şi eu în oraş şi mi-ar plăcea să mergeţi cu mine, pe bancheta din spate.

Înţelegând că este vorba de un ordin, Hylary se supuse.

Unul din băieţii din gardă trecu în locul ei, dar celălalt luă o altă maşină şi porni după ei.

Opriţi la un stop, şoferul porni uşor când culoarea semaforului se schimbă. Perpendicular pe direcţia lor de mers, un camion care părea că nu mai poate fi stăpânit se năpusti spre ei. Şoferul lor frână brusc, încercând să facă loc camionului să treacă. Dar impactul nu mai putu fi evitat. Ca un taur dezlănţuit, camionul se aruncă asupra limuzinei. În plin au fost lovite partea din faţă şi prima portieră. Camionul târî limuzina mai mult de 50 de metri, proptind-o de o altă maşină care era oprită la stop.

În câteva minute de la accident sosi poliţia şi trei salvări. Din limuzina făcută praf au fost scoşi cei patru ocupanţi. Şoferul a trăit până la spital, iar detectivul care luase locul fetei a fost dus direct la morgă. Thomson avea picioarele şi clavicula dreaptă fracturate, iar Hylary gamba stângă şi antebraţul stâng. Cei doi ocupanţi ai maşinii în care se proptiseră, suferiseră de contuzii uşoare.

Pentru securitatea ei Robert a cerut şi a obţinut paza poliţiei.

În seara aceleiaşi zile când Toni Càmpalla venea de la un bar situat nu departe de casa sa, a fost atacat şi şefuit de trei bărbaţi care în final l-au înjunghiat. Găsit şi dus la spital, a murit la două ore după internare.

Robert a rămas tot timpul lângă Hylary, reproşându-i că nu fusese suficient de prevăzător. Doctorii se temeau să nu aibă vreo hemoragie internă.

După câteva ore, când a primit raportul medicului, a rămas ca trăsnit.

– Domnule Manering, pot să vă asigur că doamna şi copilul sunt în afară de orice pericol.

– Copilul? bâigui el. Care copil?

– Doamna este însărcinată în şase săptămâni, spuse medicul privindu-l fix.

După primul moment de stupoare, urmat apoi de unul de furie, Robert începu până la urmă să râdă. Printre hohote de râs, mulţumi doctorului pentru veştile bune.

Făcând rapid socoteala, pricepu cine trebuie să fie tatăl copilului. Se consolă cu gândul că nu îi displăcuse tipul.

Când Hylary avu certitudinea că era însărcinată şi că şi ea şi copilul sunt în afară de orice pericol, se lumină toată la faţă de bucurie. Chipul ei palid şi plin de vânătăi se coloră la gândul surprizei pe care o s-o aibă Victor când ea se va întoarce. Se înfioră de spaimă amintindu-şi de accident şi de cât de aproape fusese să piardă totul.

Vorbi cu Robert despre toate dorinţele ei, rugându-l în final s-o ajute să le realizeze.

Pe la miezul nopţii un poliţist intră în rezerva unde cei doi fraţi tot mai vorbeau şi le anunţă moartea lui Toni Campalla.

Ca la comandă, amândoi respirară uşuraţi. Pe feţele lor se putu citi bucuria de a se şti scăpaţi de sabia care le atârna deasupra capului.

După plecarea poliţistului, Robert prinse mâna surorii sale şi o strânse uşor.

– Acum eşti văduvă, aşa că ei nu mai pot cere cele 50 de milioane, dar dacă familia lui l-a sacrificat ca pe o măsea stricată, înseamnă că sunt foarte strâmtoraţi. Îţi

promit eu, Hylary, că sub o formă sau alta vor plăti până la ultimul cent. Mă bucur că nu vei mai fi obiectul altor atentate.

După un moment de tăcere, continuă:

– Cred că pentru tine este mai bine acolo, în ţara aceea îndepărtată, o să fie nevoie să-ţi cumpărăm o casă în oraşul lui, poate vom lăsa acolo un avion şi vom găsi un pilot băştinaş pe care să-l angajăm, ca atunci când ţi se face dor să vii să ne vezi, şi ne-am bucura să vii cu toată familia. În vocea lui era multă tristeţe dar şi optimism.

– Să înţeleg că tu ştii adresa lui Vik? se zbârli Hylary.

– Păi eu te lăsam pe mâini necunoscute?

– Vai, Robert, sper ca oamenii tăi să nu mă urmărească şi în dormitor.

– N-am făcut asta până acum, dar dacă o făceam te scuteam de multe neplăceri. În cazul de faţă se pare că nu mai este nevoie s-o fac, chicoti el punând mâna pe burta ei.

Hylary se roşi până în vârful urechilor şi zâmbi vinovat.

– Până îţi va scoate doctorul ghipsul, vor trece şi vânătăile astea urâte şi atunci îţi propun să mă duci şi pe mine în ţara-minune pe care n-am văzut-o decât noaptea.

Fericită, Hylary zâmbi, puţin strâmb, din cauza maxilarului care o durea.

– Faci tu asta pentru mine?

– Categoric, vreau să fiu cu tine dacă ticălosul nu te mai vrea.

– Cred că numai gândul că nu este şi el aici, să se bucure, mă mai ţine să nu mă proclam cea mai fericită fiinţă de pe lume.

– Am şi eu o rugăminte la tine.

– Care, Robert?

– Chiar dacă avem şi adresa şi numărul lui de telefon, vreau să nu-l contactezi, să fie pentru el o perioadă de probă, să vedem dacă atunci când te va vedea în faţa uşii, sentimentul lui de iubire pentru tine a rămas acelaşi ca atunci când v-aţi întâlnit.

– Cred că-mi va fi foarte greu, şovăi ea.

– Sunt convins, dar vreau să ştiu dacă te-ai maturizat şi poţi să faci un sacrificiu.

– Bine, de acord, dar în luna octombrie vreau să mă întorc la el.

– Ca să nu ai timp să te gândeşti prea mult la el, cred că ar trebui să te apuci să înveţi limba lor. Voi căuta un profesor care să vină acasă, din cauza ghipsului care te va ţine imobilizată o lună.

Dimineaţa îi prinse făcând planuri, fericiţi ca doi copii.

*
* *

Maşina opri lângă trotuar.

– Acela este blocul, îi indică Donald Lewis. O luaţi pe alee şi intraţi la scara cu numărul trei, la parter, apartamentul doi.

– Hylary, dacă vrei, pot să merg cu tine.

– Nu, Robert, este problema mea.

– Bine, cum vrei, atunci ne întâlnim la adresa asta, îi întinse el un bileţel, peste o oră.

– O oră! Se miră ea, nu crezi că este cam puţin, pentru câte lucruri am de lămurit?

– Atunci două, e bine?

– N-o să mă târguiesc cu tine acum.

– OK.

– Dacă voi întârzia, sunt convinsă că mă veţi aştepta. Şi Vik a aşteptat cam mult un semn de viaţă din partea mea, deci are prioritate.

Deschise portiera şi coborî. Făcu un mic semn cu mâna, de bun-rămas, maşinii care se îndepărta deja.

Simţea un uşor tremur în tot corpul şi ca un făcut, picioarele parcă n-o ascultau. Trecuseră trei luni. Ei i se întâmplaseră atâtea, el cum trecuse peste acest timp? Se forţă să meargă. Tocurile cizmelor se înfigeau în covorul de frunze care acoperea strada. Respiră adânc. Ceaţa nu se ridicase şi totul părea trist. Oare Vik se mai gândea la ea? Privi cu teamă parcă la intrarea în bloc. Geamul de la uşă era spart, pe jos mizerie, hârtii, frunze, cotoare de mere, toate aruncate pe lângă pereţii murdari. Închise ochii. Dacă atunci când va suna, va deschide o femeie? Oftă, deschise ochii, îşi scutură frunzele de pe tălpi şi intră. Se opri în faţa uşii, citi numele de pe plăcuţă, apoi sună. Nici un răspuns. Aşteptă câteva secunde şi sună din nou. Nici o mişcare. O teamă surdă i se strecură în suflet. Nu se gândise nici o clipă la posibilitatea ca el să nu fie acasă. Degetul ei apăsă din nou soneria, acum mai insistent. Se auzi o uşă trântită, şi vocea pe care o iubea aşa de mult, spunând morocănos:

– Vin...

Atât a înţeles, restul cuvintelor spuse de dincolo de uşă reprezenta, pentru urechile ei, un mormăit neinteligibil. Îşi duse mâna la piept, încercând parcă să-şi potolească bătăile inimii. Auzi cheia care se învârtea în broască. Gura i se uscă brusc şi în momentul când uşa se deschise, încetă să mai respire.

– Ce dra...

Liniştea care s-a lăsat când au dat ochii unul cu celălalt a fost totală.

Victor privea înlemnit la femeia din faţa lui. Privea şi nu-i venea să creadă. Îşi trecu, nervos, mâna peste ochi, apoi prin păr, aşteptând ca ea să dispară, dar ea rămase tot acolo, elegantă, minunat de frumoasă, zâmbindu-i cald. În

acel moment deveni conştient de cum arăta. Îmbrăcat în pijama, cu halatul destul de vechi aruncat pe umeri, nebărbierit, nepieptănat şi cu o privire rătăcită. Un zâmbet amar, ironic, îi ridică colţul mustăţii.

– Doamne, zise în cele din urmă, iată-ne din nou faţă în faţă sau mai corect spus, iată Vestul strălucitor şi Estul umil faţă în faţă, de o parte şi alta a uşii mele! Cred că mai dorm încă şi visez frumos.

– Bună, spuse vocea catifelată pe care i se păruse că o aude de multe ori în coşmarurile lui agitate.

– Nu cred că arăt ca un vis după atâtea ore de zbor, şi dacă mă mai ţii mult aici, voi răci sigur de atâta curent. Crezi că aş putea intra?

Fără un cuvânt, Victor se dădu un pas înapoi făcându-i loc să intre în holul îngust. Ea avansă până în faţa lui şi se opri cu spatele lipit de perete. Cu un gest aproape violent, el închise uşa.

– Eşti tu, eşti chiar tu? Mâna lui se ridică uşor spre obrazul catifelat. Palma mare cuprinse ovalul feţei, mângâind-o uşor, cu teamă. Braţele ei se ridicară şi îl cuprinseră tandru de gât. S-au îmbrăţişat strâns, iar buzele lor arse de atâta dor se întâlniră într-un sărut fără sfârşit. O ridică în braţe şi intră cu ea în sufragerie. Fericită, ea se cuibări mai bine în braţele puternice.

– Unde să te aşez, frumoasa mea sirenă? îi şopti în timp ce săruta tot ce-i era accesibil, urechea, gâtul, părul, obrazul.

– Aici, în braţe la tine, şi când am fost departe mi-am dorit să stau aşa.

O lăsă încet într-un fotoliu, apoi se aşeză în genunchi în faţa ei. Ea îl cuprinse din nou cu braţele, aşezându-i capul pe pântecul care-i purta copilul.

– A trecut aşa mult timp de când ai plecat... murmură el cu mâhnire. Te-am aşteptat în fiecare zi, şi cu fiecare zi ce

trecea murea câte un pic şi speranţa că te voi revedea. Eşti acum aici şi parcă nu pot să mă bucur, nu pot să cred că aşteptarea mea s-a terminat. Sunt aşa de multe lucruri pe care trebuie să le lămurim, dar nu sunt în stare să mă concentrez deloc şi nu ştiu cu ce să încep.

– Toate întrebările tale vor avea un răspuns din partea mea, dacă tu îmi răspunzi la o singură întrebare.

– Dacă nu este decât una, dă-i drumul!

– Mă mai iubeşti?

– Este ca şi cum ai întreba peştele dacă iubeşte apa, sau şoimul dacă iubeşte văzduhul. Trebuie să recunosc că am încercat să te uit, pentru că cele aflate despre tine când ai plecat, nu-mi dădeau nici o speranţă să te mai văd vreodată, dar de iubit te voi iubi până la sfârşitul zilelor mele. Până azi am crezut că sunt blestemat ca tot ce iubesc să dispară, să aduc numai suferinşă celor din jurul meu. Cât timp poţi sta acum?

– Păi... aici cred că vreo două ore. Îşi privi ceasul. Din care au trecut deja 20 de minute.

Victor ridică mândru capul, privind-o cu ostilitate.

– Da, doamna mi-a făcut loc în agenda ei de lucru? Glasul lui era şuierător ca un bici. Eşti mulţumită, ai căpătat răspunsul pe care probabil îl aşteptai, nu cred că te mai reţine ceva aici.

Se ridicase în picioare şi ochii lui aruncau fulgere.

Ea îl privi nedumerită, neînţelegând ce putuse declanşa furtuna. Ochii de antracit îl priveau consternaţi. Nu-l văzuse niciodată furios şi nu se aştepta deloc la o astfel de scenă.

– Dar, Vik, încercă ea cu voce moale, cred că nu m-ai înţeles. Eu am spus că două ore vom sta aici, pentru că trebuie să mergem să ne întâlnim cu fratele meu. Dar dacă tu nu vrei să rămân pentru totdeauna cu tine, mă voi întoarce cu Robert în America.

Victor rămase ca şi cum i s-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap. Clipi de câteva ori până să vorbească.

– Deci tipul care mi te-a răpit din spital era fratele tău?

– Bineînţeles, dar tu cine ai crezut că era?

Se lăsă o clipă de tăcere înainte ca el să poată şopti:

– Soţul tău.

Sângele părăsi brusc chipul tinerei femei. Chipul ei oacheş căpătă culoarea pământie.

– De unde ai ştiut că eram căsătorită? îngăimă ea.

– Jason Eckhardt.

Tăcerea se instală din nou. Hylary îşi dădu seama prin ce trecuse el la aflarea acelei veşti. Îl crezuse protejat de necunoaştere, dar se înşelase.

– Cred că m-ai condamnat pentru comportamentul meu, privi ea cu tristeţe spre el.

Victor se aşeză pe covor în faţa ei.

– Nu te-am învinovăţit, dar mi-am pus o groază de întrebări.

– Ca de exemplu?

– Cum puteai fi căsătorită şi virgină în acelaşi timp?

– Şi ai găsit vreo explicaţie?

– Normal, dar aş prefera să aud versiunea ta.

Hylary trase aer în piept şi începu să-şi povestească păţaniile din momentul în care se căsătorise şi până devenise văduvă. Când termină, buzele i se uscaseră şi chipul i se golise de orice expresie. Speriat de figura ei, Victor alergă la bucătărie de unde se întoarse cu un pahar cu apă. O ajută să bea, apoi o cuprinse în braţe strângând-o cu frenezie.

– Doamne, cât am fost de aproape să te pierd. Probabil dacă ai fi păţit ceva eu n-aş fi ştiut nimic şi aş fi trăit cu sentimentul că m-ai părăsit. Iubita mea, rămâi aici, lângă mine, aici nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

– Credeam că nu o să-mi spui niciodată asta, zâmbi ea.

– Mă sperie şi faptul că eşti bogată, iar eu sunt un nimic pe lângă ce poţi fi tu.

– Eu sunt cum eram la mare, familia mea este bogată şi puternică, dar te rog fii înţelegător şi nu face din asta o tragedie. Cred că dacă vom discuta, vom găsi o cale să ne înţelegem.

– Dragostea mea, eu nu voi avea niciodată posibilitatea să întreţin o casă ca pe cele pe care le-am văzut prin filme.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să te superi că eu o pot face. Robert a cumpărat deja o casă pe o străduţă aproape de atelierele tale. Dacă te deranjează, vom locui aici în apartamentul tău. Eu mă voi adapta pentru că vreau să fiu lângă tine.

Bărbatul o privi mirat. Înţelesese că orice jertfă i s-ar fi cerut, ea ar fi acceptat fără ezitare. Era normal să dorească nişte condiţii de trai cât mai aproape de cele cu care era obişnuită. Chiar dacă orgoliul lui suferea puţin, se gândi că ea este cea care pierde mai mult.

Cu mişcări lente el îi desfăcu mantoul, o ajută să se dezbrace de el şi îl aruncă pe un alt fotoliu.

O privi cu nespus de multă dragoste şi tandreţe. Îi luă mâna şi i-o sărută, fără a-şi dezlipi privirea de pe chipul ei.

– Vrei să fii soţia mea?

– Da, şopti ea fericită. Obrajii i se colorară uşor şi buzele se lăsară pradă gurii care le săruta pătimaş.

Rămaseră îmbrăţişaţi, fără cuvinte. Într-un târziu buzele ei rostiră blând:

– Vik, trebuie să-ţi mai mărturisesc ceva.

– Iubito, numai ceva rău să nu fie, că azi nu suport o veste rea, prea a început totul frumos.

– Vom... vom... Ştii, atunci la mare nu am luat... şi tu m-ai întrebat... Pentru prima oară în viaţă, Hylary nu-şi găsea cuvintele încercând să spună cât mai frumos un lucru aşa de simplu. Faţa ei se îmbujorase foarte tare şi

perdeaua deasă a genelor încerca să ascundă ochii care cercetau pe furiş chipul iubit.

Cu un gest aproape evlavios, Victor îşi aşeză palmele pe pântecul ei.

– Încerci să-mi spui că n-ai venit singură; că mi-ai adus şi un mic omuleţ care se adăposteşte aici?

Fără să poată spune ceva, ea dădu afirmativ din cap.

– Dragostea mea, este adevărat, în puţinele noastre nopţi de dragoste am zămislit un copil?

Se aruncă asupra ei, atent totuşi să n-o strivească sub greutatea lui, sărutând tot ce cădea pradă gurii fierbinţi. Îi spunea mici drăgălăşenii şi cuvinte de alint, o mângâia, apoi iar o săruta, ca într-un ritual pe care numai el îl cunoştea.

Hylary se ghemui strâns lângă el, ca un pisoi recunoscător stăpânului pentru mângâierile tandre cu care o răsfaţă.

– Chiar suntem aşteptaţi? întrebă el.

– Da, şi să ştii că pe cel mic puteam să-l concepem şi ziua, nu neapărat noaptea.

– Era mai bine noaptea, protestă el zâmbind, aveam mai mult timp şi tu erai aşa de fierbinte. Dar oricum nu mai contează, ce este important e faptul că suntem trei şi eu, acum, sunt cel mai fericit om de pe pământ.

SFÂRŞIT

THE BEST

259

MIRAJUL FERICIRII

Hylary Campalla bogata moștenitoare a companiei Manering, după divorț pleacă într-o vacanță de recuperare în Europa. Alege România, aceasta fiind determinată de faptul că fratele ei Robert fusese coleg de școală cu patronul unui restaurant cu specific românesc unde cei doi mergeau foarte des.

Ajunsă la Eforie Nord locuiește într-o vilă unde-l cunoaște pe Victor care...

– Ce s-a întâmplat, Prințesă? Ce ți-a făcut dobitocul? De ani de zile privesc neputincios la nefericirea ta și nu știu cum să te ajut. Nu te-ai plâns niciodată, dar am văzut cum te-ai transformat, cum zâmbetul tău minunat a dispărut și oricât de bine ai încercat să-ți maschezi tristețea eu am intuit-o. De ce ai așteptat atât ca să te întorci acasă? Am să-l zdrobesc ca pe un șarpe.

ISBN-973-9498-91-4

Preț 9000 Lei

Silvy Sanders

Rosa

THE BEST

Hylary Campalla bogata moștenitoare a companiei Manering, după divorț pleacă într-o vacanță de recuperare în Europa. Alege România, aceasta fiind determinată de faptul că fratele ei Robert fusese coleg de școală cu patronul unui restaurant cu specific românesc unde cei doi mergeau foarte des.

Ajunsă la Eforie Nord locuiește într-o vilă unde-l cunoaște pe Victor care...

– Ce s-a întâmplat, Prințesă? Ce ți-a făcut dobitocul? De ani de zile privesc neputincios la nefericirea ta și nu știu cum să te ajut. Nu te-ai plâns niciodată, dar am văzut cum te-ai transformat, cum zâmbetul tău minunat a dispărut și oricât de bine ai încercat să-ți maschezi tristețea eu am intuit-o. De ce ai așteptat atât ca să te întorci acasă? Am să-l zdrobesc ca pe un șarpe.

ISBN-973-9498-91-4

Preț 9000 Lei

259

MIRAJUL FERICIRII

Silvy Sanders

Silvy Sanders 259

COLECTIA ROMANTIC

MIRAJUL FERICIRII

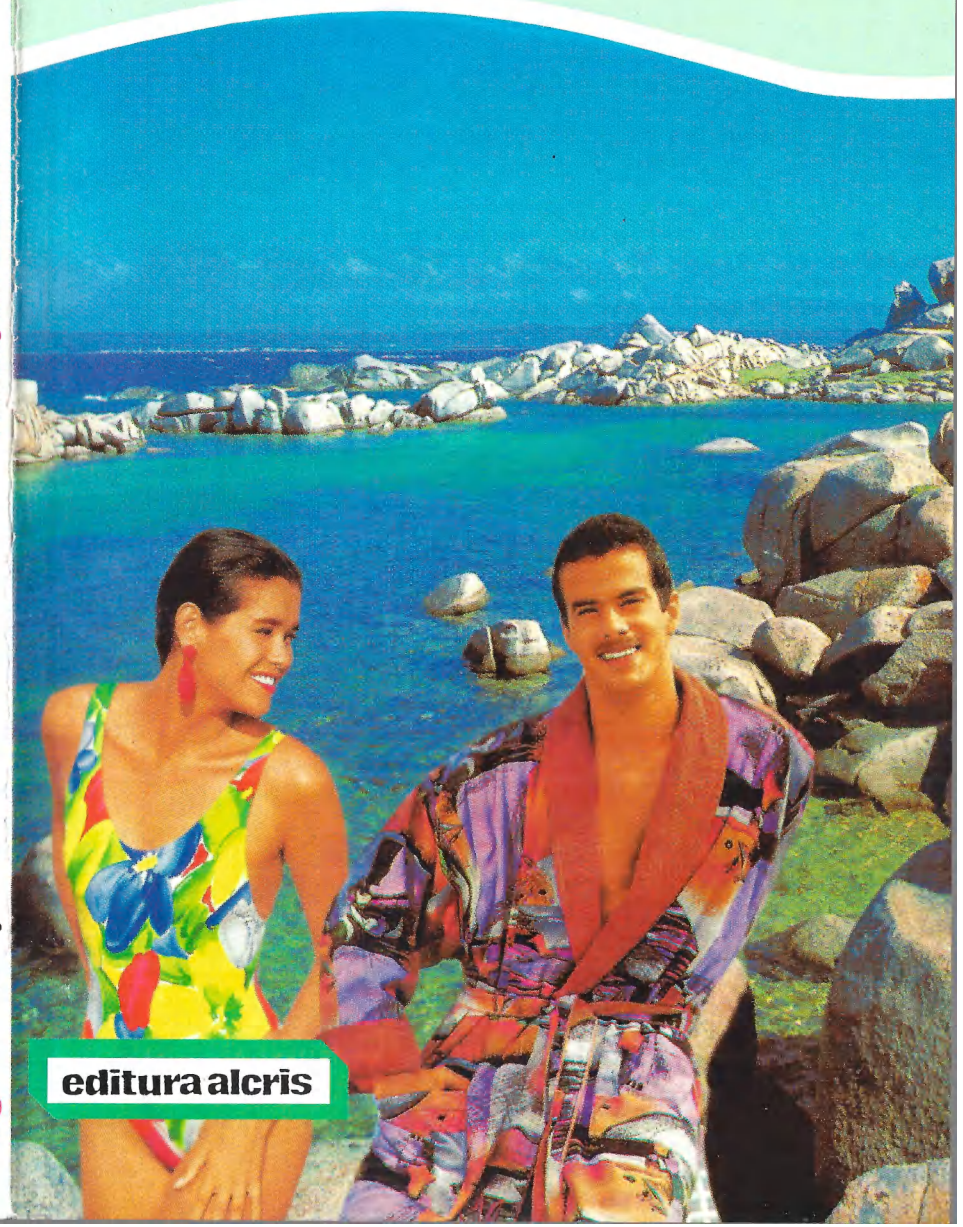

editura alcris